HARALAMB ZINCĂ

SUSPECTA MOARTE A LUI MARIO CAMPANELLA

Haralamb Zincă

SUSPECTA MOARTE
A LUI MARIO CAMPANELLA

I.S.B.N. 973-95177-3-0

Haralamb Zincă

SUSPECTA MOARTE a lui Mario Campanella

Editura „Quintus"
— București-1991 —

I. Ofițer de serviciu

— 1 —

Februarie — martie 1990.

Insul care mi-a fost adus în birou abia se mai ține pe picioare. S-ar fi prăbușit de mult dacă lîngă el n-ar fi stat sergentul Dumitru, să-l prindă în brațe. Tipul — simpatic foc — se hlizește întruna la mine, ca și cum ne-am cunoaște de cînd lumea. Înalță fruntea, vrea să-mi spună o vorbă dulce, limba i se împleticește, renunță și, bălăbănindu-și capul, dă să-l sărute pe Dumitru.

— De unde l-ai cules? îl întreb, amuzat de felul cum sergentul se ferește de sărutul bețivului.

— De pe „1 Mai". Se ținea de un copac și bîiguia „La pașa vine un arab"... Spunea primele versuri și o lua de la capăt.

— De unde a ieșit?

— Dracu știe... sînt patru localuri prin preajmă. Zice că-i poet.

— Poet! prinde turmentatul cuvîntul din zbor și își înalță din nou fruntea, ca pe o greutate. Mă redescoperă și îmi zîmbește dulce: Poeții, dom'le... „La pașa vine un arab"... Nu, nu, dom'le...

Genunchii i se înmoaie brusc și e cît p-aci să se prăbușească. Îl salvează din nou brațele sergentului.

— Cum te cheamă? mă hazardez eu să aflu, că doar sînt ofițer de serviciu și sergentul mie mi l-a adus pe cap.

Tipul rînjește... se clatină... plescăie, își rotește ochii.

— Numele și prenumele?

— Eu sînt poetul... Nu-și mai aduce aminte cine e. Capul îi cade iar în piept, închide ochii.

Mă uit la el: dacă are patruzeci de ani. I s-au furat paltonul, haina, pantofii. Mare minune că nu l-au lăsat în izmene. În halul în care e, nici identitatea nu i-o putem stabili, căci odată cu banii i s-au furat și actele.

— Ce fac cu el, domnule locotenent-major ? Să-l duc înapoi de unde l-am luat ? Adoarme și îngheață.

„Asta-i plin de alcool, gîndesc. Nu îngheață atît de ușor." Zic :

— Găsește-i și tu un loc să doarmă... Dă-i și o pătură.

„Poetul" se prăbușește din nou în brațele puternice ale sergentului, bolborosind : „La pașa vine un arab... Mă, tu pricepi sau nu ?" Sergentul îl cară spre ieșire, asigurîndu-l că înțelege foarte bine ce-i cu acel arab amărît, silit să-l vîndă pe „El Zorab".

Rămîn singur. În dreapta mea, un teanc de ziare. Le-am adus de acasă cu gîndul că voi avea parte de un serviciu liniștit și că, în sfîrșit, voi bate recordul de lectură, citindu-le pe toate. Despăturesc „Tineretul liber" și ochii îmi cad pe titlul unui reportaj : „Garoafele și prostituata". Incitant titlu, nu-i așa ? Încep să-l citesc, dar nu apuc să intru în miezul reportajului. Din pricina telefonului ; o voce metalică îmi sparge timpanul.

— Vorbesc de la „Berbecul", unde m-ai trimis... Cel înjunghiat e în stare gravă... Îți raportez de pe acum, ca să nu avem vorbe, am scos pistolul la Mitache și l-am somat... N-a vrut să ducă victima la „Urgență", că-i murdărește mașina cu sînge.

— Bine-ai făcut ! Cine-i autorul ?

— Autorii... Îi aduc acuș la unitate. Încă nu mi-e clar mobilul... Cică ar fi amestecată și o „parașută". A dispărut de la masa lor înainte de a începe halimaua.

— Cine-i victima ?

— Un oarecare Turcu Cornel, în vîrstă de treizeci și nouă de ani.

— În ce stare sînt agresorii ?

— Duhnesc a coniac, atît. Nu sînt în stare de ebrietate.

— E în ordine. Te aștept...

— Poate vorbești cu cei de la „Urgență", îmi sugerează plutonierul-major și închide telefonul.

Nea Tudorică, cum îl mai alintăm noi, e în poliție de vreo treizeci și cinci de ani. De pensie îl mai despart două sau trei luni. Știe mai multă poliție decît zece ofițeri la un loc. A rezistat însă cu o tenacitate feroce tuturor tentativelor de a fi trimis la Școala de ofițeri. Sun la „Urgență". Doctorii ne cunosc. Îmi răspunde un medic din generația mea, chirurgul Calistrat Vlad. E la curent cu internarea victimei de la restaurantul „Berbecul" și mă informează :

— L-am băgat imediat în sala de operații.

— Atît e de grav ?

— Nu știu dacă scapă.

— Mulțumesc, domnule doctor. Gardă ușoară.

— Asemenea, domnule Dabu.

Mă uit la ceasul-farfurie (adevărată piesă de muzeu) agățat pe un perete înnegrit de fum. Noaptea nici n-a început încă... Și eu, care, atunci cînd îmi pusesem banderola la mîneca hainei, mă rugasem lui Dumnezeu să se milostivească de mine și să-mi dăruiască o noapte fără evenimente ! Mă întorc la „Garoafele și prostituata" din reportaj și încerc să reiau lectura de unde am întrerupt-o. Băiat bun reporterul, pîinea lui Dumnezeu, dar mai bine ar fi îmbrățișat profesiunea de horticultor sau pe cea de duhovnic. Fascinat de subiect, bietului băiat i s-a înmuiat sufletul. Prea devreme. Ajuns să se documenteze în zona „moravurilor", un investigator trebuie să-și lase sentimentalismul în cui — la redacție sau acasă. Altfel, riscă să fie dus de nas. Să nu mă înțelegeți greșit : a trata cu umanitate o temă e una și a trata sentimental e altceva. Și bietul reporter, de altminteri talentat, s-a lăsat impresionat de istorioarele melodramatice ale unei tinere de douăzeci de ani, care practică prostituția de la treisprezece ani.

Ușa se deschide. Își vîră capul sergentul Dumitru, pentru a-mi raporta că poetul, în fine, a adormit.

— O fi chiar poet ?

— N-am de unde să știu. Te-a supărat cu ceva ?

— Nu... Da-i dădea întruna că-i poet și meritul lui e că a scris „El Zorab" cu mult înaintea lui Coșbuc.

Izbucnesc în rîs :

— Ei, dacă susține asta, să știi că-i poet. Să avem răbdare pînă mîine dimineață.

— Eu ies să-mi fac rondul.

— Mergi sănătos, Dumitre !

Nu mai am chef de ziare. Deschid radioul și-l potrivesc să-l aud în surdină. Încăperea se umple de o muzică langu-roasă, potrivită pentru doi îndrăgostiți care, osteniți de dragoste, plutesc în întuneric, fumînd și ascultînd-o ca pe o binecuvîntare. Îmi aprind o țigară și după primul fum încep să mă gîndesc la Antoanela. „Ce bine-ar face dacă m-ar suna !" îmi zic încîntat de o asemenea eventuală perspectivă. Și, minune, telefonul zbîrnîie. Nu e Antoanela la celălalt capăt al firului, ci credinciosul meu prieten Mitiță, fost campion na-

țional la aruncarea suliței și, în prezent, profesor de gimnastică la un liceu.

— Ce faci, golanule ? mă ia el la refec din primul foc.

— Caut o pisică, dar norocul mă ocolește în noaptea asta.

— Ai încercat pe acoperiș ? se preface dumnealui că nu m-a priceput. Mi-e dor de tine, șmecherie.

— Și mie, îi mărturisesc eu.

— Dacă-i așa, hai, vino la un coniac... O să te simți la „Capșa“ ca în arestul poliției.

— Nu te prosti !

— Nu mă crezi ? Vino să vezi ! E plin localul de borfași. De unde au ieșit atîția ?

— Nu dau interviuri la telefon...

— Mă simt aici ca într-o cafenea rău famată din Soho.

— Cere și tu condica de reclamații și sugestii, îi recomand.

— Cu cine îmi pierd eu vremea ?!

— Cu ofițerul de serviciu, locotenent-major Mircea Dabu.

— Mircică, mor de plictiseală, se lamentează Mitiță, în zilele astea nu am ore...

— Da' unde-ți sînt gagicuțele ?

— Mă, eu, între două gagicuțe, mor de plictiseală... Nu-mi dai și mie un caz ?

Nu mai am cînd să-i răspund : ușa biroului e dată în lături cu violență și în încăpere sînt împinși doi tineri uniți cu una și aceeași cătușă. Mai să se prăvălească peste mine în urma lor, Avasilichii stăpînindu-și cu greu mînia.

— Te las, bătrîne, mi-au venit niște mușterii... Te caut eu.

— Dea Dumnezeu să nu mă găsești !

Pun receptorul în furcă și mă uit întrebător la Avasilichii.

— Dumnealor sînt, mîrîie printre dinți plutonierul-major punînd pe birou o armă albă — un pumnal cu declanșare automată. Poftim ! adăugă Avasilichii plin de dispreț : Made in Hongkong !

Îi cîntăresc pe cei doi dintr-o privire : sînt încruntați, cu căutături obraznice și par gata să-mi ceară socoteală pentru îndrăzneala noastră de a-i reține. Îi fac semn lui Avasilichii să-mi dea cheia de la cătușă. Privirile lui nedumerite numai că nu mă întreabă : „Ce-ți venii, dom'le ?“ Îi eliberez și cei doi încep să-și frece încheieturile mîinilor.

— Al cui e pumnalul ? întreb, scrutîndu-i.

Avasilichii face un efort să-și țină gura, îmi dau seama după cum i s-au aprins obrajii. Nu primesc nici un răspuns. Nu-mi sare muștarul. Mă adresez plutonierului :

— Cîți martori ai ?

Acesta scoate din buzunar o hîrtie și o pune lîngă pumnal.

— Cinci martori... De la doi am luat declarații.

— Cine a băgat pumnalul în Cornel Turcu ?

Cei doi tineri par intrigați că numele victimei îmi este cunoscut.

— El, îmi răspunde nerăbdător nea Tudorică și-i arde un ghiont unui tînăr de statură potrivită, îmbrăcat într-un blue geans, a cărui geacă lasă să se întrevadă un frumos pulover albastru. Îmi amintește de un personaj dintr-un film, chiar și mutra măslinie, accentuată de un păr negru și cîrlionțat, pare a unui mafiot din Sicilia.

— Buletinul !

Ochii „sicilianului" devin dintr-o dată foarte mobili. Nu, nu mă înșel. L-a înfiorat spaima sau un gînd neliniștitor. Caută, evident, un „colac de salvare".

— Buletinul ! îmi repet cererea.

Șovăie în a mi-l prezenta. N-are însă încotro. În cele din urmă, mi-l întinde cu un gest zeflemitor : „Na, dacă ții atît de mult să-l vezi !"

Stabilesc astfel că am de-a face cu Paizu Stan, fiul lui Nicu și al Floricăi, născut în Buzău, la 3 mai 1966.

— Domiciliul ? întreb fără să-mi ridic ochii de pe fotografia ștampilată a Buletinului.

— Păi nu scrie acolo ?! îmi răspunde Paizu nemulțumit de curiozitatea mea.

— Lasă domiciliul din Buzău, spune-mi-l pe cel din București.

Iese din muțenie prietenul său, un tinerel cu o mutrișoară de fetiță, îmbrăcat și el în blugi, geacă, adidași.

— Locuiește la mine... Pe strada Heleșteului 97, sector 1.

— De mult ?

— De la Revoluție.

Revin la Paizu și-l cîntăresc din priviri, cuprins de o vagă bănuială.

— Profesiunea ?

— Lăcătuș.

— Locul de muncă ?

— La atelierele C.F.R. din Buzău.

— Arată-mi mîinile !

Paizu nu ezită, mi le arată și pe o parte și pe alta : nu sînt în nici un caz ale unui lăcătuș.

— De cînd te-ai lăsat de meserie ?

— De la Revoluție.

Îmi aruncă un zîmbet prevenitor : „Vezi cum umbli cu mine ! Să n-o pățești !“

Nu mă pot stăpîni să nu fiu ironic și-i zic :

— Domnule revoluționar, fii dumneata drăguț și pune pe masă tot ce ai în buzunare.

Nu protestează, nu așteaptă să-i spun a doua oară ce trebuie să facă, semn că e familiarizat cu formalitățile impuse de poliție.

Apar, rînd pe rînd, lîngă pumnalul de pe birou : un pașaport nou-nouț, fotografia unei tinere frumoasă-foc, o oglindă dreptunghiulară de buzunar, un pieptăn verde de plastic, o brichetă, o batistă murdară. Mai ies la iveală dolari, un pachet de „Kent“, apoi bancnote de o sută de lei.

— Asta-i tot ! mă încunoștiințează Paizu.

— Ești sigur ?

— Cum vă văd și cum mă vedeți !

„De te-ai vedea tu cum te văd eu, îi vorbesc în gînd, ai fi mai puțin sigur pe tine. Vai de tinerețea ta, dacă Turcu Cornel nu scapă cu viață !“ Îl caut din priviri pe Avasilichii și îi ordon pe un ton milităros :

— Controlează-l !

Mîinile mari și grele ale plutonierului-major intră în acțiune cu știință, de sus în jos. Arestatul încremenește cu picioarele răschirate și, așa cum stă cu capul său frumos dat pe spate, pare un monument al demnității. Un mușchi al feței nu i se clintește, în timp ce complicelui i se înmoaie picioarele cu fiecare minut ce trece. Deodată, îl văd pe Avasilichii petrecîndu-și degetele pe sub centura lată de la blugii lui Paizu.

— Ia scoate tu centura !

Paizu nu se împotrivește. Cu un aer absent, de parcă în momentul acela s-ar fi aflat acasă și nu la poliție, își scoate centura de piele, bătută cu ținte.

Avasilichii îmi face semn cu ochiul și înțeleg că e pe cale de a face o descoperire. Își bagă din nou degetele între betelia pantalonilor și cămașă, poruncindu-i :

— Leapădă-i !

Paizu refuză să-i dea ascultare. Ordinul mai răsună o dată, ceva mai amenințător. Paizu cedează, începe să se dez-

brace lent, dezgustat parcă. Curînd, rămîne în chiloţi. Tabloul e, desigur, hilar : Avasilichii, în uniformă, flutură un „drapel" blugii arestatului. Celălalt tînăr face o mutră de parcă s-ar fi scăpat pe el.

— Domnule locotenent-major, ştiu că aveţi un briceag.

Aşa e, am un briceag cu o lamă subţire şi ascuţită, mi l-a adus Antoanela dintr-o excursie în Turcia. I-l întind subalternului, curios să văd ce are de gînd. Nimic de zis, în ciuda degetelor sale butucănoase, îl mînuieşte ca pe un bisturiu şi descoase căptuşeala de la betelia blugilor. O căptuşeală concepută ingenios, mascînd nişte buzunărele în care stau ascunse cinci inele de aur masiv, două din ele avînd şi monturi din pietre preţioase. Tăcerea devine deodată grea. Aşa se face că aud cu uşurinţă scrîşnetul din dinţi al lui Paizu.

— Na, puneţi nădragii !

Paizu se pomeneşte cu blugii în braţe şi înainte de a-i trage pe el, îi şuieră lui Avasilichii cu ură :

— Ţi-aş tăia beregata cu plăcere !

Replica plutonierului-major nu se lasă aşteptată :

— Şi eu !

Iau inelele şi le cercetez pe rînd : sînt lucrate cu multă măiestrie, înainte de război, de un bijutier, un artist autentic. Valoarea lor o va stabili un expert. Îmi întorc ochii spre Paizu pentru a-l intimida cu privirea lor tăioasă. Tipul însă, uns cu toate alifiile, e imun. A încremenit cu capul dat uşor pe spate, fixînd semeţ un punct de pe plafon.

— De unde le ai, domnule Paizu ?

— Acu le văd şi eu pentru prima oară, ţine el să mă prostească.

— Ah, nu ştiai de ele ? îi intru eu în joc.

— Vă jur că habar n-aveam ce cumpăr.

— Ce vrei să spui ?

— Ţoalele astea de pe mine — blugii, geaca, puloverul — le-am cumpărat astăzi de dimineaţă pe Şoseaua Giurgiului, de la un turc. Pe nimica toată... Două mii de lei.

— I se făcuse turcului milă de tine ?

— Milă, nemilă, nu ştiu de ce avea nevoie de lei, se grăbea să ajungă mai repede la frontieră.

Un zîmbet şiret a sclipit o secundă pe chipul său de sicilian sigur pe „familia" sa. Îşi imaginează că m-a băgat în cofă, că o să mă apuc de îndată să caut un contrabandist turc care, din greşeală, a încurcat nădragii aduşi în ţară şi i-a vîndut o comoară.

— Dolarii erau şi ei tot în blugi ?
— Nu, nu... Dolarii sînt ai mei... ce-i drept, e drept... opt sutare...
— Fă bine şi numără-i !
— Nu-i nevoie, domnule locotenent-major ! Am încredere în...
Rîd şi-l iau la mişto :
— Ştiu că ai încredere în poliţie... da' numără-i tu de faţă cu prietenul tău... să ştim ce trecem în procesul-verbal.
Se conformează. Sînt, într-adevăr, opt sute de dolari în bancnote de cincizeci.
— Numără şi leii !
N-are nimic împotrivă. Stăpîneşte tehnica numărătului bancnotelor mai dihai decît o casieriţă de la C.E.C.
— O mie opt sute cincizeci !
Mă întorc spre tînăr şi-i cer să-şi spună numele şi prenumele.
— Necula Bujorel, răspunde el fără vlagă. E ceva mai scund decît prietenul său, blond, cu o faţă albă, catifelată, ca de fecioară. Ochii lui verzi, dezorientaţi cerşesc implorare.
— Domnule Necula, ia numără şi dumneata dolarii lui Paizu.
Îi ia, mîinile îi tremură, le numără stîngaci, cam de la a patra bancnotă se încurcă, reia număratul. La capătul operaţiei, răsuflă uşurat şi rosteşte :
— Opt sute...
Îl invit să numere şi leii. O face cu aceeaşi stîngăcie, din pricina emoţiei. Îi iese o sută în plus.
— Mai numără-i o dată !
Repetă număratul bancnotelor, fruntea i s-a îmbrobonit. Tot din pricina emoţiei îl trec şi năduşelile.
— O mie opt sute cincizeci ! murmură Necula Bujorel.
— Bagă de seamă, îi vorbesc eu ameninţător. Ai fost martor la descoperirea inelelor, la numărarea dolarilor şi a leilor. Să te ferească Dumnezeu să-ţi pierzi memoria !
— N-o să mi-o pierd, mă asigură blondul abia auzit.
— Ai valori asupra ta ?
— De nici un fel.
Îl cred. Îi arunc o căutătură lui nea Tudorică. O expresie de duritate s-a întipărit pe figura lui de ţăran îndărătnic.
— Pune-le cătuşa şi treci cu ei dincolo... la „Declaraţii".
— De ce-n cătuşă ? protestează Paizu.

— Îți explic eu mîine, după ce o să primesc expertiza de la „Urgență".

În timp ce Avasilichii își face de lucru cu cătușa, eu mă ocup de obiectele lui Paizu, adunîndu-le cu grijă într-o pungă de plastic : pumnalul, banii, inelele, dolarii, leii, fotografia. Frumusețea fetei îmi atrage iarăși atenția. Pe verso, descopăr o dedicație scrisă cu un pix : „Lui Mînă Spartă, de la a ta fostă virgină. L." Îl iscodesc cu coada ochiului. Mă pîndește ca o fiară. Nu mai am cînd să-l întreb cine-i gagica, așa că îmi văd mai departe de celelalte obiecte de pe masă.

— Vă rog să-mi lăsați țigările și bricheta.

Îi satisfac dorința. Ajung la pașaport. Îl răsfoiesc mai mult din rutină decît dintr-o vie pornire profesională. La pagina a cincea, viza de intrare în Franța. „Bravo !" îmi zic. La pagina a opta o altă viză, a Italiei. „Prostu ! S-a înecat ca țiganul la mal. Planuri de voiaj, nu glumă ! Veneția... Nisa... Paris... Versailles..." Mă opresc asupra fotografiei. Al naibii mai seamănă cu un sicilian... Mă privește din dreptunghiul ăla de carton cu încăpățînare și fanatism. Pradă automatismelor, mai întorc o pagină și nu-mi pot stăpîni un zvîcnet. Îmi ridic privirile stupefiate și, lovindu-mă de tupeul cu care Paizu mă înfruntă, izbucnesc :

— Mă, tu ești Paizu Stan sau Macarie Petru ? Care-i adevărata ta identitate ?

Tace, strîngîndu-și gura pînă aproape de dispariția buzelor.

— În Buletin ești Paizu Stan, în pașaport, Macarie Petru. Deci, încă o dată te întreb : care-i adevărata ta identitate ?

— Nu vedeți că și-a înghițit limba ? îmi sare în ajutor plutonierul-major cu o voce prevestitoare de rele. Aflăm noi de la cartotecă cu cine avem de-a face. Pun mîna în foc că-i unu' din ăia liberați în ianuarie...

În fine, Paizu alias Macarie își descleștează fălcile, uluindu-mă cu răspunsul său impertinent :

— Întrebați-l mai bine pe domnul colonel Crăciun, telefon 10. 48. 7. ... și o să aflați cu cine aveți de-a face.

Un zîmbet sardonic s-a întins biruitor pe fața-i oacheșă. Savurează fără să se sfiască deruta în care m-a aruncat.

— Și mă rog frumos, cine-i domnul colonel Crăciun ?

— O să vă spună chiar el. Eu și așa am vorbit prea mult.

Zîmbetu-i obraznic se modifică într-unul ce se vrea misterios. Totuși, nu mă grăbesc să-i iau în serios răspunsul. Îmi mut privirile și-l redescopăr pe tovarășul de cătușă al lui Paizu. Se făcuse moale, iertați-mi expresia, ca un căcat. Mai

trebuie doar să înceapă să pută... Fără îndoială, starea blondului e efectul declaraţiilor de ultimă oră ale lui Paizu. Socotindu-l, din capul locului, „mîna“ a doua în tentativa de omor de la „Berbecul“, îmi propusesem să-l las într-o primă etapă în seama celui ce urma să încheie formalităţile, adică lui Avasilichii. Însă impertinenţa cu care Paizu, alias Macarie mă trimite la un oarecare colonel Crăciun mă hotărăşte să schimb macazul.

— Cum ziceai că te cheamă ?

— Necula Bujorel, îmi răspunde blondul cu un glas sugrumat.

— Unde ziceai că domiciliezi ?

— Pe strada Heleşteului 97, sector 1.

— Ocupaţia ?

— Am dat în toamnă la Regie de teatru şi am căzut.

— De ce nu eşti în armată ?

Se fereşte de privirea mea, lăsîndu-şi ruşinat capul în piept şi îşi întîrzie răspunsul. Pe neaşteptate, intervine Paizu, trădîndu-şi enervarea :

— Spune-le, mă, cine-i tactu, că ăştia sînt în stare să mă ţină în picioare şi cu cătuşe la mîini pînă mîine dimineaţă !

Bujorel se crede probabil în faţa comisiei de admitere la I.A.T.C., interpretînd rolul unui tînăr care, ros de remuşcări, şi-a pierdut graiul. Ca să-l scot din rol, îi cer Buletinul. Uită că mîna stîngă îi este încătuşată şi vrea să se folosească de ea, bruscînd-o dureros pe cea dreaptă a lui Paizu-Macarie. Acesta, apărîndu-şi braţul, reacţionează violent, amintindu-i complicelui că în relaţia lor el e cel puternic. Problema o rezolvă pe dată plutonierul-major Avasilichii, sărind, din proprie iniţiativă, în ajutorul blondului. Îl buzunăreşte şi dă de Buletin.

— Dacă tot ai început, îi zic, du-ţi pînă la capăt treaba, goleşte-i buzunarele !

Mă ia cu greaţă cînd iau în mînă Buletinul lui Bujorel. N-am încotro, trebuie să-l controlez. Mă opresc asupra datelor din act şi am, într-adevăr, o mare surpriză : Necula Bujorel, fiu al lui Nicolae... Deodată, înţeleg sensul îndemnului lui Paizu-Macarie : „Spune-le, mă, cine-i tactu !“ Fiu al tovarăşului Nicolae Necula... fost membru al Comitetului Central... Fost şi iar fost... Nu, nu mă înşel. Care alt Necula ar fi putut domicilia pe Heleşteului, în vecinătatea Palatului Primăverii ? Îmi ridic ochii şi, pentru o clipă, îi întîlnesc pe cei verzi ai lui Bujorel, zic pentru o clipă, căci acesta, descurajat, se gră-

bește să-și lase iarăși capul în piept. În schimb, curajul „sicilianului" e în creștere. mutra lui batjocoritoare pare a mă întreba: „Ei, ce zici, domnule, cu cine m-am combinat?"

Pe birou, alături de o batistă mînjită cu ruj, mai apar dolari, lei și un lanț de aur cu un pandativ, de fapt, un medalion pe care bijutierul a gravat un nume: „Silvia". Necula Bujorel, aflu eu din Buletin, fiu al lui Nicolae și Silvia

— Bujorel Necula! Uită-te la mine cînd îți vorbesc! Am imprimat cuvintelor mele o rezonanță aspră. Odrasla fostului tresare speriată și se agață, dezorientată, de privirile mele. Sudoarea i-a lăcuit fruntea. L-ai furat de la maică-ta?

— Are de unde... se bagă ironic Paizu-Macarie.

— Ține-ți fleanca, mă, cînd vorbesc eu!

Necula-junior confirmă printr-o clătinare afirmativă a capului.

— Da sau nu?

— Da, e al mamei... Bijuterie de familie...

— Cam asta-i tot, îmi raportează nea Tudorică, parcă nemulțumit de cît de puține lucruri adunase din nou pe birou.

— Cine-i colonelul Crăciun?

— Aud de dînsul pentru prima oară.

Ochii mi se mută pe mutra arogantă a „sicilianului" și, fără să vreau, îmi amintesc de filmele americane polițiste, de libertatea polițistului de a-și vîrî „interlocutorul" în zid, silindu-l astfel să dea din el cît mai multe informații.

— Sînteți de mult prieteni?

— Răspunde tu, Bujorel, stabilește Paizu.

— Mă, întrebarea ție ți-a fost pusă, îl cheamă Avasilichii la ordine, intrînd cu un ghiont ușor în coasta lui.

— Nu da, dom'le plutonier, că o să-ți pară rău!

— Mie mă mie să-mi pară? Și-i mai arde un ghiont pe la spate, așa încît eu să nu-i văd lovitura. Răspunde, mă!

— Să fie o lună de cînd ne-am cunoscut... La o petrecere... În casa lui Vlad Tănase, fiul lui Radu Tănase, fostul secretar al Municipiului.

Tace, o tăcere insinuantă. „Vezi, l-am cunoscut și pe Radu Tănase, aud graiul tăcerii șoptindu-mi. De ce nu l-aș cunoaște și pe colonelul Crăciun?"

— Acolo v-ați cunoscut?

— Acolo... îmi confirmă Bujorel Necula din vîrful buzelor.

— Ce intenționai să faci cu medalionul mamei tale?

— Să-l vînd.

Intervine pe neașteptate, cu o voce sfătoasă, Paizu-Macarie:

— Acu, Bujorele, că sîntem aici, trebuie să le spui domnilor polițiști adevărul.

Aud clar suspinul blondului, apoi cuvintele :

— Voiam să-l dăruiesc.

— Cui ?

— Unei fete.

Printr-o asociație de idei, îmi amintesc de fotografia găsită la „sicilian". O scot din pungă și i-o bag sub nas :

— Tu ești Mînă Spartă ?

— Eu...

— Și atunci, ce caută fotografia la el ?

— Dînsul mi-a prezentat-o... și i-am dat-o să mi-o păstreze.

Simt cum urcă în mine o revoltă surdă, confuză și contradictorie, pe care n-aș vrea s-o exteriorizez.

— I-ai de aici, îi ordon lui Avasilichii. Du-i la tine... Să-ți declare fiecare în scris cum au ajuns la „Berbecul", cine-i tipa din fotografie, dacă ea e cea cu care au băut, de ce și unde a dispărut, motivul încăierării... După ce termini, îi depui jos la arest. Îi înmînez punga și-i atrag atenția să mai inventarieze o dată valorile găsite asupra celor doi, înainte de a fi trecute în procesul-verbal.

— 'Nțeles ! răspunde plutonierul-major în stilul său cazon.

Din ușă, Paizu-Macarie îmi aruncă o privire complice :

— Nu uitați să-i telefonați domnului colonel Crăciun !

— O să-l chem cînd o să-ți vezi tu ceafa ! îi aduc eu la cunoștință ce gîndesc. N-are decît să mă caute el pe mine.

Totuși, prima mișcare pe care-o întreprind după ce rămîn singur este să ridic receptorul și să formez numărul indicat de Paizu. Îmi răspunde un bărbat, parcă supărat de faptul că-i deranjat. Îi spun că aș dori să vorbesc cu domnul colonel Crăciun. „Cine sînteți ?" Întrebarea o consider normală, mă recomand, fără a-mi face probleme că stau de vorbă cu un grad superior. „Eu sînt colonelul Crăciun", îmi dezvăluie el, accentuîndu-și tonul autoritar.

— În jurul orei 19,30, am reținut... încep eu să-i povestesc, dar, spre surprinderea mea, mă întrerupe.

— Știu... La restaurantul „Berbecul".

— Se legitimează cu Buletinul...

— Paizu Stan, mi-o ia înainte interlocutorul.

— Mai are asupra sa un pașaport pe numele...

— ...Macarie Petru... Știu și asta, dă-i drumu' imediat, că mîine în zori trebuie să prindă avionul de Paris.

Răspunsurile prompte, rostite sentențios, mă derutează.

— Domnule colonel, Paizu a înjunghiat grav un tînăr...

— Pe... Turcu Cornel... un terorist pe care-l căutăm de multă vreme.

Indirect, mi s-a deconspirat, dîndu-mi clar de înțeles că se află la comanda unei unități de urmărire și capturare a teroriștilor.

— Victima e în stare gravă... la „Urgență"...

— Nu mai e în stare gravă. Între timp, a decedat. Am vrut să-l transfer la un spital de-al nostru. Însă mi s-a comunicat decesul lui. Așa că dă-i drumu' lui Paizu... E un caz de care mă ocup eu.

Năuceala mea sporește, deoarece cazul mai este încă pe umerii mei. Nu mi-e străin faptul că teroriștii sînt căutați, că unități speciale aflate sub comanda Ministerului Apărării Naționale sînt angajate în depistarea și capturarea acestora.

— Cum să-i dau drumu', domnule colonel? Am găsit asupra lui...

— ...cinci inele ascunse în betelia blugilor, mă uluiește în continuare colonelul cu cunoștințele sale. Îi strici omului meu legenda, domnule locotenent-major. Dacă nu-l expediez mîine la Paris, îmi dai peste cap o foarte importantă operație...

— Fără un ordin scris, nu-l pot elibera.

— Pe celălalt n-ai decît să-l păstrezi... În maximum o oră, doi băieți de-ai mei, cu un ordin semnat de mine, o să se prezinte la Circă să-l preia pe Paizu. Sîntem înțeleși?

— Sînt obligat să raportez șefilor mei...

— Foarte bine, raportează-le! se învoiește colonelul. Conformează-te regulamentelor. Fă-o însă cît mai repede!

Interlocutorul meu dispare de pe fir, lăsîndu-mă — de ce să nu recunosc? — total debusolat, de parcă dintr-o dată m-aș fi pomenit într-alt loc, sub un alt acoperiș, în brațe cu multe, multe întrebări grele. Încerc să mă reculeg, să-mi rînduiesc gîndurile, să mă orientez în timp și în spațiu. Identific în comportamentul meu o primă greșeală; n-am pus în mișcare caseta conectată la telefon și, în consecință, n-am înregistrat convorbirea. Reprezenta o întîmplare ieșită din comun și era de datoria mea de ofițer de serviciu s-o fac. Pur și simplu, uluit de noutatea celor auzite, am uitat s-o declanșez. Și tare mi-ar fi prins bine să-l mai ascult o dată pe acest

colonel al cărui nume îl auzeam pentru prima oară, ai cărui soli urmau să-mi aducă ordinul de a-l preda pe Paizu alias Macarie Dar de ce numai pe Paizu ? Întrebarea îmi aduce în minte nu un răspuns, ci informația interlocutorului meu : „Turcu Cornel... un terorist pe care-l căutăm de mai mult timp". Mă mai trezesc puțin din buimăceală. Îmi spun că nu pot să raportez superiorilor mei inedita situație fără să verific mai înainte dacă, într-adevăr, victima a decedat Mă reped la telefon și preț de cinci minute trebuie să-l aștept pe doctorul Calistrat I s-a comunicat cine-l caută, de aceea, atunci cînd ajunge să-mi vorbească, atacă direct subiectul :

— Domnule Dabu, victima, așa cum i-am comunicat și domnului colonel Crăciun, a decedat. Îmi pare rău. Răni profunde... o hemoragie puternică. Mi s-a spus că numitul Turcu Cornel ar fi terorist

— Așa s-ar părea... E o problemă care mă depășește... Mîine expediați cadavrul la morgă ?

— La prima oră... Cu tot ce-i aparține.

— Domnule doctor, ce să vă spun ? Să vă dea Domnul o noapte liniștită

— Asemenea

Așadar, Paizu nu m-a mințit, tupeul și aroganța sa avînd acum și o explicație Probabil, peste o oră îmi va zîmbi batjocoritor, luîndu-și rămas bun de la mine : „Pa și pusi ! Pe mîine, la Paris."

— 2 —

Prezența în sediu a șefului meu direct mă scutește de un șir de rapoarte nocturne la domiciliul său. Mă uit la ceas. Mă mai despart de rezolvarea cazului Paizu aproximativ douăzeci de minute Sper că pînă atunci și Avasilichii să-și încheie primele formalități. Mă așez la masa de lucru cu gîndul să încerc totuși să citesc cît de cît ziarele. Îmi cade iarăși sub ochi titlul „Garoafele și prostituata". Dar parcă e un făcut, nu pot să mă concentrez, să duc pînă la capăt lectura.

Sună telefonul. Avasilichii mă smulge gîndurilor. E iritat. Mă roagă să vin pînă la dînsul. Îmi dau seama că nervii îi dau în clocot Îl găsesc într-adevăr pe jar. Se ridică în picioare și ordonă și celor doi arestați să se ridice.

— Ce s-a întîmplat ? mă interesez.

Plutonierul-major întinde acuzator mîna spre Paizu Macarie

— Derbedeul ăsta nu vrea să-mi răspundă la întrebări. La nici una. Cică are consemn să nu vorbească...

— Celălalt ți-a răspuns ?

— Da.

— Ți-ai format o imagine de ceea ce s-a petrecut la „Berbecul" ?

— În mare măsură, da.

— Au semnat declarația, procesul-verbal ?

— Au semnat.

— Bagă-i la arest !

— Pe mine n-aveți dreptul, sare obraznic, să se apere, Paizu.

— Ba-l am... !

Constat, nu fără satisfacție, că Paizu se dezumflă. Întrebarea sa următoare abia o aud :

— I-ați telefonat domnului colonel ?

Îl întrerup, mințîndu-l :

— Nu. N-are decît să te caute el... dacă ești al lui... Bagă-i la arest !

Avasilichii răsuflă ușurat. Ordinul îl bucură și nu-și ascunde simțămintele față de clienții săi.

— Domnilor, sil vu ple, la arest cu voi !

Revin în birou tocmai în clipa cînd telefonul preface în țăndări liniștea încăperii. „Alo ?" răsună vocea plăcută a unei femei. În prima clipă am crezut că-i Antoanela și era cît p-aci s-o întîmpin cu cele trei cuvinte care-i plac atît de mult : „Iubito, tu ești ?" O întrebare însă, pe care Antoanela n-ar fi rostit-o niciodată, îmi stăvilește elanul.

— Circa patru poliție ?

— Da, ofițerul de serviciu, locotenent-major Dabu Mircea, mă recomand eu respectuos, așa cum ne obligă instrucțiunile de după Revoluție.

— Domnule ofițer, la dumneavoastră acolo, au fost aduși cei doi tineri ridicați în seara asta de la restaurantul „Berbecul" ?

Declanșez fără să ezit caseta, „cutia neagră", cum a poreclit-o unul dintre noi.

— Stimată doamnă...

— ...domnișoară, mă corectează plăcuta voce rîzînd.

— Stimată domnișoară, reiau eu fraza pe un ton voit curtenitor, în ce mă privește, m-am prezentat, deci știți cu

cine stați de vorbă. Vă rog să fiți amabilă și să vă prezentați și dumneavoastră.
— De ce ? ripostează intrigată interlocutoarea.
— V-ați adresat autorităților cerînd o informație.
— Poate doriți să vă prezint și Buletinul ? chicotește ea amuzată.
— Chiar vă rog !
Necunoscuta nu-i lipsită de umor : chicotele s-au transformat în rîs.
— Bine, domnule ofițer, dacă o să mă dau drept cîntăreața de muzică ușoară Silvia Dumitrescu, o să mă credeți ?
— Dați-vă !
Iarăși am făcut-o să rîdă. După rîs, pare să fie o femeiușcă tînără.
— Sînt Irina Mavrocordat.
— Sună frumos... o măgulesc eu.
— Aș dori să aflu dacă cei doi tineri — Paizu Stan și Bujorel Necula se află la dumneavoastră.
— Da, domnișoară, sînt la noi, o informez fără reticențe.
— Aș putea să-i văd ?
— Acum nu, însă mîine, oricînd doriți. Întrebați de mine și vă stau la dispoziție.
— Da' politicoși au mai devenit polițiștii ?! exclamă ironic necunoscuta.
— Au fost ei și înainte, dar se observa ceva mai greu. Și ca să-i dovedesc cît sînt de binevoitor, adaug : Poate doriți să le transmit ceva băieților ? Care dintre ei vă interesează ?
Domnișoara Irina Mavrocordat, probabil, a căzut pe gînduri. Normal, are ezitări. Nu-mi rămîne decît să aștept să-și depășească dilema. După un timp, o aud :
— Mai sînteți pe fir ?
— Vă ascult.
— Mă interesează Bujorel Necula. Comunicați-i că am remușcări, că mîine o să încerc să-l scot din încurcătură.
— Adică de la poliție ?
— Ați înțeles bine, domnule ofițer. Asta-i realitatea : am remușcări. Dacă n-aș fi întîrziat la întîlnire, în mod cert nu s-ar fi abătut asupra lui nenorocirea asta pe care am aflat-o de la unul din chelneri.
— Deci treceți pe la noi mîine.
— Obișnuiesc să mă țin de cuvînt, mă asigură domnișoara Mavrocordat.
— Sînteți o prietenă a familiei Necula ?

— Nu, nu, se apără ea de parcă aş fi speriat-o cu ceva. Vezi, domnule, d'asta nu-i înghit eu pe poliţişti, că sînt prea curioşi. V-am reţinut prea mult.

Şi ca să nu am vreo îndoială cu privire la simţămintele ei faţă de poliţişti, îmi trînteşte telefonul în nas. Sînt obişnuit. Nici nu mă întristez, nici nu mă enervez. Abandonez receptorul, deconectez caseta. Chiar dacă Irina Mavrocordat n-o să-şi respecte cuvîntul dat, o amintire tot voi păstra din partea ei : vocea înregistrată pe bandă. A supărat-o curiozitatea mea profesională ! Păcat ! Mi-ar fi plăcut să-i spun că un poliţist căruia îi mor întrebările înainte de a şi le formula ar trebui să-şi aleagă o altă profesiune. La urma urmei, de ce mi-aş pierde eu timpul cu dumneaei ? Şi aşa am destule pe cap. Aşa-numitele cazuri cu autori necunoscuţi îmi scot peri albi. Debutanţii postrevoluţionari în ale infracţiunii sînt mai toţi tineri — o puzderie de minori. Cum, naiba, să-i descoperi, cînd nu ştii mai nimic despre ei ? Ehei, domnişoară Mavrocordat, dacă n-aş fi fost ros de curiozitate ! Îi zîmbesc „vocii" ca unei fotografii, fiind cît p-aci să încep să-i povestesc cum, din întrebare în întrebare, am ajuns să identific în persoana unui adolescent „romantic" pe autorul unui omor odios, cînd îşi face apariţia plutonierul-major Avasilichii.

— Am terminat, îmi zice cu o vizibilă satisfacţie. Gata, pe ziua de azi îmi ajunge... şi îmi pune pe masă o mapă.

Mă uit la ceas : conform asigurărilor primite din partea colonelului Crăciun, „solii" săi s-ar fi cuvenit să-mi bată la uşă. Ajutorul meu îşi cercetează şi el ceasul şi mă dojeneşte clătinînd din cap.

— Ah, nu vine o dată şi ziua cînd oi ieşi ca tot omu' la pensie ! De două ore mă aşteaptă nevasta cu cina pusă... Plec... Punga cu obiectele arestaţilor am încuiat-o în fichet-ul meu.

— Lasă-mi cheia.

Pe faţa sa mare cu pomeţii proeminenţi, aprinsă încă de efortul ascultării lui Paizu şi Necula, răsare o expresie de nedumerire. Îmi predă cheia fără să-mi pună întrebări, deşi una tot îi flutură pe buze :

— Deci chestia cu colonelul ţine ?

— Am şi vorbit cu el. Vor veni să-l ridice... dintr-un moment în altul.

— Îl predai chiar ?

Şi-a mîrîit întrebarea. E pe cale să ia foc. Din pricina temperamentului, dar şi a oboselii.

— Dacă mi se prezintă forme legale, desigur, îl predau. I-am raportat și șefului.

Informația l-a calmat.

— Mai e sus ?

— Mai e !

— Bre Mircică, ține minte ce-ți spun, cu banditu' ăsta de Paizu o să mai avem de furcă, chiar dacă-l predai cu forme colonelului. Ești încă tînăr, bre ! Uită-te la mine — am îmbătrînit în uniforma asta. Eu, cu mintea mea, văd că după Revoluție infractorii e mai răi decît înainte și mai mulți...

E nervos. Deduc că cei doi l-au călcat pe coadă. Numai cînd e nervos, nea Tudorică face greșeli de acord.

— Democrația...

Îi tai avîntul, întrerupîndu-l :

— Nea Tudorică, nu băga democrația în chestia asta !

— De ce ? Crezi că n-are nici un amestec, nici o legătură ? reacționează plutonierul-major iritat și mai mult că l-am întrerupt.

— Cît nu știm prea bine ce-i aia democrație și cu ce se mănîncă, să nu ne luăm de ea.

— Dacă zici dumneata... (Acest „dumneata" e încă un mod prin care nea Tudorică își exprimă nemulțumirea față de mine, de lumea înconjurătoare.) Eu mai am puțin și scap, gata, n-o să mai am de lucru cu ei. Însă mătăluță... Ehei !

— De fapt, nea Tudorică, ce vrei să-mi demonstrezi ?

Am cedat. Mi-a sesizat slăbiciunea. În cîteva clipe l-am făcut fericit, mă scrutează victorios.

— Că nu e bine nici cu prea multă democrație. Paizu a băgat cuțitu-n Turcu Cornel. Victima e la „Urgență". Medici, operații, medicamente. Cine plătește nota ? Statu' ! De unde ? De la buget ! Acu lămurește-mă și tu, că ești mai școlit decît mine, ce vină are statu' în povestea de la „Berbecul", ca să-i plătească ăstuia spitalizarea ? Ce-au vărsat ăștia în visteria statului ca să se bucure de îngrijire medicală gratuită ?

Placă veche. Am mai auzit-o în multe împrejurări. Numai în aparență pare justă, în esență rămîne tributară unei mentalități simpliste de a analiza și înțelege realitatea. Totuși, îl las pe nea Tudorică să peroreze mai departe, să se descarce, că de asta are, de fapt, nevoie.

— O, dacă aș pune mîna și pe putoarea aia care i-a învrăjbit, i-aș arăta eu ei ! I-aș trage cîteva scatoalce la cur, că n-ar mai da din el multă vreme.

— Și ar deveni o fată cinstită ?

Se preface că nu m-a auzit și o ține, în continuare, pe a lui .

— Mama lor, le-a dat acum Dumnezeu și pașapoarte ! îmi aruncă el în față cu o bucurie răutăcioasă. De, vor să călătorească, să vadă lumea... că au dreptu'. **N-a muncit ei de s-a spetit** ?! Ducă-se unde vor ! N-am nimic împotrivă. Și să se întoarcă cînd le-oi spune eu. Da' pentru ca să călătorească în lume, au nevoie de bani. De dolari, nu de lei. Iar la „negru" dai pentru un dolar 120 lei. De unde să-i iei ? Și atunci, pune-te, frățioare, pe tîlhării, pe jaf, pe spargeri, chiar și pe omoruri. Că și leuțul ăsta trebuie să-l iei de undeva, nu-i așa ? Eu atîta am avut de spus. Am plecat, Mircică, sînt frînt. Să nu care cumva să mă chemi de-acasă, că nu vin... că și pe mine mă apără democrația. Să trăiți, dom' locotenent-major ! Am plecat...

De data asta se ține de cuvînt. Iese val-vîrtej și deși îmi amintesc că aș fi vrut să-l întreb dacă Paizu ori Necula a pomenit de una Irina Mavrocordat, nu-l întorc din drum. Rămîn singur în încăperea asta cu o fereastră-ghișeu ce dă în holul mare de la parterul clădirii, unde „patrulează" un tînăr subofițer la început de drum în ale poliției. Mă așteaptă o noapte încă lungă. În ultima vreme, rareori mi-a fost dat să mă odihnesc pe patul de campanie acoperit cu o pătură aspră, cazonă, întins în prelungirea unui birou vechi, care, oricît l-ai curăța, tot murdar rămîne. Mă uit din nou la ceas : băieții colonelului Crăciun întîrzie. Mă așez la birou și trag spre mine mapa lăsată de nea Tudorică. Ceea ce mă surprinde din prima clipă e puținătatea paginilor : procesul-verbal — nici două file — însoțit de declarațiile sumare ale lui Paizu și Necula, apoi de cele ale unui chelner și ale unui consumator. Le-am răsfoit în grabă, căutînd numele Irinei Mavrocordat. Nu l-am găsit și, ciudat, nu m-am împiedicat nici de un alt nume de femeie. Piesele de la dosar se încheie cu o filă cuprinzînd întrebări și observații ale celui care le întocmise, adică ale plutonierului-major Tudor Avasilichii. Așa că n-am pierdut decît un sfert de oră ca să-mi formez o idee ceva mai rotundă în legătură cu încăierarea de la „Berbecul". Un incident banal, ca multe altele.

Cei trei tineri, care păreau să fie buni prieteni (observația aparține chelnerului Iulică Pățan), au apărut în local în jurul orei 17, au ocupat o masă și au comandat coniac. „Le-am spus că n-am decît „Milcov", ca să n-avem vorbe la nota de plată, declară chelnerul. Au plătit pe loc. Nu erau gălăgioși. Vorbeau

în șoaptă. Cam după o jumătate de oră, a apărut în local o tînără foarte frumoasă și elegantă și care s-a dus direct la masa lor. Băieții au mai cerut un pahar. Tînăra, în jur de 20-23 de ani, era obișnuită cu băutura : a ras ușor o sută de coniac. Deși de cîteva ori am trecut pe lîngă masa lor, n-am auzit ce șușoteau, dar am înțeles că frumoasa venise să le comunice ceva. Singurul lucru pe care l-am observat era că frumoasa îi făcea ochi dulci victimei și că la un moment dat s-a aplecat spre el și i-a pus mîna pe genunchi, apoi a dus-o mai sus, că ziceai că ar vrea să-l descheie la pantaloni. A stat cu băieții cam jumătate de oră. S-a pupat cu ei la despărțire și a plecat. Afară o aștepta un „Audi" de toată frumusețea, cu număr de străinătate. N-am fost de față cînd a izbucnit cearta, că mă dusesem la magazie să iau o navetă cu apă minerală. Cînd m-am întors, victima era la pămînt, iar cei doi, imobilizați de consumatori, dar mai ales de nea Fane, „boss-ul", cum îi zicem noi. Precizez că victima e băiatul pe care tînăra îl pipăise."

Declarația consumatorului, un oarecare Oprică Lazăr, era și mai sumară. Reținuse și el apariția frumoasei, bucuria băieților care erau de-acum abțiguiți. „Eu sînt de părere că cei trei o așteptau și sînt sigur că din pricina ei s-au luat la bătaie. Pe cel înjunghiat l-am auzit zicînd : „Eu nu mă bag... să fie clar !" Cel care a dat cu cuțitu' e brunetu'... Blondul n-a făcut nimic să-l oprească."

Paizu-Macarie, în declarația sa, recunoaște că pumnalul cu declanșare automată îi aparține, că-i „arma cu care l-am înjunghiat pe Cornel Turcu." Motivul : „La băutură, odată îmi pierd mințile și nu mai știu ce fac. Nu aveam nici un motiv să bag cuțitu' în Cornel Turcu (...) că doar mi-e prieten..." Mai recunoaște Paizu că el organizase întîlnirea de la „Berbecul", că din motive serioase nu poate să zică cine-i fata. „Ș-apoi, ea nu are nici un amestec în scandalul nostru."

Explicația lui Paizu mă determină să-mi întrerup lectura și să ridic receptorul : formez nervos numărul de telefon al colonelului Crăciun. Îmi răspunde o femeie. O rog să mi-l dea la telefon pe domnul colonel. „Care colonel, domnule ? Aici nu locuiește nici un colonel Crăciun," precizează femeia pe un ton arțăgos. N-apuc să verific dacă am format corect numărul. Din pricina arțăgoasei : a întrerupt legătura. „Oi fi greșit," îmi spun și formez din nou numărul, concentrîndu-mi atenția asupra discului. De data asta sună în gol. Aștept un minut, două... Chestia mă intrigă. Pocnesc furca și formez din

nou numărul, la fel de atent ca și înainte. Zadarnic. Ochii îmi cad iarăși pe ceas. La ora asta, Paizu ar fi trebuit să fie de mult plecat. Nu-mi rămîne decît să mă întorc liniștit la lectura piselor de la dosar.

Bujorel Necula avansează în declarația sa cîteva date noi. „Declar pe a mea răspundere că domnișoara Neli (așa s-a recomandat — Neli) nu-i una și aceeași persoană cu fata din fotografia găsită la Paizu." Și mai mărturisea Bujorel Necula, desigur la cererea lui nea Tudorică, următoarele : „N-am observat că domnișoara Neli să-i fi făcut ochi dulci lui Cornel Turcu. Ea avea întîlnire nu cu Paizu, ci cu Cornel, așa mi s-a părut, îl cunoaște în orice caz de mult (...) Paizu observase ceva, căci după plecarea domnișoarei Neli, îl luase la rost pe Cornel Turcu să nu se bage peste legătura lui. Atunci mi-am dat seama că Paizu se amețise, că pe măsură ce Cornel se apăra, spunînd : „Eu nu mă bag," Paizu devenea tot mai violent. Am încercat să-l opresc, dar n-am fost în stare să-l opresc... a băgat cuțitu'n Cornel. Regret cele întîmplate."

Dacă regretul îi este sau nu sincer, rămîne de văzut. Multe declarații se încheie cu această formulă : „regret cele întîmplate", care, în miezul ei, ascunde speranța unor circumstanțe atenuante. În final — însemnările plutonierului-major Avasilichii. Îi cunosc grafia. Scrisul îi devine lăbărțat numai cînd este nervos sau grăbit. Cred că în seara asta era și una și alta. Notațiile urmau să-i amintească mîine de unde să-și reia cercetările, dar îmi foloseau și mie. Citesc :

Nu rezultă nici o legătură între fapta lui Paizu și colonelul Crăciun.

— Să-i fi furat băutura mințile ? Eu zic că totuși trebuie să-l căutăm la cartotecă.

— Adevăratul mobil al înjunghierii îl putem afla numai de la Cornel Turcu.

„Al omorului, nea Tudorică, îi vorbesc eu în gînd, că am uitat să-ți spun că victima a murit !"

— N-am încredere în Bujorel Necula : vrea să pară un „bujor", dar cred că-i o mare pramatie.

Nu văd de ce n-aș recunoaște — oare pentru a cîta oară ? — că nea Tudorică, în ciuda inculturii sale în specialitate, are fler... intuiește rapid punctele vulnerabile sau contradictorii ale unor cazuri. Dacă Paizu este cuprins într-o operație secretă inițiată de acest colonel Crăciun, de ce nu s-a apărat deschis : „Nu răspund la întrebările poliției decît în prezența domnului colonel Crăciun." Atunci, nici noi n-am fi insistat

cu întrebările. Iată însă că nea Tudorică, cel care a hotărît de la sine putere să rămînă pe viață plutonier-major, a urmărit, fără ca eu să i-o cer, această latură contradictorie a cauzei. Constatarea mă îndeamnă să fac o nouă tentativă de a-l găsi pe colonelul Crăciun. Îmi răspunde „arțăgoasa", i-am recunoscut imediat timbrul vocii. O rog să-mi dea legătura cu domnul colonel Crăciun. „O clipă!" îmi zice, și după cîteva secunde mă ia în primire un bărbat scandalizat: „I-ascultă, nătărăule, dacă nu-mi lași nevasta în pace, pun procuratura pe urmele tale și te distrug... te bag în pușcărie și te decimez (sic) și, în încheiere, te bag în ...!" M-a înjurat, și-a vărsat omu' năduful, după care a trîntit receptorul în furcă. Nu mai are nici un rost să repet apelul. Nu încape nici o îndoială că am făcut corect numărul. Ceva nu-i în ordine... ceva începe să-mi pută. Ies din birou și-i ordon subofițerului din holul clădirii să mi-l aducă de la arest, cu cătușe la mîini, pe Paizu Stan. Cinci minute mai tîrziu, mă aflu față-n față cu „eroul" omuciderii de la „Berbecul"; ochii îi sînt cîrpiți de somn, dar chipul său smead radiază a bucurie. Nu mai are răbdare să-mi aștepte introducerea și intră-n mine cu întrebarea:

— Au venit să mă ia, nu-i așa?

Îl prind în raza privirilor mele, amenințătoare în clipele acelea, și încerc să-i frîng astfel siguranța. Îi întind receptorul și-i poruncesc:

— Telefonează-i tu colonelului Crăciun! Întreabă-l tu ce are de gînd să facă. Că pînă la ora asta nimeni nu s-a prezentat să te ia în primire.

Ezită. Îi duc receptorul la ureche. În cele din urmă, formează rar numărul... 10.48.7.. Același număr l-am format și eu. Devin curios. În liniștea încăperii, aud apelul aparatului. O vreme sună în gol. Paizu închide și formează din nou numărul. De astă dată are noroc. Îi răspunde „arțăgoasa". „Dați-mi-l pe domnul colonel Crăciun!" „Imediat." Îmi lipesc urechea de receptor, mort de curiozitate. Nu trece mult și aud: „Mă te distrug! Auzi? Să-mi lași nevasta'n pace..." Apreciez că nu e cazul să las convorbirea să se prelungească. Îi iau receptorul din mînă și-l așez frumușel în furcă.

— Nu mai pricep nimic, îmi mărturisește arestatul dezolat. Doar am vorbit cu el la telefon chiar în după-amiaza asta!

— Înainte de „Berbecul"?

Rețin un răspuns afirmativ printr-o vagă clătinare a capului.

— Să mai încerc? îmi propune el tulburat, cu un nod în gît.

Nu mai e atît de sigur pe el. Sau nu-i decît o falsă observație a mea? Că este debusolat, nu încape nici o discuție. Îi permit să telefoneze : nu se abate de la numărul 10.48.7... L-a format bine. Dar celălalt aparat e mort, de parcă, între timp, cineva l-a deconectat. Descurajat, Paizu mi se adresează fără a mi se uita în ochi, abia auzit :

— Nu mai pricep nimic. La orice oră aș fi sunat, îmi răspundea... un ofițer de serviciu.

Și-a dat seama că s-a creat o situație nefirească și începe să-i fie teamă. Îl simt. În consecință, devin mai activ decît la prima ascultare. Îl întreb :

— Pe ce stradă își are biroul domnul colonel Crăciun?

— Am jurat să păstrez secretul relațiilor noastre.

De astă dată, răspunsul lui îmi pare al unui bărbat hotărît să-și respecte angajamentele și îi dau dreptate.

— Ei, atunci să așteptăm să vină să te ia. Poate că întîrzierea nu-i decît un accident.

Îl chem pe subofițer să-l ducă înapoi la arest, cu precizarea :

— Îl vreau în continuare izolat de ceilalți.

Pe fața-i smeadă, de „sicilian", surprind o grimasă de nedumerire amestecată cu neliniște. Mai surprind și un ușor tremur al buzelor. Își înghite însă întrebările și iese din încăpere cu capul în piept, ca un berbec gata de atac.

Mă întorc la dosarul întocmit de plutonierul-major Avasilichii și-l răsfoiesc, ca și cum în paginile sale aș mai fi putut găsi vreun răspuns edificator. Îmi amintesc că, la telefon, colonelul Crăciun mi-a confirmat existența unei misiuni. În zori, Paizu-Macarie trebuia să fie în avionul de Paris. Subordonații colonelului mai dispun încă de timp pentru a mi-l lua pe Paizu de pe cap. Problema însă e cu totul alta : e cea înscrisă de nea Tudorică în dosar cu litere lăbărțate : „Nu rezultă nici o legătură între fapta lui Paizu și colonelul Crăciun." Mie, scurta convorbire cu necunoscutul colonel Crăciun îmi pusese în lumină cel puțin trei legături. Prima : cunoștea dubla identitate a lui Paizu. A doua : era la curent cu încăierarea de la „Berbecul", soldată cu înjunghierea mortală a lui Cornel Turcu. În ciuda acestei filiații, eram înclinat să acord mai multă credibilitate notației lui nea Tudorică. A treia : se reliefa o contradicție pe care nu aveam dreptul s-o ignor. Tu, colonel, pregătești un agent să-l expediezi la Paris cu cine știe ce misiune importantă, dar, în același timp, îl lași să

chefuiască, să bea și să ajungă să comită o infracțiune. Chiar dacă victima e un presupus terorist, fapta criminală a lui Palzu rămîne de necontestat. Să fie întîmplarea de la „Berbecul“ un simplu eveniment nefericit ?

Desigur, nu vom fi lăsați fără răspuns, cu toate că subordonații colonelului Crăciun nu mai apar, iar postul de telefon 10.48.7... a fost, ca prin minune, transferat unui alt abonat sau scos din circuit.

Cineva bate la ușă. Tresar. Nu sînt mesagerii colonelului Crăciun, ci subofițerul. Îmi raportează îndeplinirea ordinului și faptul că al doilea arestat, Necula Bujorel, cere insistent să-mi vorbească.

— E agitat, îmi atrage subofițerul atenția. Îi este frică, poate de unde-i singur în arest.

— Ți-a spus ceva în acest sens ? mă interesez eu.

— E o observație de-a mea... Vi-l aduc aici sau coborîți dumneavoastră ?

— Adu-mi-l aici, în cătușe !

Decizia mea îl miră pe subofițer și nu se sfiește să mă întrebe :

— De ce, domnule locotenent-major, că băiatu' nu-i violent ?

„Bobocii“ anilor 1989-1990, gîndesc, își exprimă opiniile. Subofițerul are dreptate. De ce să-i pună la mîini cătușe, dacă băiatul e cuminte ?

— Așa e... nu e violent. În cazul ăsta, te rog să observi ce mutră o să facă în clipa în care îi pui cătușele... mă interesează efectul psihologic, reacția lui. Avem de-a face cu un copil crescut în puf și fulgi, căruia din scutece nu i-a lipsit nimic... Unuia ca ăsta îi place să stea ceasuri în șir în fața oglinzii și să se dichisească. Cum să suporte greutatea „morală“ a cătușelor ? Or, pe mine mă interesează ca tocmai „povara“ asta să-i dezlege limba.

Nu știu dacă l-am convins. Iese și după cinci minute se întoarce cu Necula Bujorel. Mă lasă singur cu el. Nu, n-am greșit scontînd pe căderea psihică a arestatului. E ca o cîrpă și nu-și mai ia ochii de la cătușe.

— Șezi !

Îi arăt scaunul. Mă ascultă. Mă așez și eu. Las cîteva minute să se scurgă în tăcere, apoi văzînd că tace, îi amintesc că a cerut să mă vadă.

— Domnule ofițer, vă rog să fiți amabil și să-mi explicați situația mea juridică.

Pînă și vocea îi este moale, ca a unui om vlăguit : vorbește și nu-și mai ia ochii de pe fiarele de la mîini.

— O să-ți dau o veste proastă : Cornel Turcu a murit. Prin decesul său, situația voastră juridică s-a înrăutățit. În ce te privește, ai participat la o omucidere.

Știu că l-am înfricoșat, chiar asta și urmăream.

— Pot să vă mai rog ceva ? Ceva... aparte.

Își îndreptă spre mine privirile : cred că mă vede ca prin ceață, asemenea unui boxer în situația de groggy.

— Te ascult...

— Ați binevoi să-i telefonați mamei mele ? Dar numai mamei, și spuneți-i, fără ocol, situația în care mă aflu.

— De ce nu și tatălui ?

Își coboară iarăși ochii în pămînt : nu-i convine întrebarea și șovăie dacă să continuie sau nu discuția.

— Cu tata sînt în conflict... într-un conflict de neîmpăcat. Încă dinainte de Revoluție... Nu l-am înțeles, nu m-a înțeles. Cu mama însă...

Tace. Și-o fi amintit brusc de ceea ce mi-am amintit și eu. Numai că eu n-am nici un motiv să tac.

— I-ai furat o bijuterie !

Îi urmăresc zbuciumul, și-l exteriorizează. Iar eu aștept răbdător marea dezvăluire, dar ea întîrzie.

— O să mă ierte și o să declare că mi l-a dăruit, îi aud eu cu greu răspunsul.

— Ascultă, Bujorel Necula, hai să dăm cărțile pe față. De ce te-ai înhăitat cu Paizu Stan ?

— Înhăitat ați spus ? Încearcă fără vlagă să se revolte. A te împrieteni cu un locotenent înseamnă a te înhăita ? Doar ați auzit...

— Ce să aud ?

— Că-i în subordinea unui oarecare colonel Crăciun.

Băiatul s-a mai înviorat puțin. Ba mi-a aruncat și o privire, dornic, se vede, să-mi arate că nu-i lipsit de discernămînt.

— Am auzit, dar am mai auzit — imprim vocii un accent autoritar — un răspuns al tău la o întrebare de a mea. Să ți-l amintesc ?

— Nu-i nevoie.

— Ce te-am întrebat ? stărui eu.

— „Știi cine-i colonelul Crăciun ?"

— Iar tu ce mi-ai răspuns ?

— „Aud pentru prima oară numele ăsta."

— Slavă Domnului, ai o memorie bună, Bujorele. Poate

îți mai sare în ajutor și în alte chestiuni Cine-i Irina Mavrocordat ?

— Irina Mavrocordat ?!... Nu știu. Jur !

— Mi-a telefonat și m-a rugat să-ți transmit un mesaj din partea ei.

— Un mesaj ?!

Uluirea băiatului îmi pare sinceră.

— Da, s-a interesat de tine și m-a întrebat dacă nu poate să aibă un vorbitor cu tine chiar în seara asta, continui eu pe un ton ce exprimă fără echivoc dorința mea de a fi conciliant. Domnișoara Mavrocordat mi-a explicat că din pricina ei ai căzut în nenorocire, că dacă venea la întîlnire la ora fixată, tu n-ai fi ajuns în arestul poliției. Mîine o să treacă pe aici.

M-a ascultat fascinat, cu gura întredeschisă, obicei rămas probabil din copilărie.

— Vă bateți joc de mine !

S-a supărat : o adevărată reacție-surpriză. Își examinează cătușele și oftează.

— Băiete, eu n-am timp să-mi bat joc de oameni. Ai sau nu o prietenă cu numele ăsta ?

— Nu !

— Totuși de unde a răsărit în viața ta această Irina Mavrocordat ? Era la curent cu întîmplarea sîngeroasă de la „Berbecul", insist eu. Și pe tine voia să te vadă, nu pe Paizu.

— Nu știu cine e... Pe onoarea mea că n-am auzit de ea... De ce aș minți ?

Să nu te pufnească rîsul ? Fură din casă, participă la o omucidere și, poftim, acum invocă „onoarea sa" ?! Să nu te pufnească rîsul ? Numai că noi polițiștii nu putem pufni în rîs oricînd.

— Ți-e rușine... nu vrei să te vadă cu cătușe la mîini. Vrei s-o ocrotești.

— Domnule locotenent, sare Bujorel Necula cuprins de un val de deznădejde, cum să vreau să ocrotesc o ființă pe care n-o cunosc ?!

Mă ridic „furios" de la birou, fac cîțiva pași spre ușă, mă întorc. Arestatul se ridică și el respectuos în picioare. Îl împing înapoi și rămîn în dreptul său amenințător, cu mîinile la spate.

— Bine, Bujorele, da' pe tipa cu care ați băut la „Berbecul" o cunoști ?

— O cunosc, recunoaște el spășit.

— Atunci cine-i tipa ? De ce ați refuzat să-i dezvăluiți identitatea ?

L-am pus pe jar. Se frămîntă, degetele mîinilor încătușate se caută. Zice, într-un tîrziu, privind într-o parte.

— Am jurat să tac E o colegă de misiune de-a lui Paizu. Domnul colonel Crăciun o să vă dea toate lămuririle.

Acest „domn colonel Crăciun" a început să mă calce pe nervi.

— Ai susținut că nu-l cunoști.

— Am mințit.

— Cine ți-a cerut să juri ?

— Paizu...

— De ce te-ai supus ?

— Mi-a promis că o să mă ajute prin Crăciun să-mi găsesc de lucru la Paris.

Mai fac o „plimbare" prin încăpere. E limpede, pînă nu aflu ce-i cu colonelul Crăciun de la nu știu ce birou secret, n-am cum să descurc ițele.

— Așadar, îmi ceri să te ajut ? reiau eu, ceva mai îmbunat, firul întrerupt al convorbirii.

— Dacă se poate.

— O să încerc... Da' am și eu o rugăminte : să-mi așterni pe hîrtie tot ce ai susținut aici.. că n-o cunoști pe Irina Mavrocordat, de ce ați ocrotit-o pe tipa de la „Berbecul" și care i adevărul în cazul lui Cornel Turcu. De ce Paizu a băgat cuțitul în el... Sper că m-ai înțeles — să n-avem vorbe ! — vreau motivul real

Îl chem pe subofițer, îi cer să-i scoată arestatului cătușele — se execută pe loc. Îi întind apoi lui Bujorel Necula cîteva coli de hîrtie și un pix.

— Du-l înapoi la arest ! îi ordon subofițerului. Crează-i condiții să-și scrie în liniște „memoriile".

Rămîn din nou singur, concentrat asupra unui singur gînd — colonelul Crăciun. Îmi cercetez ceasul și îmi îngădui să trag o primă concluzie : în planul colonelului trebuie să fi survenit schimbări.

Nu apuc să mă ridic de la birou și să mă tolănesc pe patul de campanie. Telefonul mă fixează în continuare locului. Răspund obosit O voce tăioasă de femeie îmi zgîrie urechile : „Sînt doamna Silvia Necula, soția domnului Necula Nicolae, (tresar, spunîndu-mi : Poate a tovarășului.) ; aflu că fiul meu Bujorel Necula a fost arestat în timp ce manifesta în fața Primăriei sectorului 1. Ce dacă striga „Jos comuniștii ?"

— Doamnă...

— E un abuz ! Dacă nu mi-l trimiteți acasă imediat, anunț presa ! Să se înțeleagă odată că s-a terminat cu practicile din trecut.

Fac pe prostul și ripostez :

— Tovarășă...

— Pardon...

— ... Necula. Nu știu cine v-a informat, însă v-a informat eronat.

— Iarăși începeți cu ale voastre ! încearcă dumneaei să mă pună la punct.

— Vă vorbesc respectuos și vă cer același lucru. În primul rînd, în fața Primăriei sectorului 1 n-a fost astăzi după-amiază nici o manifestație, nici comunistă, nici anticomunistă. În al doilea rînd, fiul dumneavoastră Necula Bujorel a fost reținut pentru participarea directă la scandalul de la restaurantul „Berbecul“ și care s-a soldat cu înjunghierea mortală a unui alt tînăr — Cornel Turcu...

Fac o pauză și-i aștept replica. Întîrzie. Am lovit-o în plin, așa cum dealtfel i se cuvenea, luîndu-i piuitul. Îi mai ard o lovitură, recunosc, fără menajamente.

— La percheziție, asupra fiului dumneavoastră am găsit, printre altele, și o bijuterie care în mod cert vă aparține.

În clipa următoare intervine în convorbire, prin mijlocirea unei derivații a aparatului, vocea autoritară a „tovarășului“ Necula. E cam răgușită.

— Bine ați procedat că l-ați băgat la zdup ! Așa-i trebuia pramatiei !

— Nicule... încearcă, surprinsă, nevasta să-l oprească. Nu izbutește. Își atrage, în schimb, un scurt reproș.

— Te-am avertizat ! N-ai vrut să mă asculți. Uite unde ți-a ajuns odrasla : la pușcărie ! Pentru că l-ai răsfățat... Domnule polițist, vă rog să luați act de declarația mea : pe Bujor Necula l-am smuls de mult din sufletul meu de părinte. Nu e prima oară cînd ne fură.

— Nicule ! îl imploră femeia cu disperare, gata să izbucnească în plîns.

— Ce, nu-i așa ? Fiți fără milă, domnule polițist, și administrați-i pedeapsa care o merită. Noapte bună !

Pune astfel capăt unei discuții care a debutat penibil și s-a încheiat și mai penibil. Pesemne că atunci cînd s-a hotărît să-mi telefoneze, doamna Silvia Necula n-a bănuit că va fi spionată. De aici surprinderea și incapacitatea ei de a-i

servi soțului o ripostă pe măsură și cred că cearta de familie abia acum lua amploare. Mie, tentativa Silviei Necula de a mă aborda țîfnos, în virtutea unor vechi reflexe, îmi lăsase o informație interesantă. Cineva îi telefonase și, inducînd-o în eroare, a „montat-o" împotriva poliției. Așadar, acel cineva merita atenție.

Telefonul mă smulge iar gîndurilor. Răspund. E tot doamna Silvia Necula. Să n-o mai recunosc. Mi se adresează cu o voce îndurerată de mamă ce se interesează de condițiile de detenție de la poliție.

— Da' e cald acolo, la arest?... Să-i aduc băiatului alain-delon-ul?

— E cald, doamnă, și la noi... o liniștesc eu.

— E chiar atît de gravă situația lui?

— Foarte gravă, doamnă.

Aștept ca dintr-un moment în altul să se introducă în convorbire și vocea răgușită a domnului Necula.

— Pot să trec să-l văd?

— Mîine, doamnă, de dimineață. Întrebați de mine, de locotenentul-major Mircea Dabu. Aș avea și eu o rugăminte.

— Vă ascult, se oferă ea cu bunăvoință.

La celălalt capăt al firului se află acum o ființă oarecare, simplă și săritoare.

— Cine v-a informat atît de tendențios cu privire la faptele fiului dumneavoastră?

— O tînără.

— A trecut pe la dumneavoastră, v-a chemat la telefon?

— M-a sunat și s-a recomandat ca fiind o prietenă apropiată a lui Bujorel... că au fost împreună la demonstrație.

— Irina Mavrocordat?

M-a luat gura pe dinainte dar, din fericire, n-am săvîrșit nici o greșeală tactică, căci doamna Necula îmi răspunde pe dată:

— O cunoașteți?!

— Aceeași întrebare voiam și eu să v-o pun.

— Nu, n-o cunosc.

— Bujorel are o prietenă... o iubită?

— O iubită?! Nu cred. Știu că avea multe prietene... Făcea cunoștință cu ele pe la ceaiuri... le invita la el. Are o cameră cu intrare separată. Nu mi-a povestit că ar fi îndrăgostit și că ar avea vreo iubită.

Dîndu-mi seama că tentativa mea de a lărgi cît de cît aria cercetărilor prin identificarea Irinei Mavrocordat nu are deo-

camdată sorți de izbîndă, îi mulțumesc doamnei Necula și-i repet invitația de a veni a doua zi să-și vadă fiul la orice oră dorește. Mă asigură de recunoștința ei și îmi urează „Noapte bună!“

Rămîn în gînd cu Irina Mavrocordat și cele două telefoane ale ei. Ultimul fiind total diferit de primul prin consecințele sale. Irina Mavrocordat a reușit, mai întîi, s-o neliniștească pe doamna Necula și s-o alerteze pe o direcție falsă, aș zice chiar diversionistă. Trebuie să fi urmărit un scop, dacă a denaturat adevărul. Care ar fi putut fi ăla? S-o convingă pe doamna Necula că Bujorel al ei nu-i o haimana, un pierde-vară, un infractor de drept comun, cum ar da de înțeles poliția, ci un tînăr cu personalitate, un revoluționar din decembrie, care înfruntă cu capul sus teroarea securiștilor? S-o „monteze“ pe mama lui Bujorel Necula într-atît, încît s-o aducă în situația de a ridica receptorul și a protesta la poliție, în presă, eventual și la televiziune? De ce nu?

Trebuie să recunosc, eforturile Irinei Mavrocordat au fost, în linii mari, încununate de succes. Dar au fost ele și finalizate? Întîmplarea nu m-ar fi intrigat atît dacă Irina Mavrocordat, în convorbirea cu mine, ar fi apelat la o altă tactică. Îmi dăduse clar de înțeles că incidentul de la „Berbecul“ o afectase din pricina lui Bujorel: îi era prieten intim. Ba mai mult, o chinuia un sentiment de culpabilitate față de el. „Dacă n-aș fi întîrziat la întîlnire, se explicase ea la telefon, n-ar fi căzut în nenorocire.“

Ce te faci însă că atît Paizu, cît și Bujorel nu-și amintesc să aibă o prietenă cu numele acesta. Rezultă că tînăra, în convorbirile telefonice cu mine și cu doamna Necula, s-a folosit de o altă identitate. Cu sau fără vrerea mea, o concluzie se impune de la sine: fata-i bine pregătită... profesional. „O fi făcînd și ea parte din biroul colonelului Crăciun“, îmi zic. Urmînd însă logica acestei supoziții, ajung direct la strania întrebare: „Ce motive puteau să-l determine pe colonelul Crăciun să tulbure, prin mijlocirea unei agente, existența familiei Necula?“

Aș fi fost tentat să mă hazardez în căutarea unui răspuns; aș fi pătruns astfel, fără aprobările de rigoare, într-un sector al domnului colonel Crăciun, pe al cărui firmament stau scrise două cuvinte: „Strict secret“.

Mă întorc resemnat la dosarul întocmit de plutonierul-major Tudor Avasilichii. Fața vizibilă a cazului e foarte simplă: se mai cer bătute la mașină cîteva adrese — formalități cu-

rente — și dosarul poate lua drumul Procuraturii. Îmi simt sufletul mai ușurat. Aud din nou aparatul de radio : șeful unui proaspăt partid își prezintă programul... Seamănă ca două picături de apă cu ale celorlalte partide înființate mai înainte. Toate își propun să scoată țara din nevoi. Reiau lectura ziarelor : deschid „România liberă". După ce, la „Mica publicitate", aflu ce copii și tineri au mai dispărut de acasă, ochii mi se opresc asupra unui text de memorialistică — e scris de un fost deținut politic anticomunist. După ce termin de citit, încerc să mi-l imaginez pe acel comisar de poliție al anului 1947. O mai fi trăind ? I-o fi căzut și lui sub ochi ziarul ? Ce-o fi și în sufletul său ?! Îmi aud oftatul și îmi pare a fi al fostului comisar.

Deodată, la ghișeul ofițerului de serviciu se arată fața ovală a subofițerului din hol. Deschid ferestruica.

— Domnule locotenent-major, vă raportez că arestatul Paizu Stan cere din nou să vă vadă. După spusele sergentului Chiriță, arestatul dă semne de nervozitate. Nici de mîncare nu s-a atins.

— Bine, adu-l ! decid.

— Îi pun cătușe ?

— De ce nu ? Lasă-l să simtă că-i arestat.

Mă ridic de la birou. Redescopăr aparatul de radio. Cîntă Corina Chiriac Ascultată în surdină, găsesc muzica relaxantă. „Noaptea sîntem mai receptivi la muzică," mi-a replicat nu de mult prietena mea Antoanela, lipindu-și trupul gol de al meu. Sînt convins că și ea, în clipa asta, se gîndește la mine. Uneori mă cheamă la telefon și, cu farmecul ei simplu, departe de orice fandoseală, mă întreabă : „Ascultă, polițistule, cînd o să te hotărăști să devii exclusiv ofițerul meu de serviciu ?" Niciodată întrebarea nu sună a reproș, ci închide în subtext un mesaj laconic : „Mi-e dor de tine... Te vreau..."

Ușa se deschide și-l aud pe subofițer îndemnîndu-și „clientul" : „Hai, intră !" Paizu-Macarie mă scrutează supărat și așteaptă să aleg eu „piesele albe", îi las însă lui această... onoare.

— Nici o veste ? se interesează el într-un tîrziu, deși intuiește răspunsul.

— Nici una...

Îl văd cum gura i se strînge a mînie, apoi cum, puțin cîte puțin, buzele i se destind.

— Ce se întîmplă cu mine dacă nu vin să mă ia ?

Da, ăsta-i un motiv serios de îngrijorare. N-am nici o reținere în a-i spune adevărul.

— Cornel Turcu a murit pe masa de operații. Pumnalul tău i-a provocat o puternică hemoragie internă. În consecință, situația s-a complicat... Te acuz de omucidere. Necula ți-a fost complice. Mîine, încheiem formele de trimitere în judecată, iar pe voi o să vă transferăm în penitenciar. M-ai întrebat, ți-am răspuns.

Privirile înciudate i se fixează pe telefon.

— Îmi dați voie să mai încerc o dată ?

— Aș fi încîntat să aud că-ți răspunde cineva, zic și-l poftesc să sune. Constat că nu are cum să se descurce cu mîinile încătușate, așa că-l ajut. Îi țin receptorul la ureche, în timp ce el formează numărul. Nu-l greșește. Postul chemat pare smuls din contacte... Într-un cuvînt, e mort. Îl sfătuiesc să mai formeze o dată. Rezultatul este același.

— Abandonăm ?

Dă din cap aprobator, pe chip cu o deznădejde pe care nu mai are puterea să și-o ascundă. Rămîne o vreme copleșit de greutatea unor gînduri. Nu-l stingheresc. Presimt că din acest zbucium va izbucni o surpriză... poate o dezvăluire senzațională. Tăcerea se prelungește. Îl las în voie. Sînt ofițer de serviciu, așa că toată „noaptea e a mea“, cum zice nu știu ce cîntec de pahar.

— Deci omucidere ? își descleștează Paizu-Macarie gura.

— Da. Dovezi ? Pumnalul... Victima : Corneliu Turcu. Un complice... cinci martori oculari.

— Bijuteriile cum le încadrați ?

În sfîrșit, se întoarce spre mine pentru ca să-mi arate cît este de interesat să afle „litera legii“.

— Dacă acest colonel Crăciun nu iese la lumină, situația ta va deveni de neinvidiat : pașaportul e pe alt nume... vei fi obligat să-mi explici proveniența și falsul. Asta ar fi prima chestiune. A doua, a bijuteriilor. Tu, la începutul anchetei, m-ai mințit. Mi-ai îndrugat o poveste tîmpită cu un turc care ți-a vîndut o pereche de blugi cu bijuterii cu tot. Așa că bagă la cap, că prost văd că nu ești. Dacă nu apare șeful tău să revendice și să justifice oficial comoara din betelia blugilor, noi sîntem obligați să dăm bijuteriile în urmărire... să le stabilim proveniența, iar dacă se va dovedi că ele au fost furate, o să trebuiască să ne explici cum au ajuns în posesia ta.

Rîde scurt, nervos. E sub presiune „sicilianul“ și ca tacîmul să fie complet, mai adaug :

— Ușor de tot iei douăzeci de ani. Dacă mai ai de executat și alte pedepse, nota de plată crește...

Nervii îl lasă, geme îngrijorat :

— Dumnezeule în ce m-am băgat ?!

— În ce te-ai băgat ?

— Să mai încercăm o dată, mă imploră, indicîndu-mi cu mîinile încătușate telefonul.

Ridic binevoitor receptorul și i-l duc la ureche. Zadarnic. Ultima speranță i se năruie.

— Paizule, mai există o soluție.

Ochii i se măresc brusc și mă cercetează de parcă m-ar vedea întîia oară.

— Să luăm o mașină și să mă conduci tu în persoană la colonelul Crăciun.

„Sicilianul" meu zîmbește trist.

— N-aș ști unde să vă conduc.

— Cum asta ?

— Păi m-am văzut cu el în trei rînduri... și întotdeauna noaptea. O mașină cu un număr de străinătate mă lua din fața „Inter"-ului. Șoferul și încă o persoană. Persoana aceea, de fiecare dată alta, mă lega la ochi și mă conducea ca pe un orb într-o casă. Acolo mă dezlega la ochi și mă pomeneam într-un birou elegant, cu multe cărți în bibliotecă.

— Cum arăta colonelul, poți să mi-l descrii ?

— Asta-i, că nu pot... N-o să mă credeți, nu i-am văzut fața nici măcar o dată. Mi se băga o lumină în ochi, el mă vedea, eu nu... Încă de la prima întîlnire, m-a pus să semnez un angajament-jurămînt.

— Deci știi pentru cine ai semnat angajamentul ?

— Cum să nu ? Pentru noul Serviciu secret al României, în plină reorganizare. Am primit la semnare 200 de dolari și 15.000 de lei.

— Ce ți s-a cerut ?

— Nu vă supărați, domnule locotenent-major, nu pot să vorbesc. Din pricina instrucțiunilor, a jurămîntului...

— Bine, bine, te înțeleg. Da' ce faci că te-au dat uitării cu jurămînt cu tot ?

Figura lui Paizu-Macarie se întunecă din nou, ca la o comandă buzele-i dispar într-o strîngere nervoasă a gurii ca, puțin mai tîrziu, cu ochii pe cătușă, să și-o deschidă.

— Totul era pregătit ca mîine de dimineață să plec la Paris. Chiar n-ați auzit de colonelul Crăciun ?

E rîndul meu să zîmbesc, desigur nu cu tristețe, ci ironic.

— Cum să aud ? Dacă-i atît de secretos ! Ai mai fost la Paris ? Știi franceza ?

— N-am mai fost, iar prin pîrnaie nu se țin cursuri de franceză. Un român din Franța urma să mă aștepte le aeroport. El m-ar fi luat în primire.

De mult n-am mai pus mîna pe un roman polițist, iar acum, datorită „sicilianului", am senzația că nu fac decît să citesc o carte plină de situații absurde. Are chiar și un titlu : „Omul nostru din Paris".

— Cum l-ai fi recunoscut pe cel care te aștepta ? Sau cum te-ar fi recunoscut el pe tine ? Dacă-i secret, nu insist.

Paizu ține să mă avertizeze :

— Ce pot să vă spun, eu vă spun. Mi s-a arătat o fotografie a necunoscutului din Paris. Pe cap avea o căciulă elegantă. Căciula asta trebuia eu s-o țin minte, ca semn de recunoaștere. Era o „brumărie" din astrahan, scumpă. Mă aștepta la ieșire și trebuia să mă duc direct la dînsul și să-l întreb în românește dacă are o fisă de telefon. La parola mea, el urma să-mi răspundă : „Bine ai venit la Paris, domnule Macarie !" Din momentul acela eram al lui și eram dator să-i îndeplinesc ordinele. De altfel, deținea și el o fotografie de a mea.

Arestatul cade în muțenie, eu, pe gînduri. Să-și fi început Serviciul secret activitatea înainte de a se oficializa ? Nu mărturisirile lui Paizu mă nedumereau, ci caracteristicile sale evidente chiar și pentru un profan. Sparg tăcerea cu o altă întrebare :

— Ascultă, Paizule, ca să te ajut, trebuie și tu să mă ajuți. De acord ?

— De acord numai în limitele jurămîntului.

— Tu, de mîine, așa cum ai declarat, ai fi intrat într-o misiune la Paris. Știi ora la care-ți pleacă avionul ?

— La șapte !...

— Bineee ! Tu însă, în după-amiaza zilei de astăzi, înțeleg, ai mai avut de îndeplinit o misiune : să bagi pumnalul în Cornel Turcu, cu sprijinul lui Bujorel Necula. Ceea ce ai și făcut... Cum își imagina colonelul Crăciun finalul misiunii de la „Berbecul" ?

— Exact așa cum s-a desfășurat.

— A prevăzut și arestarea voastră ?

— Da, a prevăzut-o, îmi răspunde fără să șovăie cel cu cătușe la mîini, că o să descoperiți că am două identități, că

o să-mi cereţi explicaţii şi mie, atunci, n-o să-mi rămînă decît să vă pun în legătură telefonică...

„Interesant! gîndesc. Colonelul a intuit reacţiile mele ?! Fără îndoială, omu' e de meserie..."

— Deci, i-aş fi telefonat şi ar fi venit să te ia.

— Sau ar fi trimis pe cineva.

— Unde ai fi fost dus ?

— Tot ce ştiu este că de aici aş fi ajuns într-o casă unde mă aştepta biletul de avion dus-întors, cinci mii de franci, o valiză cu lucruri necesare călătoriei.

„Da, planul are o anumită cursivitate, îmi spun. Neconcordanţele dispar una după alta. Totuşi, două întrebări majore rămîn fără răspuns : care poate fi motivul organizării unei răfuieli cu implicaţii atît de grave în ajunul plecării lui Paizu-Macarie în misiune la Paris ? Apoi : De ce colonelul Crăciun a dispus ca Turcu Cornel să fie înjunghiat ? Prima chestiune, înţeleg foarte bine, Paizu-Macarie n-are cum s-o lămurească. In cea de a doua, era în puterea lui să facă puţină lumină. Il întreb :

— Pumnalul de unde ţi l-ai procurat ?

— Agentul de legătură mi l-a dat.

— Cum îl cheamă ?

— Şerban... E o poreclă. Nu ştiu de unde să-l iau, el însă ştie unde, în ce zi şi la ce oră mă poate găsi.

— De ce trebuia să bagi pumnalul în Turcu Cornel ?

— E secret, n-am voie să vorbesc.

— Bujorel Necula e şi el la curent cu toată mişculaţia asta ?

— Nu. L-am dus cu zăhărelul că o să-i aranjez ceva la Paris, ca să-i umflu ceva biştari.

— De ce colonelul Crăciun te-a ales taman pe tine ca să-l tai pe Turcu ? Ai mai băgat cuţitul în careva ?

Cîteva minute bune se scurg în tăcere. Nu fac nimic să-l scot din muţenie. Il văd cum încearcă să-şi frece barba cu dreapta încătuşată. Mormăie ceva greu de înţeles. Poate o înjurătură.

— Domnul colonel Crăciun îmi cunoştea cazierul... ştia că-n 1986 am mai dat în unu' cu cuţitu' şi am executat o pedeapsă de trei ani. La Buzău.

Se retrage în sine. Cred că mi-a spus tot. Iar dacă voi dori să-mi completez informațiile, voi apela la serviciile cartotecii. E timpul să-l expediez înapoi, la arest.

— Mai ai ceva să-mi declari?

Îmi răspunde scîrbit:

— Deocamdată, nu. Doar, să-mi permiteți...

Mîinile încătușate se îndreaptă spre telefon. N-am nici un motiv să nu-i satisfac cererea. Formăm numărul, același rezultat. Îi deschid ușa. Iese cu pas rar. De, nu mai are de ce să se grăbească. Avionul de Paris oricum l-a pierdut.

Mă întind pe patul de campanie, cu fața-n sus. Deasupra mea, tavanul care n-a mai fost de mult văruit. Somnul nu mă caută. Dealtfel, cînd sînt de serviciu, nu pot nici măcar să ațipesc. Am simțit însă nevoia să-mi întind trupul la orizontală și, pentru cîtva timp, să-l las să se relaxeze. Cred că dacă aș izbuti să-mi scot din priză și creierul, destinderea ar fi perfectă. Stau cu ochii în tavan și mă minunez de cîte au ieșit dintr-un caz banal — o înjunghiere. Trebuie să știți că înjunghierile reprezintă în statisticile noastre infracțiunile cele mai numeroase. Mai în toate împrejurările au aceeași motivație — băutura...

Sînt încă tînăr. Cu toate astea, m-am confruntat cu o cazuistică pe cît de bogată, pe atît de variată. Niciodată însă o întîmplare sau alta nu m-a pus în situația de a depăși raza operațională proprie criminalisticii și de a pătrunde pe teritoriul Securității Statului. Datorită unui simplu „fapt divers"! A încălca sau nu un teritoriu invizibil atît la propriu, cît și la figurat? Iată întrebarea! De ce mă frămînt în jurul acestei chestiuni? Deoarece în vîltoarea evenimentelor din decembrie au fost distruse, dintr-o lovitură, structuri de care nimeni, într-o primă etapă, nu avea voie să se atingă: siguranța statului cu serviciile sale secrete, contrainformative. Statul a rămas descoperit și inoperant într-o înfruntare cu un adversar trimis anume să-i scotocească „buzunarele", „sertarele", „arhivele". E greu, dacă nu chiar imposibil, să evaluezi prejudiciile aduse poporului român prin graba cu care au fost distruse structuri greu de refăcut în timp. De aceea, mărturiile lui Paizu-Macarie au fost pentru mine ca niște semnale îmbucurătoare, din care înțelegeam că, în fine, specialiștii investiți de către guvernul provizoriu au trecut la edificarea unui nou Serviciu secret, în concordanță cu principiile proclamate

de Revoluţie. Acest colonel Crăciun, de ce să mint, exercită asupra mea o reală atracţie şi mi-ar plăcea ca aşa, din întîmplare, să ajung cu cercetările mele pînă la uşa Serviciului său. Însă, înainte de orice, eram obligat să-i raportez totul şefului, ca el, la rîndul său, să încerce să afle cine-i acest colonel Crăciun, ce funcţie deţine în ierarhia viitorului Serviciu, unde îşi are biroul şi dacă era dispus să mă primească. Cercetările, fără doar şi poate, mi le puteam continua strict în cadrul funcţiei mele, cu o motivaţie ideală : scandalul de la „Berbecul". Dar de ce să mă abat de la nişte ordine ? Doar pentru a-mi satisface curiozitatea ? Chiar dacă mi-l lasă pe Paizu pe cap, colonelul Crăciun trebuia să sară de undeva !

II. „Frumoasa de la Găești"

— 1 —

Pe poetul tîlhărit, ridicat de pe bulevardul 1 Mai în stare de ebrietate, îl regăsesc în biroul meu într-o postură nouă, nu mai puțin comică decît cea din ajun. Mă aștepta spășit pe un scaun, înfofolit într-o pătură din dotarea unității. E rebegit de frig. O vodcă i-ar prinde bine. Nu numai lui, recunosc... La intrarea mea, se ridică respectuos.

— Domnul locotenent-major Dabu ?

Cum naiba de mi-a reținut numele, criță cum era ?

— Eu mi-s !

E încă tînăr, curînd însă alcoolul îl va îmbătrîni și-i va ruina sănătatea. Primele semne au și apărut pe chipul său serafic.

— Sînt poetul Dan Miroiu și vreau să vă asigur că regret...

Așadar, dumnealui e poetul Dan Miroiu ! Cît p-aci să pufnesc în rîs. Antoanela, prietena mea, moare după poeziile lui de dragoste. Ba unele le-a și memorat, iar cînd îi cade ei bine, mi le șoptește, pe întuneric, la ureche. Știu ce așteaptă poetul de la mine : o exclamație de uimire sau de admirație. Nu-i dau această satisfacție, în ciuda faptului că este poetul preferat al iubitei mele.

— Domnule Miroiu, în ce ne privește, sînteți liber. Iar dacă o să vă amintiți cu cine ați băut și pe urmă v-a tîlhărit, s-ar putea să vă mai fim de folos...

Zîmbește trist, rușinat, și recunoaște că nu mai ține minte nimic din beția din ajun.

— E însă pentru prima oară cînd mă trezesc la poliție.

Nu rezist să nu fiu malițios și-i zic :

— Totuși, ați avut parte de hoți generoși. E de mirare cum de nu v-au lăsat în izmene. Probabil, vă cunosc versurile.

— În mod cert, nu. Rîde simpatic, fără ranchiună. Dacă îmi cunoșteau versurile, cu siguranță că îmi luau și pantalonii. Cum să ies de aici, asta-i întrebarea ?

Își întinde brațele, pe umeri cu pătura cenușie și aspră, întocmai ca un vrăjitor ce se pregătește să iasă, învăluit într-un nor de fum, prin coșul unei case.

— Poftim telefonul. Sunați acasă.

— N-are cine să-mi răspundă ! oftează el dezolat și îmi lasă impresia unui copil răsfățat, lipsit de orice apărare.

— Telefonați la Uniunea Scriitorilor...

— Nu, nu, niciodată ! sare el revoltat, de parcă i-aș fi dorit tot răul de pe lume.

— Unui prieten...

— N-am prieteni.

— Atunci, iubitei, îi sugerez eu amintindu-mi că în mai toate poeziile sale auzite de la Antoanela, există cîte o iubită.

— Păi, domnule locotenent-major, dacă aș fi avut o iubită, m-aș mai fi dedat beției ?

Rîde iar, cu ochii pe jumătate închiși. Se joacă sau cochetează, nu am cum să-mi dau seama, rolul însă i se potrivește, chiar cu pătura aia pe el.

— Comandați un taxi...

Și-a ridicat ochii, dornic să-l vadă mai bine pe omul care-l înțelege atît de greu.

— Sînt lefter, domnule ! Știți ce-i aia lefter ?

— Unde locuiți ?

Îmi spune adresa. Îmi sesizează intenția și sare din nou, gata să se apere de o inevitabilă nenorocire :

— Nu cu duba !... Nu cu duba !

Deschid ușa, îl chem pe sergentul Dumitru și-i dau cheile mașinii mele.

— Du-l pe domnul poet acasă ! Întoarce-te repede și nu uita să recuperezi pătura.

— Îl ducem, domnule locotenent-major, îl ducem, se învoiește sergentul „Voie bună“, cum l-am poreclit noi, da' mai întîi să ne declare de ce-i place mai mult „El Zorab“ decît „Nunta Zamfirei“ ?

Poetul nu prea înțelege ce-i cere „Voie bună“ și își plimbă intrigat privirile melancolice de la mine la Dumitru și invers. Sergentul nu se sfiește să-i relateze cum l-a găsit aseară cu un copac în brațe, declamînd „El Zorab“.

— Coșbuc ?! Am declamat eu versuri de Coșbuc ?! se înfurie poetul Miroiu, ca și cum sergentul i-ar fi adus grave

acuze. Nu se poate ! De ce Coşbuc, domnule, de ce, cînd avem atîţia poeţi români modernişti ?!

— Bine... bine... îl iau eu împăciuitor, împingîndu-l spre uşă.

Prilej pentru poet să-mi mulţumească patetic :

— N-o să uit niciodată ce-aţi făcut pentru lirica română ! La revedere.

— Dar nu la poliţie, îi amintesc eu pe ce teritoriu se află.

— Lăsaţi-mă să vă pup !

N-am avut cînd să mă feresc : mi-a aplicat la repezeală pe obraji „ştampila" beţivilor, adăugînd patetic :

— Poetul Miroiu e cu voi !

Pentru a mă putea smulge din atmosfera lăsată în urmă de poetul preferat al Antoanelei şi să mă întorc la încăierarea de la „Berbecul", am nevoie de cîteva minute bune. Mă interesez dacă nea Tudorică e în sediu. Este... Îşi face apariţia şi se opreşte în poziţia regulamentară : e, ca întotdeauna, în uniformă şi bine ras. Se rade cu o „piesă de muzeu" : un brici „Doi gemeni" care, cîndva, avusese o lamă lată. Miroase a colonie ieftină.

— Cum e, nea Tudorică, dormit-ai bine ?

— Le dorm, dom'le locotenent-major, le dorm... Slavă Domnului, n-am probleme.

Observ însă că e morocănos. Nu-l întreb de ce. Îl las să fiarbă în sosul propriu. Am datoria să-i aduc la cunoştinţă ultimele constatări în chestiunea colonelului Crăciun. Cînd termin, îmi aminteşte cu satisfacţie :

— Ţi-am zis eu că Paizu o să ne dea bătăi de cap ? Ce ordoni ?

— Să mi-i aduci pe cei doi pentru supliment de interogatoriu.

Iese. Mă folosesc de scurtul răgaz ce-l am la dispoziţie şi îi telefonez Antoanelei acasă ; mai are o oră pînă să înceapă serviciul.

— Ce făceai ? o întreb fără nici o altă introducere.

— Mă jucam de-a v-aţi ascunselea, îi răsună pe fir vocea caldă şi binefăcătoare. Dar tu ?

— Eu, de-a hoţii şi vardiştii.

— Ai avut o noapte grea ?

— Pot să-ţi raportez, iubito, că astă-noapte l-am cunoscut pe poetul tău preferat.

— Pe Dan Miroiu ?!

— În carne şi oase !

Îmi închipuiam că-mi va cere să-i povestesc cum a ajuns poetul ei îndrăgit la poliție. M-am înșelat.

— Cum arată, dragă ? E înalt ? E brunet ? Are ochi albaștri ? Era singur sau cu iubita ? E drăguță ?

— La toate astea o să-ți răspund cînd o să ne vedem. Pînă atunci, te rog să reții pentru tine, da'numai pentru tine, că te iubesc...

— Și eu !

— Și nu regret că nu am învățat, așa cum țineai tu morțiș, poezii de Miroiu.

— Ooo !... se rostogolește pe fir indignarea Antoanelei.

— Te las, iubito. Sînt obligat să reiau jocul de-a hoții și vardiștii de acolo de unde l-am întrerupt. Te sărut.

— Și eu... mă asigură Antoanela. Pa !

Cîteva minute mai tîrziu, își fac reintrarea în „arenă" Paizu și Necula, mînați din urmă de Avasilichii. Grație lui, cei doi sînt reuniți prin una și aceeași cătușă. Îmi spun un „Bună dimineața" fără prea mult entuziasm. Le aranjez scaunele și îi poftesc să ia loc. Trec și eu la birou. Numai Avasilichii rămîne în picioare, în dreapta mea. Îmi cîntăresc din priviri interlocutorii : „Sicilianul", deși pierduse mult din siguranța afișată în ajun, arată odihnit. Probabil, e obișnuit să doarmă prin aresturile poliției. În schimb, Bujorel Necula e palid și cu ochii tulburi, ceea ce mă face să cred că nu s-a prea împăcat cu „confortul" arestului sau, poate, gînduri negre nu l-au lăsat să-și facă somnul.

— Vă cer să mă ascultați cu atenție și cu seriozitate, deschid eu discuția, imprimînd un timbru ferm și autoritar. Întîmplarea nenorocită de la „Berbecul" a luat pentru voi o turnură gravă. Îmi opresc privirile reci pe fața lui Paizu ; nu-mi pare prea îngrijorată. I-o spun direct :

— Paizule, ai căcat-o ! Forurile competente și în drept ne-au comunicat că nu există nici un colonel Crăciun, așa cum nu există încă nici un Serviciu secret. Dacă la asta mai adăugăm și moartea lui Corneliu Turcu... Înțelegeți ? Deci, Paizule, să nu ne întindem prea mult la vorbă. Mai ales situația ta este din cale-afară de proastă, chiar foarte proastă. Ești dispus să-mi răspunzi sincer la cîteva întrebări ?

— Să le aud... se învoiește Paizu-Macarie care, nimic de zis, mă ascultase cu atenție.

— Cînd, unde și în ce mod ai fost contactat de indivizii care s-au dat drept agenți ai noului Serviciu secret ?

Înainte de a auzi răspunsul lui Paizu, Avasilichii intervine și, fără să-i pese de cei doi arestați, îmi amintește că ar trebui să declanșez casetofonul.

— Să rămînă înscrisă acolo „conversația", să se audă că nimeni dintre noi nu l-a ciupit de cur ca să vorbească.

Paizu îi aruncă lui Avasilichii o căutătură amenințătoare și apoi mă învrednicește și pe mine cu aceeași căutătură.

— Privitor la contactele mele cu noul Serviciu secret nu voi mai da nici un răspuns.

— De ce ești atît de categoric ?

— Pentru că nu cred în explicațiile voastre. Sînt pur și simplu niște minciuni.

— Te-ai convins tu singur că te-au părăsit... intervin eu surprins de tactica lui Paizu. Doar i-ai telefonat de aici colonelului tău ori de cîte ori ai vrut... Și uite că n-a binevoit să vină să te ia.

— Nu cred... Sînt șmecherii de-ale voastre... de-ale voastre, de-ale milițienilor care nu văd cu ochi buni apariția unui nou Serviciu secret. Vă e frică, asta-i !

— Bați cîmpii, Paizule, îl întrerup. Păcat ! Că prost nu ești. Bine, să zicem că ne este frică. Atunci de ce n-au venit să te ia ? I-ai căutat la telefon, de ce nu au răspuns ? Doar au investit în tine bani, te-au instruit, la ora asta trebuia să fii în zbor spre Paris. Pentru că era o chestie simplă, veneau, se legitimau și te luau... M-ai înțeles ?

— Nu ! Cînd o să înțeleg, o să vorbesc singur.

— Paizule, am crezut că pot să te apăr, să-ți cruț viața.

— Ce vreți să spuneți ? Și-a înălțat sprîncenele căutîndu-mi ochii.

— Un lucru foarte simplu, încerc eu să-l lămuresc. Tu ești unul dintre cei puțini care știu de înființarea unei organizații care se pretinde a fi viitorul Serviciu secret al României. Mai știi și de o misiune ce urma s-o înfăptuiești în Franța... Arestîndu-te, am aflat și noi, datorită ție, de existența unei organizații, ba mai mult, și de existența unui agent în persoana ta. Intră în drepturile noastre să te deferim justiției cu probele de rigoare. Obligația lui Crăciun este însă alta, să-ți închidă gura, și asta cît mai repede, căci tu ești de pe acum un ins care știe prea multe, iar alde ăștia... Ce mai, nu se lasă pînă ce nu te scot din joc.

L-am indispus ori, poate, l-am speriat, își suge buza și se încăpățînează în tactica sa.

— Poate ne spui mobilul faptei tale, de ce l-ai înjunghiat pe Corneliu Turcu ?

— Nu, nu insistați, se manifestă Paizu din ce în ce mai categoric.

— La masă cu voi a mai stat, aproximativ douăzeci de minute, o tînără, desigur o prietenă de-a voastră. Cine e și unde poate fi găsită ? Nu vă gîndiți că aveți nevoie de un martor pentru apărarea voastră ?

Îmi bat gura de pomană. Nu vor să vorbească. Studiindu-le tăcerea, îl redescopăr pe Bujorel Necula. I s-au încins obrajii de parcă l-ar mistui o acută febră lăuntrică. Îl simt deodată vulnerabil și trec la un nou atac.

— E gagica ta ?

— Nu, nu, se dă el îndărăt îngrozit, ca și cum aș fi intenționat să-i arunc în brațe o pisică rîioasă.

— Totuși, unul dintre voi a invitat-o la „Berbecul". În ce relații era ea cu Cornel Turcu ?

Intimidat, Bujorel mi-l arată cu capul pe Paizu și murmură înfricoșat :

— El poate să precizeze.

Paizu însă nu iese din muțenie... continuă să aștepte minunea cea mare.

— Dețin mărturia unui chelner de la „Berbecul", îl avertizez eu, care declară că a văzut-o pe prietena voastră cum îl pipăia pe Cornel Turcu pe sub masă. După asta, tu Paizule, ai căutat harță cu el și așa ai ajuns să bagi cuțitul în Cornel Turcu. Ce motiv real aveai s-o faci ?

— Am declarat o dată.

Îmi aruncă o privire scurtă, de om supărat că stărui în chestii clarificate deja, apoi își lasă din nou capul în piept.

— Misiunea ?

— Da.

— În cazul ăsta, e și ea legată de misiunea ta ? Ți-a creat un pretext să te iei de Cornel Turcu, după care a întins-o ?

— Coincidență și nimic mai mult...

Ochii mi se întorc către Bujorel Necula. E pradă unei tensiuni ce nu reușește să și-o ascundă. Îl întreb :

— Erai de față, mă... Cine-i fata asta, s-o felicit pentru performanță, că pe unul a izbutit să-l bage în groapă, iar pe voi în rahat ?

— Domnule, o cheamă Călina.

Răspunsul îl scoate din sărite pe Paizu și ca să-și pedepsească prietenul, smucește cu furie cătușa ce-i ține legați, amenințîndu-l :

— Te belesc, mă, te belesc !

Avasilichii intervine prompt, îl apucă pe Paizu de păr, îi trage capul spre ceafă și-l avertizează :

— Dacă nu te liniștești, dau cu mutra ta de zid, că nici mă-ta n-o să te mai recunoască !

Paizu se potolește ca prin minune. Răsuflă însă ceva mai anevoie. Îi ordon plutonierului-major să-l elibereze din cătușă pe Bujorel și să-l ducă pe Paizu, încătușat, înapoi la arest. Din ușă, „sicilianul“ își mai amenință o dată complicele :

— Dacă la pîrnaie se află c-ai „ciripit“, e vai de curul tău, Bujorele !

Un ghiont al lui Avasilichii, expediat în coasta lui Paizu, îl scoate pe acesta din birou într-o clipită. Un timp, mai aud ecoul unor cumplite înjurături, compuse, bineînțeles, de nea Tudorică.

Rumeneala de pe chipul lui Bujorel s-a topit într-o paloare bolnăvicioasă. Își privește și își freacă parcă în neștire încheietura mîinii. Ochii i s-au umezit de disperare sau durere. Nu dă în plîns. Mai are tăria de a se stăpîni.

— Te rog să continui, îl îndemn pe un ton prietenos.

— Mă băgați pe urmă într-o celulă cu el ?

— În nici un caz...

— Dați-mi cuvîntul de onoare !

— Ți-l dau, te previn însă că el are o valoare limitată la spațiul acestei unități. Deci, cum o cheamă ? Călina...

— Călina Dragoman... Și mai are cîteva porecle : „Zvăpăiata“, Frumoasa de la Găiești“. Nu de mult, a mai fost botezată cu o poreclă : „Domnișoara de Pompadour“.

— Cînd ai cunoscut-o ?

— Acum două săptămîni. Paizu mi-a făcut cunoștință cu ea la „Ambasador“. Tot așa, în treacăt. Ieri, la „Berbecul“, o vedeam pentru a treia oară.

— E chiar atît de frumoasă și de năbădăioasă cum o indică poreclele ?

— Știu eu ? zîmbește cu tristețe Bujorel. De gustibus non... disputandum. Eu o găsesc frumoasă și că se îmbracă cochet și modern.

— Pe unde se învîrtește ?

— Pe la hotel „București“... Am înțeles că acolo și locuiește.

Avasilichii revine în birou și îmi raportează că totul este în ordine.

— De mine mai aveți nevoie ?

— Du-te la cartotecă și vezi dacă la litera D dai de numele ăsta : Dragoman Călina. Porecle : „Zvăpăiata", „Frumoasa de la Găești" și „Domnișoara de Pompadour".

Mă așteptam ca nea Tudorică să facă haz pe seama ultimei porecle, dar el s-a împiedicat de cea mai banală dintre ele.

— „Frumoasa de la Găești" ! exclamă el potolit. Cu o poreclă ca asta este imposibil să nu figureze într-o cartotecă.

— De ce ești atît de sigur ?

Plutonierul rîde, arătîndu-mi o dantură de invidiat.

— Păi, domnule locotenent-major, unde ar fi putut ea să capete un „titlu" ca ăsta, dacă nu la Găești, la fostul Institut de reeducare a minorilor ?

— Că bine zici...

Mă întorc spre Bujorel : e din ce în ce mai palid. Reiau discuția cu el :

— Ai auzit ? Se pare că această domnișoară e o veche clientă a poliției. Chiar ți-e indiferent cu cine te împrietenești ?

— Sincer vorbind, da... Cu ai mei sau cu ei, mi-e tot una...

Încerc să-i pun blazarea sub semnul îndoielii, amintindu-i :

— Totuși, mi-ai cerut să-i telefonezi mamei tale !

— Am avut un moment de slăbiciune...

Cinism ? Dezorientare ? O formă naivă de protest ?

— Dacă maică-ta se prezintă la noi și ne roagă să te vadă, cum să procedăm, să-i înlesnim întrevederea ?

— Dar încă nu s-a prezentat... răspunde el după o scurtă șovăire.

— Ai dreptate, Bujorel, nu s-a prezentat. Mă bag în treaba asta de parcă aș fi reprezentantul unei comisii de împăciuire și nu un anchetator. Să ne întoarcem la oile noastre... Știai că la „Berbecul" urma să vină și Călina Dragoman ?

— Nu. A fost o surpriză pentru mine.

— Însă Paizu și Turcu o așteptau, nu-i așa ?

— Am înțeles că Turcu avea de lămurit ceva cu dînsa.

— Ce anume ?

— Nu știu. Bujorel Necula și-a ridicat privirea de parcă ar fi vrut să constate dacă-l cred ori nu. Tot ce-am reținut din șoaptele lor a fost o anumită încăpățînare din partea lui Turcu : „Nu mă bag...", o ținea întruna, pînă ce Paizu s-a enervat : „De ce mă nu te bagi ? La început ai zis da și acum dai înapoi ?"

— Chiar nu știi la ce se refereau ?

— Nu.

— Atunci de ce au ținut ca această discuție „discretă“ să aibă loc în prezența ta ?

L-am prins. Încearcă să cîștige timp frecîndu-și din nou încheietura mîinii.

— Bujorel, într-un ceas, hai două, „Frumoasa de la Găești“ o să fie aici... Te asigur, și vom afla ce s-a petrecut. Nu-ți refuza, prin tăcere, circumstanțele atenuante de care ai mare nevoie. Cornel Turcu e mort... Îți înțelegi situația ?

Necula dă din cap afirmativ ; nu-l scap din ochi, căci mă îngrijorează acum un tremur al degetelor sale subțiri pe care încearcă să-l ascundă.

— Paizu mă voia în locul lui Cornel în cazul că el refuza propunerea lui și a Călinei...

— Bișniță ?

— Așa cred...

— De ce natură ?

— Urma să aflu după discuția lor. Tot ce știu e că afacerea mi-ar fi adus dolari peste hotare. Iar eu, în principiu, le dădusem acordul.

— De ce ?

— Ajunsesem la o înțelegere cu Paizu : mă angajez în bișniță cu condiția ca el să-mi aranjeze o situație la Paris, iar cu dolarii cîștigați să mă pot descurca acolo.

Simt organic cum se așterne tăcerea în încăpere. De parcă ar ninge cu fulgi de tăcere. Nu sînt nici psiholog, nici sociolog, nici psihiatru... Regret că nu sînt. Ce subiect de investigații ar reprezenta Necula Bujorel !

— Îți menții declarația cu privire la desfășurarea evenimentului ?

— Da, mi-o mențin.

Umblu prin dosarul întocmit de Avasilichii și-i găsesc declarația. Mă opresc asupra unui pasaj și i-l citesc :

„La un moment dat, Cornel Turcu s-a ridicat și a spus că se duce la toaletă. „Mă, ăsta vrea s-o întindă !“ mi-a zis Paizu alarmat. S-a dus după el la toaletă. După cîteva minute, am auzit un țipăt. L-am văzut pe Cornel Turcu clătinîndu-se și venind către masă ca un om beat. După cîțiva pași, a căzut. În urma lui a apărut Paizu, în mînă cu un pumnal... și i-a mai aplicat o lovitură. Totul s-a petrecut în cîteva fracțiuni de secundă. Paizu a fost imobilizat. Nu știu ce s-a petrecut între ei la toaletă !“

— Îți menții și această declarație ?
— Da.
— Cum l-ai cunoscut pe Cornel Turcu ?
— Paizu mi l-a prezentat la „Lido“, la o petrecere. „Uită-te bine la el, mi-a recomandat Paizu, este omul zilei de mîine ! E un adevărat afacerist.“ Turcu a achitat nota de pla...
Avea bani mulți.
— De cîte ori l-ai mai întîlnit ?
— De două sau de trei ori... însă nu ne-am apropiat prea mult. O singură dată m-a întrebat dacă nu cumva mă interesează să plasez un „Mercedes“ nou-nouț, că ar putea să-mi acorde un comision gras. Am răspuns afirmativ... Dar relațiile noastre aici s-au oprit.
Mă ridic de la birou, se ridică și el. Fac cîțiva pași ca să-mi dezmorțesc încheieturile picioarelor. Mă opresc în dreptul lui. Pare sfîrșit și mi se face milă de el.
— Ești bolnav ?
— Am contractat o blenoragie.
Realizez grotescul situației. Eu care îmi luasem în serios întrebarea !
Avasilichii își face, ca de obicei, apariția fără să mai bată la ușă. E radios. Îi fac semn să aștepte, să termin cu Bujorel Necula.
— Și dacă vine maică-ta, ce-i spun ?
— N-o să vină... n-o s-o lase taică-meu...
— Te avertizez că o să ai nevoie de un avocat bun.
Rămîne gînditor. La ce se gîndește oare ? La recomandarea mea sau la blenoragia lui ? Nu-i mai aștept răspunsul. Deschid ușa adresîndu-mă ajutorului meu să-l ia.
Mă întorc la masa mea de lucru, răsfoiesc dosarul de parcă ar fi în puterea hîrtiilor din el să-mi dăruiască elemente noi, senzaționale, poate chiar cheia afacerii. Fleacuri ! Automatisme ! Un banal dosar de bișniță, soldat cu un deznodămînt fatal. O întrebare însă tot îmi mai dă tîrcoale, mă ciupește : „Dacă acest fals colonel Crăciun i-a încredințat lui Paizu „misiunea“ de a-i închide gura lui Cornel Turcu, înseamnă că acest „om de mîine“, cum l-a numit asasinul, era cu adevărat cineva. Că era în posesia unei informații care-l deranja pe Crăciun. Ce știa ? De ce victima o ținea pe a lui — „nu mă bag“ ?
În pragul ușii reapare nea Tudorică fluturînd o coală de hîrtie și vesel cum eu unul nu l-am mai văzut.
— Am găsit-o, dom'le, am găsit-o ! Figurează în cartotecă.

Dragoman Călina... fiica lui Tache și a Anei, născută la Brăila, anul 1968, noiembrie 12. Parcă o știu... da' mi-au trecut atîtea prin capu' ăsta, că... Dracu' să le ia ! Auzi acilea : prostituție... vagabondaj... furt. Prima condamnare la 13 ani : furt și vagabondaj. Internată la Găești. Ei, ce zici ? Două condamnări pentru prostituție, ultima în anul 1986. N-a executat-o decît 6 luni... Domiciliul...

— Bujorel Necula mi-a declarat că „Frumoasa" se învîrtește pe la hotel „București", că și-a închiriat acolo o cameră, ceea ce înseamnă că-i merge bine... chestia.

— Dă-mi un ordin, izbucnește plutonierul-major bucuros, și-o umflu din pat !

— Copăcel, copăcel ! îl temperez eu. Să ne mai gîndim. Treaba e ceva mai complicată. N-aș vrea să speriem...

— ...ciorile ?!

— N-ar fi exclus ! Eu o să trec pe la șef, iar tu o să rămîi să lucrezi aici. Adu-mi-l mai întîi pe Paizu !

— Cu cătușe ?

— Cu...

Mă aflu din nou față-n față cu Paizu. La indicația mea, plutonierul-major Avasilichii se retrage, lăsîndu-mă singur cu eroul de la „Berbecul". Acesta, picior peste picior, cu mîinile încătușate așezate pe genunchi, mă studiază cu un interes vizibil, parcă ar dori să-mi deslușească intențiile. E relaxat sau resemnat, îmi cere permisiunea să-și aprindă o țigară. Nu i-o acord.

— Ești un vechi client al nostru. Cunoști foarte bine diferența dintre tentativă de omor și omor. Nu erai în stare avansată de ebrietate, ca să ceri instanței clemență. Ți-a fost prieten și...

— Ne cunoșteam, atît, fără să fim prieteni...

În sfîrșit, s-a hotărît să-și mai dea drumul la gură : rămîne acum de văzut dacă va voi să și colaboreze.

— Ai băgat cuțitul în el... l-ai trimis pe lumea cealaltă... Ți-a fost dușman ?

— Nu...

— Atunci ?

Îmi răspunde printr-un animalic scrîșnit din dinți.

— Paizule, cum să te fac să pricepi că, pentru mine, fapta ta e simplă, concretă... Te pot trimite chiar astăzi Procuraturii. Și gata treaba, am mai terminat cu un asasin. Urmăresc însă să-ți deschid ochii... Ți-am citit cazierul (Nu, nu era adevărat,

n-am avut cînd.), nu ești chiar uns cu toate alifiile. Părerea mea, Paizule, este că tu ai căzut ca fraieru' într-o capcană.

Curiozitatea îi luminează deodată fața, prinde a clipi nervos din pleoape.

— Nu pricep, își mărturisește el deruta.

— Tu ești, de fapt, o victimă, Paizule, o victimă a falsului colonel Crăciun. L-a omorît pe Cornel Turcu cu mîinile tale, după care tot el te-a predat poliției.

Un surîs neîncrezător îi stinge din obraji acel licăr aprins de fiorul curiozității.

— Nu ține, domnule locotenent-major, nu ține ! Cum adică, mi-a pregătit plecarea în Franța : pașaport fals, viză, bilet de avion, bani de cheltuială... ca să mă dea pe mîna poliției ?!

E convins că mi-a dejucat planul și zîmbetul lui neîncrezător se transformă într-unul victorios. Îl readuc cu picioarele pe pămînt.

— Știi ce-i aia crimă plătită ?

— Cum să nu...

— În cazul ăsta, îți propun să luăm un creion, să facem o mică socoteală și să vedem cît a investit Crăciun ăsta în tine ca să-l omori pe Cornel Turcu. O nimica toată ! Doar dolarii, dacă-i plasezi la negru, să mai scoți ceva, dacă, bineînțeles, nu sînt falși...

— Mă luați drept prost ?! se apără Paizu zis Macarie.

— Eu, nu... Ți-am explicat că pentru mine fapta ta e clară — douăzeci de ani de pușcărie. Ai recunoscut în scris că l-ai înjunghiat pe Cornel Turcu ? Ai recunoscut. Corpul delict îl am ? Îl am Martori oculari am ? Am. Însă n-aș fi un bun polițist dacă n-aș încerca să-ți demonstrez că ai căzut într-o capcană întinsă de un fals colonel. L-a ucis pe Cornel Turcu cu mîna ta. Ce miză-i în joc ? Bujorel Necula declară că l-a auzit pe Cornel Turcu cînd spunea : „În treaba asta nu mă bag !" Nu se putea să nu-l auzi și tu.

Paizu șovăie. Nu insist. Îl las să-și mestece îndoielile. Într-un tîrziu mormăie, parcă nemulțumit de propria-i hotărîre :

— Am auzit...

— Slavă Domnului ! mă bucur eu. Ai înțeles, în fine, că-mi bat capul pentru tine, pentru viitoarele tale circumstanțe atenuante. Ce se poate deduce din refuzul lui Cornel Turcu ? Că i s-a propus o afacere, că el cunoștea natura ei, riscurile și, în consecință, a refuzat, atrăgîndu-și automat pedeapsa. Iar cel ales de „Crăciun" să-i închidă definitiv gura ai fost tu.

— Bine, bine, se fîstîcește eroul meu, în ce mă privește, eu nu știu chiar nimic de afacerea asta...

— Nici nu trebuia să știi. Ție, „colonelul Crăciun" ți-a încredințat o misiune. Te mai întreb o dată : Vrei să te ajut ?

— Vreau... îmi răspunde el după un timp, cu jumătate de gură.

— Atunci și tu trebuie să mă ajuți.

— Să devin turnător ?! se revoltă el cu o demnitate proprie unor infractori cu stagiu.

— Nu ți-am propus asta. Îți cer doar să mă ajuți să înțeleg miza aflată în joc. Pe Cornel Turcu, falsul colonel l-a expediat pe cealaltă lume, iar pe tine direct la pușcărie, unde, de data asta, n-o să mai beneficiezi de nici o amnistie sau grațiere. O să-ți putrezească oasele în pușcărie. Pricepi, Paizule, sau nu ?

— Cum, dacă eu habar n-am ?

Timbrul vocii, modificat, îmi transmite că rezistența arestatului e pe cale de a ceda.

— E simplu, Paizule. Tu trebuie doar să-mi răspunzi cu sinceritate la cîteva întrebări. Afirmi că habar n-ai despre ce era vorba. Uite, te cred. Dar la „Berbecul" ai intrat cu Turcu și cu Necula. Așa e ?

Dă din cap afirmativ, iar eu îi cer să-mi răspundă prin viu grai, căci discuția se înregistrează.

— Da ! răspunde el agasat de jocul în care îl atrăsesem.

— V-ați întîlnit întîmplător ? Sau cineva a pus la cale întîlnirea ? Tu trebuia oricum să te vezi cu Cornel Turcu, doar Crăciun îți dăduse misiunea să-l tai.

Întrebarea îi smulge un efort care face cît o victorie.

— Permiteți-mi să fumez.

N-am încotro. O concesie mai trebuie să fac și eu. Oricum, biroul maiorului Moraru e atît de îmbibat cu miros de tutun, încît o țigară în plus sau în minus nu mai are importanță. În pachetul de „Kent" aprobat în ajun să-i fie lăsat mai are cîteva țigări. Îl ajut să-și aprindă una... Trage cu lăcomie din ea.

— Cine a pus la cale întîlnirea ?

— Călina Dragoman...

— „Frumoasa de la Găiești" ?! replic eu ironic.

„Sicilianul" se încruntă și ține să mă avertizeze, nu fără o mînie bine strunită, că dacă doresc să-mi dezvăluie cîte ceva, să n-o iau în derîdere pe Călina Dragoman.

— Bine, accept condiția, dar țin și eu să-ți amintesc, dacă-mi dezvălui cîte ceva, o faci nu de hatîrul meu, ci în primul rînd pentru viitorul tău de pușcăriaș. Nu uita că eu sînt

cel care semnează formele de trimitere în judecată. Deci, de ce tocmai Călina Dragoman ?

— Ea m-a recomandat colonelului Crăciun. Călina e în serviciul colonelului încă dinainte de revoluție.

Declarația o găsesc de-a dreptul senzațională ; rezultă că acest „colonel", ca personaj, a existat și a acționat și în timpul dictaturii.

— Înțeleg că datorită ei „colonelul Crăciun" te-a angajat ?

— Printre condițiile puse în angajamentul pe care l-am semnat era și una legată de Călina.

— Adică ?

— Să nu-i ațin calea, s-o las în pace... În schimb, ea avea dreptul să mă caute și să-mi fixeze întîlniri.

— Ți-a fost iubită ?

— Da, mai de mult... O mai iubesc încă. Ea însă nu. Ieri, ce zi a fost ? Miercuri... Luni, colonelul m-a chemat la el, mi-a dat pașaportul, valuta. M-a supus unui examen, dacă n-am uitat nimic din ceea ce mă învățase că trebuie să fac la Paris. În final, mi-a spus că marți, la orele 16, să fiu în dreptul stopului din fața localului barului „Doina", că o să treacă ea cu mașina să mă ia și o să-mi spună unde, cînd o să-l întîlnesc pe Cornel Turcu. A doua zi, totul s-a desfășurat cum hotărîse colonelul : Călina a trecut cu mașina și m-a luat.

— Era singură ?

— Are un „Audi"... ea îl conduce

— Îi merge bine ?

— Datorită colonelului îi mergea bine și pe vremea lui Ceaușescu. E frumoasă și are succes la străini. Ea mi-a spus unde o să mă întîlnesc cu Cornel Turcu și la ce local să mergem. Mi-a mai spus că în jurul orei cinci și jumătate o să apară și ea, ca să aibă cu Cornel o scurtă discuție. De rezultatul discuției depinde dacă bag sau nu cuțitul în el. Dacă la terminarea discuției ea va împinge spre mine paharul din care a băut, era un semn că trebuie să duc la îndeplinire ordinul colonelului.

— N-ai prins chiar nimic din discuția lor ?

— Doar vorbele lui Cornel : „Nu mă bag ! În treaba asta nu mă bag".

— Da' ce afaceri învîrtea Cornel Turcu ?

— Nu știu... Tot ce pot să vă spun e că a dat lovituri în Germania și că de acolo s-a întors cu...

Sînt captivat de noutatea relatărilor lui Paizu și am privirile concentrate pe figura lui care, cu fiece minut scurs,

capătă o expresie mai umanizată. Tace brusc, iar mie mi se pare că așa cum se întîmplă cînd ești foarte solicitat, uiți unde ți-a întrerupt fraza. Socot că trebuie să-i vin în ajutor și-i zic :

— ... a dat lovituri în Germania și de acolo s-a întors cu... ?

Se uită la mine cu ochi căscați, de parcă nu m-ar fi auzit, își cheamă în ajutor țigara, mai trage un fum, după care îl văd cum se prăbușește de pe scaun ca un butuc. O clipă mi s-a părut că am halucinații, că o nălucă mi-a furat luciditatea. Dar imediat îmi regăsesc stăpînirea de sine. Sar de pe scaun și mă reped la Paizu. Căzuse într-o rînă cu o bufnitură scurtă. Chiștocul țigării, desprins dintre degete, fumegă în continuare. Instinctul de polițist mă îndeamnă să-l sting fără a-l strivi. Îmi atrag atenția ochii dilatați și sticloși ai lui Paizu, apoi gura întredeschisă și încremenită pe veci. În colțul ei drept i se prelungise un strop tutuniu de salivă. Încerc să-i iau pulsul, nu izbutesc. Din pricina cătușelor. Dar nu am nevoie de alte investigații pentru a mă convinge că la picioarele mele zace un cadavru.

— 2 —

Pe Avasilichii îl găsesc dînd roată Călinei Dragoman, instalată picior peste picior pe un scaun fixat în mijlocul încăperii. Înmărmuresc. Nu mi-o imaginam chiar atît de frumoasă, de atrăgătoare. Poate din pricina numeroaselor porecle. Cel care a botezat-o „Domnișoara de Pompadour“ a nimerit-o. E în expresia chipului ei un amestec de distincție și vulgaritate. Oacheșă, cu un păr negru bine întins, revărsîndu-se pe umeri, te străpunge cu o privire pe cît de lascivă, pe atît de vicleană. Se lasă studiată în voie și pare mult mai interesată de propria poșetă decît de apariția mea, ceea ce-l scoate din sărite pe Avasilichii.

— Ia ridică-te, domnișoară, să te vadă și domnul locotenent-major cît ești de mișto ! răcnește el deodată cu o intonație voit grosolană.

Călina Dragoman rămîne impasibilă, ca și cînd nu l-ar fi auzit și întinde mîna (îi admir degetele subțiri, inelate, cu unghii prelungi, lăcuite cu „sînge“.) să ia de pe birou pachetul de „Kent“. Vocea lui Avasilichii bubuie din nou :

— Nu te atinge, fă, de țigări, că-ți ard una peste gura aia boită, de-ți sar ochii ăia de curvă cît colo !

Tipa își retrage mîna însă nu-l scutește pe nea Tudorică de o replică pe care noi polițiștii o auzim tot mai des:

— Să îndrăznești numai! Că îți aduc pe cap toți ziariștii din Capitală... Ba și pe cei de peste hotare. Ce, te crezi pe vremea dictatorului?

Plutonierul, întocmai ca o țață, își pune mîinile în șold și mă întreabă, minunîndu-se:

— Ei, ce părere aveți de exemplarul ăsta? „Domnișoara de Pompadour"! Uitați-vă numai la ce-am scos din poșeta ei!

Îmi arunc privirea pe birou: lîngă pachetul de „Kent", mai rețin o trusă de machiaj străină, o perie pentru păr, un tub cu anticoncepționale, cîteva prezervative, un teanc de dolari... Numai bancnote de o sută. Un pașaport. Îl iau și-l cercetez. E pe numele ei. Se bucură de viza ambasadei Franței, pentru nouăzeci de zile. Observînd că stărui ceva mai mult asupra vizei, plutonierul-major își reia tirada:

— Domnișoara n-a văzut încă Parisul...

— E dreptul ei, îi iau eu apărarea.

Nea Tudorică nu-mi sesizează tactica. În schimb Călina Dragoman, plăcut impresionată de calma mea intervenție, își scutură părul ei negru și binevoiește să se uite într-un mod ciudat la mine. Vă jur că n-am mai văzut asemenea ochi de un albastru închis și pur.

— Are drept la un pașaport? continui eu în același stil. Are... Îi acordă statul dreptul să dețină valută? Îi acordă... Nu văd unde a încălcat legea?

Avasilichii mă iscodește bănuitor iar „Domnișoara de Pompadour" mă încurajează, expediindu-mi un zîmbet dulce, de recunoștință.

— Totuși, domnișoră, aș îndrăzni să vă întreb — nu sînteți obligată să răspundeți — de ce ați ales Parisul și nu Viena?

Sare Avasilichii, de parcă l-ar fi înțepat cineva cu un ac în fund.

— De ce? De ce? O să vă răspund eu.

— Da' eu pe dumneaei o întreb, încerc eu să-l temperez.

— Pe tonul ăsta îmi vorbește de cînd am intrat! mi se plînge prostituata.

— Da' cum ai vrea fă, să-ți vorbesc? Uiți că acum zece ani te-am cules din Gara de Nord, eu te-am dus la camera minorului, eu ți-am dat de mîncare, eu te-am dus la doctor, că aveai toate bolile venerice de pe lume!

Aflu date necunoscute și pricep supărarea și nervozitatea plutonierului. La rîndul ei, Călina Dragoman — ce nume fru-

mos, cu rezonanță boierească ! — parcă pentru a nu-l contrazice pe Avasilichii, își scoate ghearele.

— Domnișoară, nu mi-ați răspuns la întrebare, de ce preferați Parisul și nu Viena ?

Chipul ei frumos redevine sfidător.

— Nici n-o să-ți răspund.

Indignat de obrăznicia ei, plutonierul-major o repede amenințător :

— Cum îndrăznești să vorbești așa cu domnul locotenent-major ?!

Îi fac semn colaboratorului meu s-o lase mai moale.

— Cum îndrăznesc ? își declanșează Călina Dragoman contraofensiva. Iaca așa ! Că vreau... Sînt sătulă de voi. Asta-i ! Nu ne iubiți. Ne și invidiați... Noi, care am făcut Revoluția, ne-am cucerit dreptul să călătorim. Pe cîtă vreme voi... Sula !

Mă uluiește impetuozitatea ei, explozia simultană de frumusețe și vulgaritate, siguranța cu care se recomandă participantă la Revoluție. Dacă aceeași scenă s-ar fi jucat în absența mea, fără doar și poate că Avasilichii, în virtutea vechii lor „prietenii", ar fi pocnit-o. N-am însă de gînd să polemizez cu ea pe această temă. Îi ordon :

— Domnișoară, fiți drăguță și ridicați-vă în picioare.

O surprind. Ezită : să nu mă fi auzit bine ?

— Hai, hai, ridicați-vă ! o grăbesc eu.

Se ridică șovăitor sub privirile perplexe ale plutonierului-major.

— Așa ! Acum, domnișoară, fiți amabilă și executați cîteva piruete... ca la vals.

— Nu înțeleg... Abia îi aud murmurul și pentru prima oară privirile ei îl cheamă în ajutor pe Avasilichii.

— Închipuiți-vă că sînteți manechin și prezentați publicului un model de rochie.

Chipul îi trădează un fior de neliniște. Îmi satisface rugămintea fără greș. E înaltă, cu talia trasă prin inel. Sînii perfect armonizați cu statura. Cele trei piruete de vals i-au înfoiat fusta ecossez, în pliuri, descoperindu-i picioarele de căprioară. Da, Dumnezeu a învrednicit-o cu de toate, și bune, și rele. În virtutea inerției, e pe cale să execute și cea de-a patra piruetă, dar se răzgîndește, recăpătîndu-și tupeul.

— Ei, cum e ? Corespund ? Poate vrei să-ți arăt și curu' ?

Nu mai așteaptă să-i răspund, se întoarce cu spatele la mine, se apleacă ridicîndu-și fusta. Nimic de zis : îmi arată un funduleț de culoarea azurului.

— Hai, boșorogule, îi strigă ea lui Avasilichii, holbează-te și tu, să-ți mai amintești cum arată un cur de fată tînără !

Nu lipsește mult ca piciorul drept al lui nea Tudorică, care-și luase deja avînt, să-și atingă ținta. Îl împiedic la vreme.

— Satelit o fac pe putoarea asta ! mîrîie plutonierul-major.

În momentul următor, „Domnișoara de Pompadour" ne-o plătește cu vîrf și îndesat. Începe să țipe de parcă am fi tăbărît amîndoi peste ea. „Ajutor !... Nu vreau ! Bestiilor ! Nu vreau ! Nu-mi rupeți chiloții. Aaaa !... Nu vreau !... Ajutor !"

În birou năvălește, trîntind ușa în forță, un subofițer îmbrăcat în civil. Cînd dă cu ochii de mine și de Avasilichii încremenește descumpănit, ceea ce îi permite „Frumoasei de la Găiești" să se arunce la pieptul subofițerului, implorîndu-l : „Apără-mă ! Te rog ! Pentru Dumnezeu, vor să mă violeze !"

Flăcăul o îndepărtează cu greu, vădit stingherit și mă întreabă cu un pronunțat accent ardelenesc :

— S-a bolunzit ?

— Ei, cum să-și piardă mințile o asemenea frumusețe ?! trec eu pe glumă. Ne tot vrăjea că are talent dramatic, că cei de la Iatece o nedreptățesc... că a dat de trei ori și de patru ori a căzut ! Bat din palme, o laud : Ai interpretat foarte natural...

— Chiar așa s-a auzit și pe coridor, foarte natural ! întărește și subofițerul aprecierile mele, după care se retrage încîntat că ținuse în brațe, fie chiar și pentru cîteva secunde, o mîndrețe de femeie...

O invit pe eroina noastră să-și reia locul pe scaunul din centrul încăperii. Zău, are talent dramatic. Se așează ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, afișînd același aer sfidător.

— De ce nu mă lăsați să-i trag una de să mă țină minte ? mi se adresează rugător Avasilichii. Dacă ați fi văzut cum arăta în Gara de Nord, cînd am găsit-o ascunsă într-un compartiment de tren, sub o bancă ! Murdară, ruptă, năpădită de păduchi, pînă și d-ăia lați avea ! Și să-mi facă mie una ca asta ! Auzi, să vreau s-o violez. Ptiu, drace !

— Gata, nea Tudorică, la treabă. Ce ți-a declarat pînă acum domnișoara Călina Dragoman ?

— Recunoaște că a trecut pe la „Berbecul", la rugămințile insistente ale lui Cornel Turcu... Mai recunoaște că a avut cu el o scurtă discuție.

— De ce natură ?

— Intimă. Mai mult nu vrea să declare...

Dar, spre mirarea lui, „Frumoasa de la Găiești" intervine pe neașteptate cu un plus de lămuriri :

— I-am propus să intre cu mine într-o afacere bancară și m-a refuzat.

— De ce ?

— Susținea că în afaceri bancare nu se bagă... Vreau să fumez ! Lăsați-mă să-mi aprind o țigară. Ce-i teroarea asta ?

Avasilichii îmi cere din priviri aprobarea. Firește, i-o dau. Urmăresc — de ce să mint ? — cu o anumită încîntare mișcările delicate ale „Domnișoarei de Pompadour". Cine o fi înnobilat-o cu porecla asta ? Cred că multe doamne ar invidia-o văzînd-o cu cîtă distincție își aprinde țigara.

— Poate n-o să mă credeți, dar un om de afaceri francez i-a propus, prin mine, să pună amîndoi bazele unei bănci, își completează ea, fără să-i cer, ultima declarație. Și-a lăsat capul pe spate și mă scrutează prin rotocoalele de fum.

— Era Cornel Turcu un tip atît de avut și de priceput în ale finanțelor, încît să i se propună să înființeze o bancă ?

Încremenește cu țigara depărtată de gură și mă cercetează cu o încordare care îi accentuează frumusețea.

— Am auzit bine ? Era ? Ce vrei să spui ? Că nu mai e ?

O mirare nedisimulată i s-a aprins în adîncul ochilor ei mari, de un albastru rar întîlnit.

— Lovitura de cuțit a lui Paizu i-a provocat o hemoragie internă și n-a mai putut să fie salvat... A murit în cursul nopții la „Urgență".

— O lovitură de cuțit ?!

Orice s-ar spune, nu-i lipsită de talent dramatic : interpretează fără cusur rolul unei neștiutoare. În consecință, îmi fac datoria de onoare de a o... informa.

— După ce-ați plecat de la „Berbecul", între cei trei a izbucnit o ceartă care s-a încheiat cu înjunghierea lui Cornel Turcu.

— Nu se poate ! Nu-i adevărat ! reacționează ea tulburată. De ce să-l înjunghie ? Erau prieteni... Au vagabondat împreună. Deodată tresare, își plimbă nervoasă privirile uluite de la mine la Avasilichii și invers, de parcă ar viziona o partidă invizibilă de pingpong. Ah, mi-a căzut fisa ! Pentru asta m-ați adus aici ?! Nu cumva vă trece prin cap să mă amestecați în împuțenia lor de ceartă ?!

— Nu, domnișoară, vă înșelați, nu pentru asta... Sau, mai exact, nu numai pentru asta, precizez eu apăsat pe fiece cuvînt, după care mă adresez colaboratorului meu : Domnule

plutonier-major, domnișoara să-ți dea scris cînd și de la cine și-a procurat toaleta pe care o poartă cu atîta distincție, de la pantofi și pînă la poșetă și pelerină.

Avasilichii mai să rămînă cu gura căscată, îi fac însă discret cu ochiul.

— 'Nțeles, domnule locotenet-major !

Am zăpăcit-o și pe „Frumoasa de la Găiești" ; reacționează cu întîrziere și pe un ton potolit, dar acuzator :

— Domnule, vă bateți joc de mine ?!

— Nu, „Zvăpăiato", schimb eu macazul discuției, cred că mai curînd tu încerci să-ți baţi joc de noi.

O las pradă derutei, iar eu mă retrag în biroul maiorului Moraru care, vremelnic, a devenit și al meu. În ciuda ferestrelor deschise, încăperea continuă să pută a tutun.

Și-acum, desigur, sînt dator cu o explicație. De ce, dintr-o dată, am virat-o, deturnînd interogarea Călinei Dragoman ? Ce motive aveam s-o poftesc să intre în rolul unui manechin și să execute cîteva piruete ? Nu v-am ascuns că am o prietenă, o iubită — Antoanela Șerbănescu —, desenatoare tehnică la un Institut de proiectări. E și ea năltuță, suplă. Nu e frumoasă, are însă mult farmec și o feminitate care nu trece neobservată. Nu locuim încă sub același acoperiș și nici nu ne grăbim s-o facem. Ne întîlnim cînd în patul meu, cînd în al ei. Uneori, simțim nevoia să „ne jucăm" de-a soțul și soția, atunci, cîteva zile și nopți le petrecem împreună. Alteori, nu ne vedem zile în șir, dar ne căutăm la telefon și ne vorbim ca doi îndrăgostiți. Povestea noastră ține așa de vreo doi ani și sînt convins că o să țină tot restul vieții. Ne iubim ca două ființe mature. Acum, după ce, în cîteva minute, v-am prezentat-o pe Antoanela, vă voi dezvălui ce rol a jucat ea fără să știe în întîmplarea de astăzi.

Cam pe la mijlocul lunii ianuarie, au început să apară în viața Bucureștiului tot felul de afaceriști străini. Printre aceștia și un italian, un creator de modă — Mario Campanella, cu multe magazine „Mario" în Europa, care a deschis și la București o casă de mode, înregistrînd un mare succes datorită unor forme publicitare pe care românul le știa doar din auzite : concurs de frumusețe combinat cu Parada modei, bineînțeles, cu modele proprii, spectacole de estradă în ale căror programe intra și prezentarea modelelor „Mario" ce urmau să fie vîndute pe lei și pe valută. La un asemenea spectacol a fost și Antoanela. Adevărul e că procurasem bilete și ne propusesem să mergem împreună. Țin minte că Antoanela, mai în glumă,

mai în serios, îmi ațîțase curiozitatea : „O să vezi și tu niște manechine superbe. O să ai criterii de comparație... Iar dacă și după acest spectacol legătura noastră o să reziste, depunem formele de căsătorie !“ Ce te faci însă că un polițist aparține mai întîi societății, iar apoi vieții personale. O crimă odioasă petrecută pe raza unității noastre a făcut imposibilă prezența mea la spectacol... În noaptea aceea însă, m-am întîlnit cu Antoanela la mine. Avea cheia garsonierei mele, iar eu pe a ei. Am găsit-o sub plapumă, citind o carte. Puțin mai tîrziu, mi-a povestit cu lux de amănunte cum s-a desfășurat Parada modei. La un moment dat, am întrebat-o, ca să dau și mai multă culoare discuției : „Din tot ce ți-a trecut pe dinaintea ochilor, ce-ai fi ales pentru garderoba ta și ți-ar fi făcut o mare plăcere să porți ?“ Îmi aduc aminte că întrebarea îi produsese bucurie și a început să-mi descrie mai întîi o fustă. „Cum să-ți explic, ca să pricepi și să ți-o imaginezi ?! Ceva asemănător cu „fustele“ scoțienilor. Mă refer la stofă. Încolo, o fustă largă, lungă, cu pliuri... O bluză cu guler dintr-o broderie elegantă, cu mînecile dintr-o croială deosebită... Apoi o vestă din același material cu stofa.“ Am căscat, dar Antoanela m-a ciupit, dojenindu-mă : „Nu am terminat.“ Mi-a mai atras atenția asupra pantofilor cu toc jos, lat. „E un trois pièces, care nu cere pardesiu, ci o pelerină trei sferturi, dintr-o stofă mai groasă, de un grena închis armonizat cu culorile fustei.“ „Te-ai duce la serviciu cu o asemenea toaletă ?“ am întrebat-o eu mai mult ca să mă aflu în treabă. „De ce nu ? E un compleu Numai că tu n-o să mi-l cumperi niciodată...“ „S-ar putea să ai dreptate,“ am suspinat eu cu tristețe, după care am sărutat-o pe vîrful nasului și am adormit amîndoi, ca întotdeauna, îmbrățișați.

Tot în amintita noapte, s-a petrecut și un eveniment infracțional destul de grav — premieră în cazuistica noastră. Camioneta firmei „Mario“, care, după spectacolul de la Sala Polivalentă, ridicase cele cincizeci de modele, plus pantofii și alte obiecte de îmbrăcăminte, pentru a le transporta la depozitul firmei, fusese deturnată de pe itinerariul ei — Sala Polivalentă — „Intercontinental“ — Biserica Albă — și găsită în zorii zilei următoare afară din București, pe șoseaua București-Găești, cu șoferul dormind cu capul pe volan. Acesta s-a trezit după vreo trei ore pe un pat de spital, dar n-a fost în stare să furnizeze poliției nici un amănunt în legătură cu cele petrecute. Desigur, analizele îi găsiseră în sînge o concentrație mare de barbiturice. I s-au cerut explicații : Fusese oprit în

drum ? Îi oferise cineva de băut ? La toate întrebările răspundea plîngînd că patronul său, domnul Campanella, îl amenințase că-l dă afară și omului îi părea rău să piardă un post plătit în natură cu produse din import. Abia după cîteva zile, șoferul avea să-și aducă aminte de un amănunt prețios. Nu apucase încă să plece de la „Polivalentă", cînd un domn elegant, cu un barbișon cărunt — cam la vreo cincizeci de ani —, venise la el și, recomandîndu-se a fi prieten bun cu domnul Campanella, îl rugase să-l ia în camionetă, că locuia pe Victoriei, în apropierea atelierului. A acceptat, domnul cu barbișon îi inspirase încredere. De aici încolo, șoferul, asupra căruia, un timp, planaseră toate bănuielile, nu mai era în stare să-și amintească nimic, comportîndu-se ca un amnezic. Colecția de modele unicat a fost dată în urmărire pe țară, paguba, cum susținea proprietarul firmei, fiind mare. Trecuse de atunci mai bine de o lună. Desigur, îi povestisem Antoanelei cum fusese jefuită camioneta firmei „Mario" — dealtfel și ziarele comentaseră acest îndrăzneț furt — și ea a fost cea care mi-a explicat mai pe îndelete în ce consta valoarea acestor modele. „Autorii pot să fie niște hoți de rînd, susținea ea, în același timp, pot fi și hoți plătiți de vreo firmă concurentă din Italia sau din altă țară, care vrea să intre astfel în posesia unor modele gata create sau să dea o lovitură de grație adversarului."

Jaful fusese dat în urmărire pe țară, dar dosarul stătea pe capul celor de la Capitală. Iată cum, printr-o suită de întîmplări și asociații de idei, mi-am amintit de acest ordin al I.G.M.-ului. Nu voiam însă să „plonjez" în dosarul „Mario" fără a avea semnele unei certitudini. În plus, Călina Dragoman se află la noi în cu totul altă chestiune. În cele din urmă, ajung la concluzia că numai Antoanela ar putea să-mi fie un sfetnic bun : să mă iau sau nu de toaleta „Zvăpăiatei" ? O chem la telefon. „Ce mai faci maimuțico ?" o iau direct. „Mi-e dor de un maimuțoi !" aud răspunsul ei. „Maimuțico, dacă aș trimite o mașină să te aducă la mine, ai avea ceva împotrivă ?" „Aveți voi acolo o cameră mai intimă pentru **treaba aia ?**" „Numai după prostii îți umblă capul !" Dojana mea o amuză. „Nu mai știi de glumă ? Cînd ți-am spus că mi-e dor de tine, am glumit." „Antoanela, am nevoie de părerea ta într-o problemă de serviciu. Zece minute îți răpesc..." „Cînd o să te hotărăști să mă răpești cu totul ?" „Exact cînd tu n-o să te aștepți." Se învoiește. Trimit urgent o mașină. Am în cap un plan cam îndrăzneț, care ar putea să-mi aducă necazuri, dar n-am încotro. Adică n-am o altă alternativă.

Pe „Frumoasa de la Găești" o găsesc în aceeași poziție disprețuitoare, picior peste picior, fumînd, de astă dată, dintr-un țigaret lung, gravat cu inele de argint. De partea cealaltă a biroului — plutonierul-major Avasilichii, cu umerii obrajilor încinși. Îl întreb :

— A dat ceva ?

— Declară că țoalele le-a primit cadou de la un străin.

Intervine, din proprie inițiativă, „Domnișoara de Pompadour" :

— Nu mă dau decît pe valută sau pe cadouri scumpe...

— Cine-i străinul ?

— Uite că nu-l întreb ! N-am chef ca străinul să mă ia de securistă.

— În schimb, de... curistă te iau mulți, i-o trîntește nea Tudorică rînjind satisfăcut.

— Dacă John sau Pierre plătește corespunzător, de ce nu ? răspunde Călina Dragoman cu demnitate profesională.

— Mantaua o ai cu tine ?

Întrebarea mea picată ca din cer îi nedumerește.

— Atîrnă-n cuier, mormîie descumpănit plutonierul-major.

Îi cer fetei să se ridice. Ezită și îi aruncă salvatorului ei de-acum zece ani priviri întrebătoare : „Ce mai vrea și ăsta ?"

— Ridică-te cînd îți cer ! mă rățoiesc la dînsa. Apoi, îi ordon și lui Avasilichii : Ia-i țigaretul !

Călina Dragoman se ridică dreaptă și statuară și punînd pe birou țigaretul, i se adresează lui Avasilichii :

— Dacă-mi dispare, îți scot ochii... uite, cu ghearele astea ți-i scot !

— Dezbracă-te !

Noul meu ordin o derutează de-a binelea : își rotește ochii de parcă ar fi căutat un punct de sprijin. Murmură cu un aer nenorocit :

— Nu pricep !

— O să pricepi tu... Dezbracă-te !

E primul semn că „Domnișoara de Pompadour" și-a regăsit stăpînirea de sine : deșteaptă, stricată, intră în luptă cu haz și șiretenie.

— Aha, doriți să fac striptiz ?

— Poate nu numai atît...

— Aoleu ! Taman aici ?! De față cu don' plutonier ?

Nea Tudorică se ridică debusolat în picioare. Nu știe de partea cui să fie, a mea, a „Frumoasei de la Găești" ?

— Hai, hai, vorba ! o mîn eu. În cinci minute să mi le dezbraci !

— Pînă la piele, am nevoie de opt...

— Îți acord cinci minute... chiloții și furoul rămîn pe tine ! Nea Tudorică, unde ți-e mantaua ?

— Acilea !

Călina Dragoman a prins să se dezbrace încet, fără jenă, ca și cum ar fi fost singură. Stau cu ochii pe ceas, dîndu-i de înțeles că o cronometrez. Fără doar și poate că se va înscrie în barem. Lucrurile ei se aștern pe scaunul pe care a stat.

— Și ciorapii ?

— Nu... Numai pantofii.

A rămas în furou, răspîndind parfumul unui deodorant fin. O admir din tălpi și pînă-n creștet. Nu poartă sutien, iar pe sub furoul cît un maieu, sfîrcurile i s-au înviorat. Afurisita ! Ar fi păcat să nu se dea pe valută !

— Pune pe ea mantaua.

Avasilichii nu-și mai ascunde nemulțumirea că-l pun să îndeplinească asemenea treburi, bombăne.

— Uuuu, că urît mai pute a transpirație ! se îngrețoșează „Domnișoara de Pompadour".

Plutonierul — foc și pară — mîrîie printre dinți :

— Vrei să-ți amintesc cum puțeai tu cînd te-am cules din gară ?

„Domnișoara de Pompadour" nu-i răspunde ; se arată doar îngrijorată că-i iau lucrurile și mă cărăbănesc cu ele.

— Unde mi le duci, domnule locotenent ?

— ...locotenent-major, îi zîmbesc eu curtenitor, trăgînd ușa după mine.

— 3 —

Locotenentul Ghiță Eftimie, „omul cu trusa", cum l-au botezat reporterii „Faptului divers", mă găsește într-o postură, recunosc, cam caraghioasă, aranjînd îmbrăcămintea Călinei Dragoman pe spetezele celor trei scaune, dispuse în semicerc ca într-o vitrină imaginară.

— Ce-i cu boarfele astea ? mă ia el la rost cu o ironie binevoitoare. Pe cine ai dezbrăcat, Mircea dragă ?

Se apropie de „vitrină" cu o mutră hazoasă și începe să adulmece exponatele. Fața i se luminează subit de o bucurie infantilă ;

— Mă, ai zice că lucrurile astea trăiesc... respiră... palpită... Au un parfum excitant. Îl simt... Deși din inventar lipsesc chiloții, nu mă hazardez cînd afirm că aceste lucruri aparțin unei tinere. Vîrsta ? Douăzeci, douăzeci și cinci de ani. Înaltă de 1,70... cu o talie de Miss Europa...

— Ho ! Termină cu deducțiile. Dacă vrei s-o vezi, să-ți încînți privirea, fata e dincolo, la nea Tudorică.

— Goală ?!? Ochii i se rotunjesc de uimire.

— Pe umeri cu o manta de plutonier-major.

— Cum, mă, ai înnebunit, cînd avem atîtea mantale de ofițeri ?!

— Ce să fac ? Pe a mea am lăsat-o acasă...

— Ce-ai de gînd să faci cu toate lucrurile astea ?

— Să le scot la licitație.

— Împreună cu stăpîna lor ?

Rîdem și noi, ca flăcăii puși pe șotii. Brusc, Ghiță își amintește că l-am chemat cu treburi, și încă serioase. Îmi pune în mînă un set de fotografii color. Cadavre... cadavre... cadavre. Cadavrul lui Paizu a fost fotografiat în biroul meu și la morgă, cel al lui Cornel Turcu la Spitalul de urgență și la morgă.

Socotește că și-a încheiat treburile cu mine și dă să plece. Îl mai rețin cu o întrebare :

— Ce părere ai de boarfele astea ?

— Frumoase ! Adevărate opere de artă... exclamă el și-mi trimite un zîmbet șmecheros, de aceea îmi vine greu să-mi dau seama cît de serioasă i-a fost aprecierea. Totuși, îi propun să-și aducă aparatul și să-mi imortalizeze „expoziția“ piesă cu piesă.

— Glumești ?

— Aș vrea.

— Să nu-mi spui că mai ai un cadavru ?

— Pînă la ora asta nu, da' ziua e de-acum ceva mai lungă.

Iese tăcut, chiar îngîndurat. Cercetez de la distanță lucrurile ce alcătuiesc un tot armonios — îmbrăcămintea Călinei Dragoman. Îndrăzneala de-ai cere unei fete să se dezbrace — oricine ar fi ea — mă cam pune pe jar. Dacă din această inițiativă nu iese nimic, am sfeclit-o. Ea mă poate da în judecată și inventa orice. Mi-ar ridica în cap pe ziariști. Ar fi în stare, dînd din fundulet, să organizeze repejor o conferință de presă. E la modă ! Ca mîine văd pe prima pagină a „României libere“, un titlu cules cu o literă de-o șchioapă : „Perversul polițist de la Circa... O biată și neajutorată ființă, participantă la Revoluție, este supusă...“ și așa mai departe. Mă cam trec

fiorii gîndindu-mă la ce-ar mai putea să iasă din nesăbuita mea acțiune. Cîteva ciocănituri în ușă mă salvează din strînsoarea unor sumbre viziuni. Mă reped s-o deschid. În prag — Antoanela. La un pas de ea — șoferul. Îi atrag acestuia atenția să nu dispară, căci domnișoara, din păcate, nu va fi reținută prea mult. Rămînem singuri. Antoanela se ferește de îmbrățișarea și sărutul meu

— Ești nebun ? mă ceartă ea. Dacă dă cineva peste noi ?

Deși îi amintesc că la poliție sîntem într-o siguranță deplină, se eliberează din brațele mele. Un amestec de ciudă, de bucurie și emoție îi joacă pe chipu-i puțin speriat.

— De ce m-ai chemat ?

— Mi s-a făcut dor de tine !

— Ești un mare mincinos, mă acuză Antoanela. Dacă te-aș lua în serios, ar însemna că astăzi ți s-a făcut dor de mine pentru prima oară. Hai, dă-i drumu', spune-mi mai repede de ce m-ai chemat că, zău, nu-mi place aici.

O apuc de mînă și îi vorbesc patetic, ca la teatru :

— Antoanela, iubitò, uită-te cu atenție la obiectele întinse pe scaune...

Mă ascultă. Înaintează timid spre neobișnuita expoziție. O urmăresc ; n-am văzut-o nici o dată atît de uluită.

— Ce-i cu ele ? se interesează cu o voce gîtuită.

Emoția ei mă înduioșează.

— Le-ai mai văzut vreodată ? Dacă da, unde și cînd ?

— Sună a întrebare de polițist...

— Ai un auz perfect !

— Nu-i suficient, nu-i așa ? Trebuie să mai am și memorie.

— Iubito, o să fii nevastă de polițist model.

— Cînd ? mi-o întoarce ea ironic.

— Încă în mileniul doi...

— Pot să ating fusta ?

— Te rog... Nu vrei să-ți scoți paltonul ?

Nu vrea, nu insist ; ia fusta și o înalță pentru a o admira în toată lungimea ei. Sînt gesturi specifice cumpărătoarelor. Apoi o „probează“, lipind-o de talie.

— Ce zici, mi-ar veni bine ? nu-și poate stăpîni fireasca-i întrebare de femeie ce dorește să fie elegantă.

— Dacă ar fi ceva mai scurtă... răspund într-o doară.

— Așa se poartă, fuste lungi !

Următorul lucru către care Antoanela își îndreaptă atenția e bluza. O interesează mult gulerul, broderia, nasturii, calitatea materialului.

— De ce m-ai chemat ? Ca să-mi faci sînge rău ?

Fața ei exprimă în toate împrejurările ceea ce simte : îi pare, desigur, rău că lucrurile acelea frumoase și de bună calitate nu-i aparțin.

— Îți amintești de noaptea petrecută la mine, după spectacolul de la Sala Polivalentă ? Te-am întrebat...

— „Din tot ce-ai văzut, ce model ți-ar fi plăcut să-l cumperi, să fie al tău, să-l porți cu plăcere ?" Iar eu ți-am descris cu lux de amănunte un compleu din trei piese. Cum să nu-mi amintesc ? Suspină din adîncul sufletului și repetă întrebarea : De ce m-ai adus aici ?

— Ca să te întreb : compleul ăsta este identic cu cel prezentat la Parada modei ? Te-ai uitat și la pantofi ?

Antoanela i-a zărit, se apleacă și îi ia cu o gingășie șocantă.

— Sînt ușori ca un fulg... Fericită femeia care-i poartă ! Da, Mircea, toate lucrurile înșirate aici, inclusiv pantofii, alcătuiesc acel model lansat de Mario Campanella și care îmi plăcuse tare mult.

— Uită-te încă o dată la ele ! Nu te înșeli ?

Mă învăluie într-un zîmbet intim cu multe înțelesuri, urmat imediat de un răspuns menit să mă ia peste picior :

— Domnule locotenent-major, pot să dau și scris, bineînțeles, dacă-mi cereți.

Chestia asta „că pot să vă dau și scris" o știe din relatările mele spuse noaptea pe întuneric, la căldura aceleiași plapume.

— Antoanela, mi-ai fost de mare ajutor...

Îi fur golănește un sărut, iar ea, îngrijorată, mă ceartă :

— Dacă deschide cineva ușa, cum rămîne cu prestigiul tău moral ?

— Regulamentele în vigoare ne dau dreptul să-i recompensăm pe cei care ne ajută. Iar tu m-ai ajutat !

— Modelul aparține toaletelor furate în noaptea aceea, după spectacol ?

— Da, îi satisfac eu curiozitatea. Însă, deocamdată, secretul rămîne al nostru.

Antoanela se bozumflă rar, dar cînd i se întîmplă, constat că o prinde bine, îi conferă un aer copilăros.

— Sînt logodnică de polițist, îmi declară ea, și atîta lucru mai înțeleg și eu... că trebuia să-mi țin gura.

Are dreptate. Te pui însă cu acele deformații profesionale care, uneori, ies la iveală fără să-mi ceară voie! Ca s-o împac, o îmbrățișez. Se zbate fără convingere iar sărutul i-l simt, ca întotdeauna, sincer, fierbinte și pătimaș.

— Așa procedezi cu toate invitatele tale?

A scos din poșetă o oglinjoară, se controlează, își îndreaptă părul.

— Taci? Nu-ți convine!

— N-am încotro, dragă Antoanela, mă vait ca ultimul nenorocit. Scopul scuză mijloacele!

Antoanela ar fi dorit să aibă ultimul cuvînt. Intră însă locotenentul Ghiță Eftimie care nu are obiceiul să bată la ușă. Nu o cunoaște pe Antoanela. I-o prezint.

— Sînteți fotogenică, domnișoară, știați? remarcă locotenentul animat de o reală bucurie profesională. În consecință, ne propune să ne facă o fotografie. Profitați de ocazie... Cînd vă mai iese în cale un fotograf atît de iscusit?

Eu sînt gata să-mi petrec brațul pe după umerii iubitei și să scot un zîmbet natural, Antoanela însă nu-mi împărtășește dorința și refuză.

— De ce domnișoară... de ce refuzați?

În loc să-i răspundă, își controlează ceasul, îmi face semn că-i în criză de timp, apoi se explică:

— Nu-mi place locul. Am senzația că am de-a face cu niște regizori care pun mereu la cale cîte ceva... Chiar și intrarea dumneavoastră în scenă cu aparatul de fotografiat... E un moment prevăzut de caietul de regie al domnului locotenent-major Mircea Dabu, nu-i așa? Scopul scuză mijloacele! Nu-i așa, iubitule? Ca să expui lucrurile astea aici, trebuie mai întîi să fi dezbrăcat o femeie, nu-i așa?

Vesel, nevoie mare, locotenentul Eftimie se simte obligat să preia asupra sa revărsarea verbală a Antoanelei.

— Comiteți o a doua eroare — prima a fost aceea că nu m-ați lăsat să vă fotografiez. M-ați lipsit astfel și pe mine de plăcerea de a vă scrie pe fotografie o dedicație poetică. Apoi, trebuie să știți că sînt și femei care se dezbracă singure... Nu trebuie ajutate. Avem într-o altă încăpere un asemeneea exemplar.

— Cum, goală? se revoltă Antoanela.

— Nici așa ! E numai în chiloţi și furou, înfofolită în mantaua unui plutonier, îi explic, nu știu de ce, cu o anumită stinghereală.

Mă privește cu o curiozitate aparte, neliniștită de un gînd. Nu cumva iubitul ei, locotenentul-major Mircea Dabu, își arată aici, pe terenul lui, o altă faţă ? Mă întreabă dezolată, deși răspunsul îl cunoaște dinainte.

— E vorba de stăpîna acestor lucruri ?

Și eu, și locotenentul dăm din cap în același timp, bineînţeles, afirmativ.

— Le-a furat sau le-a cumpărat ?

— Le-a primit în dar, intervin eu și, cunoscîndu-i firea, adaug. Vrei s-o vezi ?

— Nu, nu, trebuie să pleç.

Deci, întrebarea mea și-a făcut pe loc efectul. Îi întinde mîna lui Eftimie acesta, după ce o sărută, o complimentează iar

— Sînteţi fotogenică... să ...

— Mersi !

O conduc la mașină. Mă ia deodată de braţ și-mi șoptește îngrijorată :

— Nu-mi place cum arăţi... Ești cam palid.

— Am avut o noapte grea.

— Cu tipa pe care ai lăsat-o în chiloţi ?

— Așa mă știi ? reacţionez eu prefăcîndu-mă supărat.

Antoanela observă schimbarea și, înainte de a se așeza lîngă șofer, mă sărută pe gură și mă împacă :

— Te iubesc așa cum ești !

Urmăresc mașina pînă ce se pierde de-a lungul străzii. E o zi incertă, nici iarnă, nici primăvară. Văzduhul nu-i decît fum și praf. Miroase a cărbune. Pe Eftimie îl regăsesc în birou, cercetînd cu ochi de expert îmbrăcămintea Călinei Dragoman.

— Sînt frumoase și fine... Orice femeie ar fi fericită să le poarte.

— Fotografiază-le, Ghiţă. Fiecare lucru în parte... apoi pe toate la un loc. În vremea asta, eu o să examinez fotografiile aduse.

Ghiţă se apucă de lucru, nu înainte de a mă zgîndări :

— Nu mă întrebi ce impresie mi-a făcut prietena ta ?

— Nu, Ghiţă.

— De ce ?

Face o mutră de om ofensat. Mi-e coleg, mi-e și prieten, n-aș vrea să-și formeze o ideee eronată, așa că-i răspund concis și cu toată seriozitatea.

— De ce ? Pentru că oricare ți-ar fi impresia, bună sau proastă, n-are cum s-o înrăurească pe a mea. Grăbește-te, Ghiță, dincolo, o domnișoară „neajutorată" așteaptă, aproape goală, să-i înapoiez îmbrăcămintea.

Ghiță a amuțit. Stau cu spatele la el și cu fața spre birou. Aud țăcănitul atît de familiar al aparatului-foto în timp ce studiez cu luare-aminte fotografiile. Fața rigidă, cu gura întredeschisă, a lui Paizu nu-mi spune nimic în plus, în schimb, chipul lui Cornel Turcu mă pune pe gînduri. Pare mult mai în vîrstă decît prietenii lui de pahar. O față spînatecă, de aceea chelia timpurie și foarte întinsă pare o prelungire a feței. Îmi amintesc de puținele informații furnizate de Bujorel Necula : „Cornel Turcu a crescut prin orfelinate. A trăit mulți ani în străinătate... Toate astea le știu de la Paizu."

— Am terminat ! mă anunță Ghiță.

Mă întorc spre el. Mai ține în mînă bluza albă și-i admiră broderiile.

— Le vreau încă astăzi, Ghiță.

— Într-un ceas o să le ai, mă asigură el. Spune-mi, ai glumit cînd mi-ai spus că dincolo muierea așteaptă goală, să-și primească lucrurile ?

Rîd șugubăț și-l sfătuiesc ca, în drum spre laborator, să se oprească la Avasilichii ca să-i predea personal individei lucrurile. Să vadă și el minunea de femeie în manta cazonă. Merită. E de acord. Strînge lucrurile cu grijă. Parfumul lor îl transfigurează.

— Apropo ! Mai am nevoie de două fotografii : din față și din profil. Intenționez să le expediez cinematografiei române. Este în căutare de vedete...

Naivitatea lui Ghiță e proverbială. De ce nu m-ar crede ? Ce, cinematografia italiană nu s-a revoluționat prin neorealismul unor oameni de pe stradă, deveniți actori ? Părăsește biroul hotărît să-și demonstreze măiestria.

Mă las pe scaun, pe un altul îmi întind picioarele, îmi încrucișez brațele la piept și, cu ochii închiși, încerc să mă reîntorc la gîndurile mele legate de evoluția incidentului de la „Berbecul". Pe sub pleoape îl văd pe Paizu prăbușindu-se la podea. Inițial, am crezut că am de-a face cu o veche stratagemă a infractorilor versați — simularea unei crize epileptice.

M-am lămurit însă imediat. Moartea subită a lui Paizu a barat astfel o cale ce m-ar fi dus inevitabil la ușa falsului colonel Crăciun. Așadar, din cei patru protagoniști ai incidentului de la „Berbecul" au mai rămas doi. Va încerca oare „creierul" acestei ciudate și încîlcite afaceri să-i elimine rînd pe rînd din joc pe Bujorel Necula și pe Gălina Dragoman ? Pe primul, să zicem, l-aș mai putea ocroti, însă pe „Domnișoara de Pompadour" n-am cum. Pe dumneaei, „colonelul Crăciun" mă obligă s-o las în libertate. În plus, a devenit și o „probă" în furtul celor cincizeci de rochii unicat din camioneta firmei „Mario". Așadar, mă confrunt cu două afaceri distincte, unite printr-un joc al hazardului de una și aceeași prostituată. „Eu mă dau pe valută ori pe cadouri," îmi răsună în urechi declarația „Frumoasei de la Găești". „Lucrurile le-am primit cadou de la un străin." Minte ? Spune adevărul ? Oricum, sînt convins că intervenția mea a dezorientat-o. Căci vorba aia : „Ce legătură are incidentul de la „Berbecul" cu îmbrăcămintea ei sau, altminteri spus, „sula cu prefectura ?"

Telefonul mă face să tresar de parcă nu l-aș mai fi auzit niciodată sunînd. Sar de pe scaun și mă reped să răspund. E doctorul Bălăceanu. Îmi telefonează de la Institut.

— Dragul meu, mă ia el de departe, cu acea ușoară intonație ironică din glas, mi-ai trimis un mort cum din tinerețe n-am mai avut.

— Fac și eu ce pot ! îi împrumut eu sarcasmul.

— Nu, domnule Dabu, nu glumesc... Moartea lui Paizu e foarte dubioasă. Ficatul și alte organe ale decedatului le vom supune unor analize speciale și o să avem nevoie de vreo trei zile ca să sintetizăm expertizele.

— Totuși, ați enunțat o concluzie : moarte dubioasă... îl întrerup eu surprins de cele auzite. Pe ce bază ?

— E un punct de vedere și nu o concluzie. Justețea lui nu poate să mi-l confirme decît probele de laborator. Deci, despre ce este vorba — mai ești pe fir domnule... ?

— Mai sînt, domnule doctor, mai sînt !

— Atunci, ascultă ! Moartea subită a numitului Paizu Stan se datorează, după umila mea părere, unei puternice intoxicații cu o concentrație de nicotină.

— Fuma în momentul cînd a căzut, îi confirm eu tulburat.

— Ce-ai făcut cu pachetul de țigări ? devine doctorul nerăbdător. Ți-a rămas vreun muc ?

În timp ce vorbesc, în încăpere se ivește Ghiță radios. Îi fac semn să stea liniștit.

— E nevoie să repet întrebarea ? răsună pe fir, ceva mai energic, glasul doctorului. Le-ați aruncat la coș ?!

— Nu, nu... Le păstrez, atît chiștocul, cît și pachetul de țigări.

— Trimiteți-le urgent laboratorului vostru... la toxicologie ! mi se adresează autoritar interlocutorul meu. Cîte țigări mai erau în pachet ?

— Patru.

— Foarte bine ! Comunică și laboratorului opinia mea, îi rog să caute în țigări nicotină în stare pură.

— Vă interesează cumva ce țigări fuma ?

— Nu... Dacă laboratorul stabilește concentrații de nicotină pură, înseamnă că, oricare ar fi marca țigărilor, avem de-a face cu un pachet de țigări pregătite de o mînă ucigașă. E clar ?... Te las... Pa !

Dctorul Bălăceanu... Mai totdeauna concluziile sale mă surprind. În el zace, de fapt, un polițist, care, din motive știute numai de el, a luat înfățișarea unui medic-legist.

— S-a întîmplat ceva ? îmi amintește Ghiță în felul ăsta că-i și el pe acolo.

— Discutam pe seama mortului de azi-dimineață, și-i dau un bobîrnac cadavrului lui Paizu din fotografie. Ei, ce-ai făcut ?

— Mă, mișto curvulița și deșteaptă foc. Bietul Avasilichii e roșu ca un rac.

— Ai fotografiat-o ?

— A protestat, da' în cele din urmă... Am tras la repezeală cîteva cadre. Nu mai voia, afurisita, să se îmbrace. Avasilichii i-a smuls de pe umeri mantaua și ea tot n-a vrut să se îmbrace. O ținea sus și tare că ea, așa dezbrăcată, merge pe jos pînă la hotel „București". Încăpățînată, domnule !

Îl împing pe Ghiță spre ușă și, odată cu el, ies și eu.

— 4 —

— Permiteți-mi să vă raportez. Putoarea ne amenință cu greva foamei dacă n-o punem imediat în libertate.

Ghiță mi l-a descris corect pe Avasilichii : e roșu ca un rac și cu greu își mai poate ține în frîu nervii.

— Păi a declarat careva dintre noi că n-o punem ? Unde locuiești domnișoară : la „Intercontinental", la „Ambasador", la „București" ?

— La „București“, îmi răspunde sùrîzîndu-mi ademenitor

— Îmbracă-te !

„Domnișoara de Pompadour“ șovăie, apoi ochii ii devin parșivi. Probabil, spiritul meu împăciuitor o deconcertează. Nu-i sesizează sensul sau, dacă-l sesizează, îl tălmăcește greșit. Își cheamă în ajutor șiretenia acumulată în anii petrecuți la „Corecție“ și cizelată în „înfruntările“ infracționale și care i-au adus multe victorii. Se ridică și lasă să-i cadă de pe umeri, ca o hlamidă, mantaua cu epoleții de plutonier-major a lui nea Tudorică. Se înalță deodată din pantofi ca dintr-o minune. Furoul scurt îi descoperă pulpele netede și puternice. Cum să nu mă uit la ea ?! Unde-i bărbatul ăla să-și refuze un asemenea spectacol ? Mișcările ei sînt moi, leneșe, lascive. Prin transparența furoului se conturează linia unui chilot sexy rîvnit, la sărăcia magazinelor noastre, de multe femei. Mai întîi își face de lucru cu peticul de chiloțel ; zici că vrea să și-l dea jos, se mulțumește să dezvăluie un „triunghi“ depilat pe care o mînă specializată tatuase cu majuscule, ca pe un frontispiciu, cuvîntul : LUX.

— Ești proastă ! îi arunc eu batjocoritor.

— De ce, domnule locotenent-major ?

Zîmbește mulțumită și-și mișcă provocator șoldurile, pentru a-și potrivi mai bine „frunza de viță“.

— Te-ai „ștampilat“ pentru tot restul vieții, încep eu s-o moralizez spre satisfacția plutonierului-major, partizan al „armei educației“. Într-o bună zi tot o să te măriți și o să faci copii, iar copiii o să te întrebe : „Ce-i cu firma aia, mămico ?“

Tace. E indiferentă, ca și cum ar fi singură în fața oglinzii. Își îndepărtează de pe umăr breteaua și își controlează sînul pietros din a cărui „pastilă“ cafenie face ochi un sfîrc de sidef, își ia sînul în palmă și-l cîntărește, pare mulțumită de tăria și greutatea lui, își trage breteaua și, privindu-mă batjocoritor, îmi zice :

— Ce-o să le răspund copiilor pe care n-o să-i nasc niciodată ?! Mă scrutează zeflemitor. Păi, dom'le ofițer, o să le cînt cam așa : „Fata popii cea mai mare,/ Din zdrîng-zdrîng făcea parale !“ Ești cam prostuț, domnule, te-aș deștepta eu, dar nu-mi plac tinerii cu caș la gură.

Mi-a spus-o ! Dacă mă bag în coteț ! Din spatele biroului, Avasilichii i-ar arde cîteva. Să-și descarce nervii. Eu, tînăr fiind, rezist jocului. Și-apoi, cum să nu reziști cînd ai de-a face cu un exemplar atît de aparte ? O las să se joace, începe

chiar să se îmbrace. S-o fi plictisit și ea de noi. Mai întîi își pune bluza, apoi fusta. Gîndesc : norocul sau nenorocirea ei constă în faptul că e nu numai frumoasă, ci și ageră la minte.

Pe neașteptate, fără s-o fi incitat, prinde să-mi vorbească temperat, desăvîrșindu-și toaleta în fața unei oglinjoare.

— Eu, domnilor, eu n-o să mă mărit... și deci nici copii n-o să am. Eu aparțin unei alte lumi... a borfașilor. Îmi cunosc soarta. Într-o bună zi — insinuează ea privindu-mă cu șiretenie —, o să mi se aprindă călcîiele după un polițist, iar un hoț o să mă pedepsească, smulgîndu-mi inima cu vîrful unui șiș.

În fine, s-a îmbrăcat. Eleganța și distincția ei îmi fură ochii. Există o concordanță perfectă între nobila ei porecla „Domnișoara de Pompadour" și modelul conceput de Mario Campanella.

— Șezi !

Mă ascultă neliniștitor de cuminte. Avasilichii vrea să-mi cedeze locul de la birou, se ridică. Îi fac semn să rămînă acolo.

— Aș fuma, își exprimă ea alintat dorința.

Îi împing pachetul de „Kent", bricheta. Fac parte din inventarul poșetei sale. Își aprinde o țigară, iar toate mișcările ei asociate cu pachetul de „Kent" îmi amintesc de deznodămîntul lui Paizu. Trage cîteva fumuri, le savurează, după care își exprimă cu nonșalanță o altă dorință :

— Aș bea un „Cinzano" alb cu lămîie.

— Da' ce-ai zice tu de un pahar de „Căciulata" cu puțin sulf în el ? sare cu gura plutonierul-major.

— Ăla să-l bei tu ! ripostează cu obrăznicie „Frumoasa de la Găești". Că ajută la prostată...

Îi cer din priviri lui Avasilichii să mă lase să-mi fac meseria.

— Apropo de șiș și de înjunghiat... Îți menții declarația că nu știi de ce, după plecarea ta de la „Berbecul", Paizu l-a tăiat pe Cornel Turcu ?

— Mi-o mențin.

E degajată, șade picior peste picior și mă studiază cu un aer superior prin fumul țigării.

— Nu cumva ai provocat gelozia lui Paizu ?

— Nu înțeleg...

— Unul din chelnerii localului te-a văzut cum umblai pe sub masă la pantalonii lui Cornel.

Călina Dragoman izbucnește într-un hohot natural de rîs.

— Păi așa mă joc eu cu toți bărbații ăștia impotenți... Poate, poate, săvîrșesc și eu vreo minune.

— Bujorel Necula intră și el în categoria asta ?

— Din nefericire pentru el, da... Băiatul ăsta o să sfîrșească prost, prorocește „Frumoasa de la Găești".

Tresar neliniștit. Să înțeleg premoniția ei ca pe un act deliberat ? Urmărește să mă prevină ? „Vezi că o să moară și Bujorel. Sînt motive serioase să termine prost — e un complexat sexual." Îmi sugerează astfel explicația pentru un final care, cu certitudine, se apropie.

— Pe cînd ți-ai propus să pleci la Paris ?

— Chestie de „Tarom", mă lămurește ea cu o dezinvoltură grațioasă. Pînă la sfîrșitul lui martie nu mai au locuri.

Cu greu îmi rețin întrebarea : „De ce nu apelezi la ajutorul colonelului Crăciun ?" Îi iau pașaportul, îl cercetez.

— Înțelegi că acum plecarea ta în Franța depinde de noi ?

Subtextul indiscutabil al întrebării naște un răspuns tăios :

— Uite ce-i, copoiule, dacă vrei să faci din mine „ciripitoare", te avertizez că figura nu ține, îți bați gura degeaba.

— Deocamdată, nu-ți cer decît să-mi răspunzi la întrebarea : vrei să mai ajungi la Paris ? Bănuiesc că ai un contract în Place Pigalle...

— Ai ghicit.

— Mulțumesc !

— N-ai de ce.

— Ba o să am. Cu povestea de la „Berbecul", poliția s-a lămurit. Urmează doar ca Paizu să-și primească pedeapsa pentru fapta lui. Nu uita că-i recidivist.

— Aș putea să-l văd ?

— De ce nu ?! mă mir eu cu o prefăcută naivitate. Totul depinde de procuror, dar și de răspunsul tău la propunerea mea.

Își scutură nervos pletele și mă pune din nou la punct :

— „Ciripitoare" n-o să-ți devin niciodată. Chiar dacă o să mă pui la zid !

— Ți-am propus eu un asemenea tîrg ? Crezi că dacă am nevoie de „ciripitori", nu știu din ce „cîrd" să mi-i aleg ?! Pur și simplu, vreau să-ți adresez o rugăminte. Domnule plutonier-major, pune-i domnișoarei la dispoziție cîteva coli de hîrtie, un pix și condu-o alături la „Declarații". O încui acolo, să n-o deranjeze nimeni. Îmi mut iarăși privirile pe fața „Domnișoarei de Pompadour" : seamănă acum cu o tînără intelectuală

chinuită de întrebări hamletiene. Domnișoară, vreau să-mi dai în scris cînd, unde, în ce condiții ai intrat în posesia acestei toalete, de la pantofi și pînă la pelerină.

— Am declarat o dată ! îmi amintește ea enervată de insistența mea.

— Prea general ! Vreau o declarație scrisă. La ce hotel te-ai culcat cu străinul care ți-a dăruit compleul... În ce cameră ați făcut amor.

— Figurile pe care le-am făcut, nu-i așa ? își dă „Frumoasa de la Găești“ arama pe față. Sînteți cu toții niște perverși.

— Hai, că vulgaritatea nu-ți stă bine ! Nu mă interesează decît toaleie tale... Ai auzit de furtul colecției de modele a lui Mario Campanella ?

— Am auzit...

— Ei bine, porți unul din cele cincizeci de unicate furate. Dacă nu vrei să-mi spui, mă voi vedea nevoit să-l chem aici pe domnul Mario Campanella, patronul firmei.

— Nuuu !

În sfîrșit, a răsunat și o notă firească din gura „Domnișoarei de Pompadour“. Rostisem numele patronului într-o doară, că-mi venise de la sine pe limbă. Ca să vedeți și dumneavoastră cum și de unde poate să sară un iepure ! Adevărul e că la un moment dat, pe cînd „studiam“, retras în biroul meu, îmbrăcămintea Călinei Dragoman, îmi trecuse prin cap gîndul să-l invit pe domnul Campanella la poliție pentru a-i solicita opinia, dar nu mă apropiasem încă de o asemenea decizie.

— Știam că noi doi o să ne înțelegem... Hai să nu ne pierdem vremea. Domnule plutonier-major, condu-o.

— 'Nțeles ! mă asigură Avasilichii ridicîndu-se.

Se ridică și „Domnișoara de Pompadour“, semn concludent că nu dorește să ne mai obstrucționeze. Pășește de parcă nea Tudorică ar duce-o la eșafod. Joacă teatru. Se vede. Și fără să vreau, îmi amintesc de un fost director al unui Institut de reeducare a minorilor infractori, care, o noapte întreagă, mi-a povestit scene din viața „internaților“ săi. Așa am aflat că, în orele libere, „elevii“ luau lecții de „teatru“. Se învățau reciproc cum să intre în pielea unui cretin, sau a unui infirm, sau cum să interpreteze rolul unei victime sociale... Un întreg repertoriu la care urmau să apeleze în cazul că erau prinși asupra faptului. Țipătul „Nuuu !“ încărcat de spaimă al Călinei Dragoman nu mi s-a părut a fi simulat. De aceea iau pe loc decizia de a-l contacta imediat pe domnul Mario Campanella. Numărul de telefon îl aflu de la o amabilă operatoare de la

Telefoane. Îl folosesc de îndată. Îmi răspunde o doamnă cu un ușor accent străin.

— Casa de modă „Mario".

Mă recomand și îi cer să vorbesc cu domnul Campanella.

— În ce chestiune?

— O chestiune personală! răspund eu sec. În minutul următor, o voce baritonală și amabilă se recomandă:

— Mario Campanella la aparat... Cu ce vă pot fi de folos, domnule locotenent-major?

Mă bucur că italianul vorbește românește și nu trebuie să discutăm prin interpret.

— Să binevoiți, domnule Campanella, să vă prezentați de urgență la Circa 4 poliție.

— Daaa?! Chiar e urgent?! Mă rog, care e motivul?

— Sîntem pe urma celor care au jefuit camioneta firmei dumneavoastră.

— În sfîrșit, și o veste bună!

— Este absolut necesar să veniți pînă aici... s-a găsit ceva asupra unui hoț cu cazier.

— Sînt direct interesat în elucidarea furtului, mă asigură patronul firmei „Mario". În cel mult jumătate de oră sînt acolo. Dați-mi adresa.

I-o dau amintindu-i să întrebe de locotenentul-major Mircea Dabu. Pun receptorul în furcă cu sentimentul că am făcut o treabă bună, operativă. Cu acest sentiment, mă duc să bat la ușa laboratorului lui Ghiță, să-l grăbesc cu developarea fotografiilor. Din camera obscură, „omul cu trusa" îmi dă de știre cu o bucurie adolescentină: „Mă, alea cu gagica dezbrăcată au ieșit fain! Să le tot vinzi la Gara de Nord!"

— 5 —

Domnul Campanella, proprietarul casei de modă „Mario", e un bărbat înalt, spătos, cu bicepșii bine conturați. E în floarea vîrstei — dacă are patruzeci și cinci de ani. Trebuie să fi fost sportiv în tinerețe. Ținuta sa impresionează plăcut. Părul grizonat pe la tîmple îi conferă un plus de farmec. Tipul atrage atenția asupra eleganței sale asemenea unui manechin. Mă cucerește din primele minute: se poartă firesc, e comunicativ și volubil. Pînă să-i prezint fotografiile, îmi povestește, de parcă ne-am fi cunoscut de cînd lumea, de călătoriile sale, de contactele cu poliția unor state, de respectul pe care-l nutrește față de detectivii Scotland Yard-ului — adevărați gen-

tlemeni — ,cum l-a escrocat la Buenos Aires un aventurier de talie internațională. Trece apoi să mi-o descrie pe maică-sa, romancă la origine și căsătorită în ajunul celui de-al doilea război mondial cu un italian, care, o dată pe săptămînă, le răsturna pe masă o „mămăligă românească."

În cele din urmă, ajung să-i prezint fotografiile color înfățișînd, pe rînd, componentele toaletei purtată de Călina Dragoman. Devine grav. În primele secunde crede că se va descurca fără ochelari. Inutil. Se vede silit să-și pună ochelarii. Capătă astfel un aer profesoral. Se oprește asupra fiecărei fotografii în parte. Cele care înfățișează perechea de pantofi și broderia bluzei par a-l interesa ceva mai mult. După care, nemulțumit sau poate dezamăgit, se întoarce la prima fotografie și-și reia studiul cu aceeași migală. Oftează și îmi împărtășește cu amărăciune concluziile sale.

— Domnule locotenent-major, regret... Oricît de interesat aș fi în reușita cercetărilor, n-am cum să vă ofer un răspuns sigur.

— Adică ? Nu-i modelul dumneavoastră ?

Un zîmbet condescendent îi răsare pe chip. E al unui om care manifestă înțelegere față de un semen neajutorat, aflat în încurcătură.

— **Amigo, como se explique** la tine... Modelul pare să fie identic. Însă ca să pot să fiu sigur și categoric, este necesar să țin în mînă nu fotografii, ci modelul în „carne și oase". Îl amuză propria-i vorbire și continuă încîntat : Să nu vă mire. Modelul reprezintă un unicat. Nu numai prin elaborarea artistică, ci și prin particularitatea materialelor. Pentru a realiza acest model, am comandat unei fabrici din Italia o stofă specială. Și nu mai mult de cîțva metri. M-a costat mulți bani. Materialul din care e confecționată bluza reprezintă, de asemenea, o comandă specială. M-ați înțeles ? Eu țin seama de psihologia femeii moderne cu bani... O femeie dorește să iasă în societate cu o rochie originală din toate punctele de vedere. De aceea, ca să pot identifica modelul, eu trebuie să pipăi stofa, mătasea și așa mai departe.

Chestia cu pipăitul mă trimite cu gîndul la „Domnișoara de Pompadour". E dincolo. Aș putea s-o invit, ca italianul pe jumătate român „s-o pipăie" cît dorește. Nu mă hazardez. Socot că în această etapă a anchetei e de preferat s-o alătur pe „Frumoasa de la Găești" „colonelului Crăciun" decît lui Campanella.

— În lumea dumneavoastră, a creatorilor de modă, sînt frecvente furturile de modele ?

— Foarte !

— N-aş dori să vă mire întrebarea mea : ştiţi, pentru noi, poliţiştii români, casele de modă în viziune occidentală sînt încă o noutate. La ce sumă aţi evaluat paguba firmei ?

— La 500.000 de dolari... Domnul Campanella oftează adînc. Vedeţi dumneavoastră, uneori, asemenea dispariţii de modele originale, înainte şi imediat după lansare, atrag şi prejudicii morale... E ca în spionajul economic, modele furate la Bucureşti pot apărea într-alt colţ de lume, sub o altă emblemă.

— Sînteţi asigurat ?

— Da, dar nici o Societate de asigurări nu-mi poate reda odată cu despăgubirea şi prejudiciul moral greu de evaluat.

După ultimele cuvinte, italianul meu cade pe gînduri. Nu-l tulbur. Puţin mai tîrziu, se uită la mine piezis, bănuitor.

— Domnule locotenent-major, nu cunosc moravurile poliţiei române, de aceea o să vă rog să mă certaţi dacă am să comit o indiscreţie.

— Vă rog, nu vă jenaţi ! îl îndemn, neintuind unde vrea să ajungă.

— Judecînd după fotografiile astea, înţeleg că s-a intrat în posesia modelului respectiv ?

Nu mai am cum bate în retragere : doar să-l mint... să-i spun că, din anumite motive, am trimis compleul la laborator.

— Mă văd nevoit să vă vorbesc de importanţa identificării ţesăturii. Chiar dacă-i un fals, o imitaţie a ţesăturii, ancheta are şanse să ajungă la falsificatori, iar de la aceştia la autorii furtului.

— Sînt în măsură să vă satisfac dorinţa.

— Îmi veţi lua o piatră de pe inimă ! mă priveşte el recunoscător.

Îl rog să ia loc, n-o să lipsesc mult. Însoţit de nea Tudorică, dau buzna în „camera de declaraţii". O găsesc pe „Domnişoara de Pompadour" fumînd şi scriind. Ridică spre mine doi ochi supăraţi de îndrăzneala mea de a-i perturba... „meditaţia". O rog să fie drăguţă, să-mi pună la dispoziţie fusta pentru cinci minute.

— Încă o dată ? îi sare ei muştarul.

— Pe ceas, domnişoară, pentru cinci minute...

— Ce vrei, domnule, cu fusta mea ? Poftim, ia-o ! Da' să ştii că o să ţi-o plătesc ! Află că străinul cu care trăiesc e un

francez... corespondentul unui cunoscut ziar parizian. O să-i cer să vă pună cu botul pe labe. În genunchi o să-mi umblați ca să-mi cereți iertare !

Nu zic nimic. Călina Dragoman își leapădă fusta și mi-o aruncă în brațe. În momentul ăsta, Avasilichii — martor ocular — are proasta inspirație s-o întrebe :

— Ce-i mai ușor pentru tine, să-ți ridici fusta sau s-o dai jos ?

— Te bag în... ! Înjurătura „Frumoasei de la Găești" are o încărcătură de ură pe care n-ai cum să n-o înregistrezi.

Prind la vreme mîna grea a plutonierului-major, pornită s-o plesnească peste gură.

— Da' m-a înjurat de mamă ! se revoltă nea Tudorică și împotriva atitudinii mele.

— Nu știu să înjur de tată... Ce crezi, că dacă atunci m-ai scos din mizerie, trebuie să-ți fiu recunoscătoare ? Ți-aș fi fost, poate, dacă m-ai fi lăsat acolo în tren, sub bancă.

Îl trag pe plutonier afară, după mine

— O lăsăm aici de capul ei ?

— Nu fuge ea fără fustă.

— Nu le știi p-astea ! îmi reproșează Avasilichii.

Domnul Mario Campanella mă așteaptă în picioare, cu privirile ațintite pe fotografiile întinse pe birou. Preia fusta cu o vie curiozitate. O desface și o întinde în toată lungimea ei, apoi îi cercetează pliurile, le numără. Obiect de studiu devine și fermoarul. Studiază și țesătura. O pipăie cu buricele degetelor. În finalul operației, nu-și ascunde dezamăgirea. Îmi înapoiază fusta, declarîndu-mi :

— M-am lămurit, domnule locotenent-major ! Modelul e al meu, dar fusta și, probabil, și celelalte piese nu fac parte din colecția furată. E o copie. E un fals... o imitație. Stofa din care este confecționată fusta nu este identică cu cea adusă de mine din Italia.

Pun fusta în brațele plutonierului-major și-i cer s-o ducă înapoi la „magazie". Acesta pricepe formula și se retrage fără o vorbă.

— Așadar, sîntem în fața unui fals ! oftez dezamăgit.

— Chiar și asta îmi pare un lucru important, încearcă domnul Campanella să-mi aprecieze efortul. S-a conturat clar mobilul jafului. Hoții au și pus pe piață modele false cu eticheta firmei mele. Ați prins și hoțul ?

— Sîntem pe cale să-l prindem. Am pus mîna doar pe un intermediar care a depus compleul spre vînzare la o „Con-

signalie". Cum modelele furate sînt date în urmărire, responsabilul magazinului ne-a semnalat depunerea compleului spre vînzare.

— De mult ?

— Acum două zile.

— Vă felicit... Toată gratitudinea mea. Domnule... Proprietarul Casei de modă „Mario", vizibil indispus, rămîne un timp pe gînduri. Domnule, încă nu m-am familiarizat cu legile țării mamei mele, dacă greșesc în ceea ce o să spun, să-mi atrageți atenția. Aș oferi o recompensă poliției sau aș face o donație unei instituții, dacă i-ați prinde pe făptași.

Propunerea italianului mă mișcă : e pentru prima oară în activitatea mea de polițist cînd sînt pus într-o asemenea situație. Să fie asta, pentru poliția română, debutul economiei de piață ?

— Noi nu ne facem decît datoria... Dacă doriți să sponsorizați un așezămînt de binefacere sau o asociație sportivă, este o treabă care vă privește. Pe noi însă vă rugăm să nu ne treceți pe listă.

— Firma are reprezentanțe în cîteva mari orașe din Europa : Paris, Düsseldorf, Barcelona. Mi-am cîștigat cu greu reputația... Și iată că ceea ce pînă acum n-a fost decît o simplă bănuială, începe să devină o certitudine : un concurent încearcă să mă compromită, chiar să mă distrugă. Sînt foarte interesat în prinderea hoților...

A tăcut. Mă privește ca pe un eventual salvator. Omul n-a făcut altceva decît să se explice de ce simte nevoia de a ne recompensa.

— O să vă ajutăm, domnule Campanella, fiți sigur. După Revoluție, ați fost unul dintre primii oameni de afaceri de peste hotare care au sărit să ne ajute țara.

Îmi întinde mîna... mi-o scutură voinicește.

— Aștept vești bune. A rividerci !

Îl conduc pînă-n stradă, unde și-a lăsat „Lancia", ultimul răcnet. Mă întorc în birou numai după ce o văd pierzîndu-se în lungul arterei.

— 6 —

Am revenit în birou taman cînd suna telefonul. La celălalt capăt al firului — Antoanela. Surpriză. Cît timp trecuse de cînd ne despărțisem ?

— Te deranjez ?

Intotdeauna cînd mă cheamă la sediu e grijulie, iar vocea ei abia își croiește drum.

— Nu, iubito.

— Ești necăjit... O simt.

— Mai curînd, obosit.

— Vrei să vin în seara asta la tine ?

— Mai întrebi ?!

— Ce faci cu oboseala ?

— O să-ți ofer prilejul să constați.

— Știi, cînd am dat cu ochii de compleu, m-am bucurat ca un copil. Am crezut că mi l-ai procurat și n-ai mai avut răbdare să aștepți întîlnirea noastră.

— Ți l-aș fi procurat, iubito, dar deocamdată reprezintă un „corp delict", cu implicații. Campanella susține că noi am pus mîna pe un fals.

— Cum asta ?!

— Lasă, o să-ți povestesc acasă, sub plapumă.

— Abia aștept. Pa, iubitule !

— Te sărut !

Nu mă depărtez de telefon. Privirile îmi sînt atrase de fotografiile artistice ale lui Ghiță. Fals sau nu, compleul există iar „Domnișoara de Pompadour" îl poartă semeață și cu siguranța că-i stă bine. Întrebarea e de unde îl are ? Dacă accept explicațiile ei, trebuie să-l identific pe generosul străin — dacă mai e în țară — și să-i cer să-mi răspundă de unde are compleul sau cine i l-a procurat. Dacă „Frumoasa de la Găești" mi-a vîndut gogoși, va trebui să-i „străpung" sistemul de apărare și să stabilesc adevărul. N-ar fi exclus ca așa-zisul străin care i l-a dăruit să fie un autohton... un participant la jaful camionetei. Cu o asemenea concluzie, ajung să contest aprecierile lui Mario Campanella, singurul în măsură să-și evalueze creația.

Telefonul interior prinde și el să sune. E nea Tudorică. Îmi raportează că „tîrfa" a terminat declarația. „O.K.", îi spun și imediat îi aud replica, rostită ca o dojană blîndă. „Barem tu, Mircea, să-mi vorbești românește !"

Mă uit la ceas : somația mea și-a făcut efectul. Bun sau rău, rămîne de văzut. Pe cei doi îi găsesc despărțiți de biroul vechi și murdar. În timp ce Avasilichii îmi împinge declarația Călinei Dragoman și se ridică în picioare, dumneaei nu mă învrednicește nici măcar cu o căutătură hoțească. Treaba ei. Eu însă privind-o, rețin că scrierea declarației a cam solicitat-o. O umbră de oboseală îi fură ceva din frumusețea figurii.

— Are scris frumos, tîrfa! o laudă plutonierul-major Tudor Avasilichii, demonstrînd că poate să fie și cavaler. Tot a învățat ceva bun la Găești.

— Lasă-ne singuri. Stai dincolo, lîngă telefon. Dacă mă caută doctorul Bălăceanu, roagă-l să mă cheme aici.

Îi observ nemulțumirea, i-ar fi plăcut mai mult să rămînă pe loc și să mă secondeze. Mă așez în locul lui și-i spun Călinei Dragoman :

— Domnișoară, îți dai seama în ce încurcătură ai intrat ?

Își ridică fruntea și mă străfulgeră cu ochii ei frumoși.

— Îmi dau... Să știi că e și cine să mă descurce.

„Colonelul Crăciun" exclam eu în gînd.

— Cine ?

— Citește declarația !

— Menții cele declarate anterior ? Că ai primit în dar compleul ? stărui eu.

Din nou mă scrutează cu o expresie de superioritate.

— Mi-ai cerut o declarație, nu-i așa ? Ți-am dat-o !

Îmi plec privirile și citesc.

DECLARAȚIE

Subsemnata Dragoman Călina, domiciliată în București, Calea Victoriei nr. 95, sector 1, declar următoarele :

Astăzi, 25 februarie 1990, pe cînd ieșeam din hotelul „București", unde am închiriat camera 603, pe valută, și unde domiciliez...

— Tu ai închiriat-o ? o întreb șocat de informație:

— Are vreo importanță ? îmi răspunde ea cu aroganță.

— Tot n-ai înțeles că are ? Ridic de pe birou pașaportul ei ca pe un argument și subliniez : E vorba de sinceritatea discuțiilor noastre

— L-a închiriat pentru mine un ziarist francez. Camera e plătită de el pînă-n luna mai. Dacă vrei, poți să controlezi.

— Mărinimos om ! Trăiești cu el ?

— Eu stau le 603, el la 604. Mă mai... și cu el. S-a trezit din nou în ea „Frumoasa de la Găești" cu vocabularul vulgar. E bătrîior, săracu, îl mai ajut și eu cît pot.

— Cum l-ai agățat ? Vorbești franceza ?

— El m-a agățat, că știe românește. În noaptea aia — prima — mai mult am stat de vorbă decît ne-am... M-a pus să-i povestesc viața mea. Să înnebunească, nu alta !

— I-auzi! Hai că-mi place... o încurajez eu, atras de acest debut al interogatorului. Și mai departe?

— Mi-a propus o afacere: să-mi scriu viața așa cum am trăit-o. Cînd și cum am fost desvirginată. Cum am ajuns vagaboantă, cum am ajuns la „Corecție". Cîți gardieni m-au violat într-o noapte, în post... Să scriu fără rușine, că în Franța, unde el vrea să-mi publice cartea, nu-i cenzură. Că'n Cartierul Latin te poți regula și în stradă, că nimeni nu se oprește să se uite la tine ce faci.

Nu știu dacă își bate joc de mine sau vorbește serios. Nu știu cît talent literar are, dar actoricesc, în orice caz, are.

— Mi-a închiriat apartamentul și m-a pus să scriu. Scriu, îi dau paginile. Îi place. Zice că amîndoi o să dăm lovitura... că o să facem un bestselăr și o să ne umplem de bani.

— Toate le povestești și în declarație?

— De ce? Sprîncenele i se contureaza a mirare, iar ochii i se fac mari de la sine. Ce legătură are compleul de pe mine cu francezul meu?

— Pomeneai de un străin care ți-a făcut cadou compleul...

— Păi dumneata mai bine citește declarația decît să mă ții de vorbă! Își controlează cesulețul: Uiți, că de trei ore sînt aici? **Time is money!**

Îi dau dreptate și reiau lectura paginilor scrise de „Domnișoara de Pompadour".

...pe cînd ieșeam din hotelul „București", unde am închiriat camera 603, pe valută, și unde domiciliez, m-am întîlnit cu Lică Băbuță zis și „Al Capone", care m-a poftit în autoturismul său nou-nouț adus din Refege.

— Întîlnirea cu Lică a fost întîmplătoare sau stabilită dinainte?

— Întîmplătoare. Cred că știa la ce oră ies eu pe Victoriei și m-a așteptat.

— ...m-a poftit în autoturismul său nou-nouț adus din Refege. „Te caut de mult, Li (asta-i o nouă poreclă a mea), îmi zice. Am nevoie de tine. Pun la cale o bișniță pe cinste." „S-o aud!" îi zic. „Pardon! Nu aici, îmi zice. Mergem la „Inter", la un mare mahăr." „Nu mă interesează, că am bișnița mea," îi zic. Știa ce învîrtesc în ultima vreme, că m-a întrebat: „Nu-i așa c-o să pleci la Paris? N-o să ai tu nevoie de dolari ori de franci? De ce să depinzi tu numai de buzunarul babalîcului?" S-a ținut de capul meu și așa am ajuns sus, la „Inter", la etajul 21, unde, la o masă, ne aștepta un românaș de-al nostru, îmbrăcat în smoking, cu papion la gît.

„Chiar nu mă mai cunoşti, „Zvăpăiato?!" (Asta-i o altă poreclă a mea). Mă uit la el. Prea elegant... prea gentelm n... Pe deasupra, şi cu mustăcioară. „Helo beby!" — îmi mai zice el. Şi l-am recunoscut. Era Gicu Buruiană zis „Bilă", şi dînsul „găeştean". Ne-am pupat, ne-am îmbrăţişat. Fugise din ţară acu trei ani... că ăsta era visul lui, să dea lovituri pe la capitalişti... Că numai în Occident poţi să devii celebru.

Îmi ridic privirile şi o surprind pe Călina Dragoman într-un moment cînd, probabil, uitase unde se găseşte şi îşi scăpase de sub control. Are o figură de fată inteligentă, frumoasă şi de... treabă. Îmi pare rău că-i tulbur relaxarea.

— Buruiană îi spune şi acum ?

— Aş ! Avea un paşaport cu un nume trăznit, irlandez sau islandez. Devenise vestit acolo. Se lăuda că-l caută „Interpolul" peste mări şi ţări.

Reiau lectura declaraţiei : **Despre bişniţa ce voia s-o pună la cale am discutat în camera lui de la „Inter". Eu i-am zis de la început : „Uite ce-i, „Bilă", eu am afacerile mele de curvă şi nici nu vreau să aud de a'e tale. Eu, dacă mă lansez, mă lansez cu... mea, şi nu cu... ta... Aşa că nu intru cu tine în afaceri. Ţi-o spun de la obraz, ca să n-avem vorbe.**

— Ce afacere propunea ?

— Chestia asta las-o baltă, mă sfătuieşte „Frumoasa de la Găeşti". N-am intrat în nici o afacere. Nu ştiu despre ce era vorba şi chiar dacă aş şti, n-aş spune.

Am lăsat-o baltă, aşa cum m-a sfătuit, căci aveam înaintea ochilor un exemplar cu reacţii imprevizibile. Preferam să vorbească vrute şi nevrute decît să se retragă în muţenie.

... „Bilă", băiat deştept, n-a insistat să mă atragă în ce punea la cale, însă m-a rugat să-l însoţesc în noaptea aceea la o petrecere, într-unul din apartamentele „Inter"-ului, să pun pe mine ce am mai elegant. Voia să le rup gura invitaţilor. Cu asta da, am fost de acord. Ne-am despărţit înţeleşi că vine să mă ia de la hotel la şapte. Cînd a venit să mă ia, eleganţa mea l-a lăsat bujbe. Venise cu un „Mercedes" lux, cu care străbătuse toată Europa. La petrecerea asta l-am cunoscut pe domnul Mario Campanella, patronul Casei de modă „Mario". Erau acolo, la petrecere, multe femei tinere, frumoase, toate de-ale noastre, romînce. Îşi încercau norocul, căci erau şi mulţi străini plini de dolari.

Din toate fetele alea frumoase, domnul Campanella pe mine m-a ales să-i ţin de urît. E un tip şarmant şi nu l-am respins. A dansat numai cu mine. Se purta ca un cavaler. De

golani de-ai noștri eram sătulă. Mă dansa, îmi întindea cupe de șampanie, îmi declara că sînt frumoasă, că am un corp ideal pentru a deveni manechin. Înțelegeam unde bate. Știam cum se va încheia povestea, voiam chiar să se încheie așa. Am devenit amanta lui. Închiriase pe dolari un apartament într-un bloc vizavi de Biserica Albă. Îmi făcea cadouri toalete și bijuterii. Le ținea într-un seif mascat de un tablou. Mi-a spus că-i cea mai bună ascunzătoare. Mie îmi venea să rîd, căci orice „găeștean" îi putea veni de hac cu ușurință. Ori de cîte ori făceam dragoste cu el, îmi dădea de înțeles că-i înamorat de mine, că n-are nici un secret. Deschidea seiful și scotea o casetă plină cu cocoșei și bijuterii. Mă poftea să-mi aleg o monedă sau o bijuterie. I-am cerut să mă lase să-mi țin și eu bijuteriile în seiful lui. Nu știu ce mă apucase. Mai trebuie să precizez că amantul îmi dăduse și mie un rînd de chei de la garsonieră. Puteam veni oricînd. După vreo două săptămîni de la cunoștința noastră, venind să rămîn peste noapte cu el, îl găsesc zăcînd într-un fotoliu, înnebunit. Tabloul care masca ascunzătoarea era dat deoparte, iar seiful deschis și golit. „Mi-au furat totul !" a început el să plîngă. „M-au lăsat sărac lipit pămîntului." Dispăruseră și bijuteriile mele. Eu, mă rog, am educația „găeștenilor". Dumnezeu a dat, Dumnezeu a luat ! Azi am, mîine n-am. M-am întrebat însă cine putea să dea lovitura. L-am bănuit pe „Bilă". Dar domnul Campanella, văzînd că nu fac crize de isterie și nu plîng după bijuteriile pierdute și că-i dau întruna cu Dumnezeu a dat, Dumnezeu a luat, odată a sărit în sus ca un apucat și a început să mă acuze că eu l-aș fi prădat. Am eu un păcat, cînd îmi place un bărbat și beau cu el șampanie și petrec cu el cîte o noapte, îmi dau drumul la gură și-mi povestesc viața de hoață și vagaboandă. Nu s-a mulțumit să-mi arunce în obraz că sînt o hoață dar mi-a ars și o labă, cică să-i înapoiez bijuteriile și monezile furate.

„Domnișoara de Pompadour" fuma privind absentă către fereastra prin care se zărea luminîndu-se un petic de cer. Gîndeam, privind-o : „Îi place să scrie... să povestească. N-ar fi exclus ca povestea cu ziaristul francez să fie adevărată... Cititorii se dau în vînt după autobiografii senzaționale."

— Domnișoară... o smulg eu din meditație.

Întoarce spre mine o față luminoasă, de om căruia viața nu i-a dăruit decît bucurii. Trebuie să recunosc că, pentru anchetator, aceste treceri de la o expresie la alta sînt derutante.

— Nu se înțelege din declarație pe ce temei te acuză.
— Am scris : îmi dăduse cheile garsonierei.
— Și pe cele ale seifului ?
— Nu. Însă într-una din nopți, i-am povestit cum la Găești, ca să fug noaptea din dormitor, să mă întîlnesc cu un băiat, am făcut mulajul unei chei. De aici, el a tras concluzia că eu am făcut mulajul cheilor de la seif, că sînt autoarea furtului. Încolo, s-a petrecut totul cum am arătat în declarație.

„Dacă tu crezi în ce spui, i-am răspuns eu, du-te la poliție și reclamă-mă." Nu voia. Zicea că nu-i hain, că nu vrea să-mi facă rău. Mi-a cerut să-l părăsesc imediat, adică mi-a dat papucii. Să fiu nevinovată și să mă alunge ! M-a jignit cum nu m-a jignit nimeni pînă la el. Slavă Domnului ! — pot să mă răzbun. L-am dat dracului și i-am cerut unui Știetot peste spărgători să afle cine a curățat seiful italianului și să mă pună în legătură cu dînsul.

— Cine-i personajul Știetot ?
— Nu interesează cazul, mă pune la punct „Frumoasa de la Găești" cu o autoritate amenințătoare. Să nu încerci să faci din mine „ciripitoare" ! Mai bine îmi tai limba.

O cred capabilă de un asemenea gest. Reiau lectura declarației.

„Dacă ești convins că te-am furat, du-te la poliție și reclamă-mă !" i-am propus eu. Să n-audă de poliție ! Cîteva zile mai tîrziu, omul meu m-a căutat și m-a asigurat că nici un spărgător n-a dat gaură la locuința lui Campanella. Și că nici nu se știa printre spărgători că italianul ar deține un seif. Sînt eu hoață, dar știu să fiu și cinstită cu cine trebuie. Așa că am pornit să-mi fac dreptate. M-am interesat cu cine a mai trăit Mario înainte de a mă cunoaște pe mine. Și am aflat că își lipise un manechin și după ce s-a săturat de biata fată, a azvîrlit-o ca pe o zdreanță, lăsînd-o și fără serviciu.

— Poți să-mi dai și numele manechinului ? mă interesez eu prudent.
— O cheamă Mony Denișor. Nu știu unde locuiește, dar barmanul de la „Inter" o cunoaște, că o recomandă străinilor.
— Mulțumesc.

A dat-o nu numai afară din pat, ci și din serviciu. Fata asta mi-a povestit că Mario Campanella e mult mai al dracului decît pare, e o bestie cu mască de gentelmen. După ce s-a săturat de ea, a izgonit-o așa : în timp ce se afla goală în patul lui, lîngă el, gol și dumnealui, a apărut ca din pămînt o femeie cam coaptă, elegantă, și care s-a dat drept nevasta lui.

A vrut s-o gîtuie pe biata Mony, cît p-aci s-o scoată goală în plină stradă. A intervenit italianul, da' mai tîrziu... Iată cu ce se ocupă perversul ăsta de macaronar din Palermo.

— Şi pe Mony o răsplătise cu bijuterii ?

— Am uitat să scriu, recunoscu ea cu un sentiment stingheritor de culpabilitate. Primea. I-a arătat şi ascunzătoarea şi caseta.

— Dar nici n-a acuzat-o de furt ?

— Nu. Ei i-a povestit o altă istorioară. Că după ce-a fost izgonită din casă, nevastă-sa a cerut cheile de la seif şi a ridicat tot ce era în el, inclusiv bijuteriile dăruite de el amantei... Asta-i mafiotul ! Ca acum cîteva zile să aflu că nevastă-sa nici n-a pus piciorul în România, că domnul Mario are o secretară adusă din Italia, pe care o roagă, din cînd în cînd, să joace rolul nevestii-si...

— Îi ştii numele ?

— Uite că nu m-a interesat, reacţionează ea. Regret că am trecut indiferentă pe lîngă un amănunt atît de preţios.

Citind declaraţia, ascultînd apoi şi răspunsurile Călinei Dragoman la întrebările mele, mă pomenesc destul de des în situaţia de a face un efort să fiu poliţist şi să nu mă las ademenit de harul de povestitoare al „Frumoasei de la Găeşti".

Am înţeles la ce se pricepe domnul Campanella — îmi văd eu mai departe de lectură —, aşa că mi-am propus să mă răzbun, să i-o coc de să mă ţină minte. I-am adunat pe „găeştenii" mei, le-am dat de băut şi de mîncat, le-am povestit cum am fost trasă pe sfoară de un macaronar pe jumătate român. Le-am vîndut indirect un pont. După cîteva zile, fusesem răzbunată. Unul dintre „găeşteni" mi-a adus caseta cu bijuterii. I-am telefonat lui Mario şi l-am luat la mişto : „E adevărat ce se zvoneşte în tîrg, că ţi-au spart casa ? Ei, află că eu sînt autoarea morală... şi că bijuteriile dăruite de tine sînt din nou la mine." „Proasto, mi-a răspuns bestia, află că sînt false." Am fost cu ele la un expert de-al nostru şi a constatat că, într-adevăr, bijuteriile erau lipsite de valoare. Le-am povestit băieţilor şi au vrut să împartă cu mine cocoşeii. Am refuzat.

— Campanella a reclamat furtul ?

— Nu, nu l-a reclamat.

— De ce oare ? insist eu. Doar monezile erau veritabile...

— Îi este teamă. Vrea reclamă şi nu scandal.

Proprietar al unei Case de modă cu sucursale în cîteva mari capitale ale lumii are, desigur, asupra lucrurilor o vizi-

une și o logică aparte, trăsături pe care mai mult le puteam intui decît demonstra. Dispune cum dorește de propriile bunuri. Bunăoară, dacă domnul Campanella — victimă a unui furt — consideră că nu trebuie să reclame furtul, îl interesează direct și personal.

— Nu cumva tu ai pus la cale și jaful camionetei lui Campanella ?

— Mă crezi tîmpită ? Păi citește, domnule, mai departe declarația.

Dorința de a mă răzbuna pe macaronar nu m-a părăsit. I-am chemat din nou pe băieți la mine și le-am povestit că firma lui Campanella pregătește o paradă a modei la Polivalentă și o să prezinte 50 de modele ce vor lua, pe urmă, calea unor prezentări internaționale, și dacă mă iubesc și țin la mine cu adevărat, să mă răzbune. Mai jos declar ce s-a întîmplat în continoare.

La spectacol am fost și eu, însoțită de ziaristul francez. In timpul paradei, m-a întrebat care model mi-ar plăcea să-l port. L-am indicat pe ăsta cu care sînt îmbrăcată.

(Ce coincidență de situații și de gusturi ! Antoanela să fie în sală și să dorească și ea același model... Ce-o să se mai amuze cînd o să-i povestesc !)

In pauză, ziaristul francez îmi zice că se repede în culise să ia cîteva declarații și că o să lipsească vreo zece-cincisprezece minute. Mie însă gîndul nu-mi era la spectacol, ci la „găestenii“ mei care se pregăteau de marea lovitură.

La terminarea spectacolului, francezul mi-a pregătit o surpriză. Cînd m-am așezat pe bancheta autoturismului, am zărit pe cea din spate un pachet. Pînă atunci nu-l mai văzusem. Il întreb pe Michel ce-i cu pachetul acela. „Desfă-l !“ Era compleul și pantofii care mi-au plăcut mai mult. Cred că a plătit dolari grei ca să-mi dovedească cît de mult mă iubește. N-a vrut să-mi spună cît l-a costat și nici din partea mea nu era frumos să insist. Deci, declar pe a mea răspundere că el mi-a dăruit compleul.

Ce s-a întîmplat cu lovitura „găestenilor“ ? Au urmărit camioneta și au rămas cam mirați cînd au văzut-o ieșind din București. S-au ținut după ea, la distanță. Cînd au ajuns-o din urmă, camioneta era în șanț, șoferul în nesimțire cu capul pe volan. Băieții s-au cam speriat, totuși au urcat în camionetă și au rămas cu gura căscată cînd au constatat că modelele nu erau în mașină.

Incredibil! Citesc și recitesc finalul declarației. Din punctul meu de vedere, îmi pare de-a dreptul senzațional. E la mintea cocoșului că cineva minte. Călina Dragoman? Șoferul camionetei? Mario Campanella, păgubașul, cel care a reclamat furtul celor 50 de modele? Un model însă îl vînduse încă în seara spectacolului chiar ziaristului francez. Să-i fi vîndut un model fals? Bineînțeles, dacă aș lua ad litteram declarația „Zvăpăiatei". În cazul acesta, patronul firmei s-ar fi cuvenit să reclame furtul a 49 de modele.

Abandonez lectura declarației și ridic privirile îngîndurate spre „Domnișoara de Pompadour". „Doamne, frumoasă mai e!"

— Călina, sînt convins că ăsta-i adevărul... cel pus de tine pe hîrtie. Însă nu e suficient... Știi la fel de bine ca și mine că un polițist are nevoie de probe ca să fie crezut de procuror Ce zici, mă poți pune în legătură cu unul din „găeștenii" tăi?

Clipește des din genele-i lungi, frumos răsucite, și nu are nevoie de prea mult timp să-mi răspundă:

— Cam delicată treabă! Trebuie să stau de vorbă cu el. O să-i ceri declarații?

— Normal...

— Pe urmă o să-l bagi în zeghe!

— De ce? Doar n-au furat nimic din camionetă. Călina, am înțeles că vrei să i-o plătești lui Campanella.

Un surîs șăgalnic, plin de inocență, i se desenează pe figură. Îmi șoptește:

— Spui atît de frumos, Călina...

— E un nume care nu poate fi rostit altfel decît frumos.

— Polițistule, vrei să mă zăpăcești și să mă încurci.

— Te înșeli. Nu știu cît de cinstit joci tu cu mine, dar eu te asigur că joc cinstit. Dacă îmi poți proba că pe șoseaua București-Găești nu s-a petrecut nici un furt reclamat, ești ca și răzbunată pe Mario Campanella.

Devine deodată foarte curioasă, pînă și genele îi încremenesc la comanda aceluiași simțămînt.

— Cum așa?

— Foarte simplu: Campanella a reclamat poliției că i s-au furat 50 de modele unicate, nu 49. „Găeștenii" tăi sînt sinceri cu tine?

— Sînt! ripostează ea, indignată de ceea ce-mi putuse trece prin cap.

— Atunci totul se poate întoarce împotriva lui Campanella. Dacă mașina era goală, înseamnă că Mario Campanella a reclamat un furt care, în realitate, nu s-a comis. Înțelegi ?

Clătină din cap afirmativ, măsurîndu-mă mai puțin arogant decît înainte.

— În cît timp poți să-mi dai un răspuns ?

— În două-trei zile... Poate chiar mai repede.

Privirile îi alunecă spre obiectele de pe birou, care-i aparțin.

— Poți să le iei... Știi, Călina...

— Nu-mi mai spune Călina, protestează ea pe neașteptate, ca și cum aș fi jignit-o.

— De ce ?

— Am motivele mele !

S-a supărat sau s-a întristat, de ce, nu-mi dau seama. O urmăresc cu cîtă răbdare își aranjează poșeta.

— Îmi ești datoare cu un răspuns.

— Dacă numai cu unul, fii mulțumit, polițistule !... Pot să plec ?

— Încă nu.

Replica mea o intrigă și ochii — ochii ăia albaștrii — devin răi și amenințători.

— De ce, domnule ?

— Cînd te-am întrebat dacă vrei să-l invit aici pe domnul Campanella să vadă compleul, ai răcnit speriată un „Nuuu !" de-ai băgat groaza în mine.

— Speriată ?! Eu ?!... Fugi, domnule, de aici !

A redevenit vulgară „Frumoasa de la Găești" și mă privește obraznic.

— Facă-se voia ta, o temperez împăciuitor. Nu poți însă să negi că ai refuzat o confruntare cu Campanella.

— De ce ? De ce ? Înainte de a fi polițiști, voi sînteți bărbați. De aia nu pricepeți niște chestii de-astea elementare ale muierilor. Am și eu mîndria mea. Pur și simplu, nu vreau să dau ochii cu Campanella la... poliție. Am ambîțul ăsta !

Mă ridic de pe scaun mulțumit de explicația „Domnișoarei de Pompadour". Se ridică și ea.

— Aștept cu nerăbdare un telefon. Auzi, domnișoară, cred că prietenul tău, ziaristul ăla francez, Michel nu știu cum, are dreptate. Știi să povestești al dracului de pitoresc. Declarația ta e mai curînd o povestire...

— Da' n-ai citit-o toată, îmi dă ea cu tifla, pregătindu-se de plecare.

— Așa e, recunosc eu. Partea ultimă se referă la incidentul de la „Berbecul", pentru mine — caz închis. Da, da, ai talent, domnișoară Dragoman...

— Hai că mă trombonești, domnule locotenent-major, îmi pulverizează ea laudele.

La despărțire, lîngă ușa deschisă, mă întreabă cu un glas suav :

— Îi spui lui Paizu și lui Bujorel că am trecut pe aici ?

— Tu cum mă sfătuiești ?

— Ești viclean, polițistule ! Treaba ta...

Se oprește pentru o clipă în coridorul întunecos și mai să se lipească de mine ; îi simt parfumul și îmi șoptește :

— Chiar n-ai fost tentat să-mi rupi chiloții ?

— Ba da, o mint eu. Numai Dumnezeu știe cu ce preț m-am stăpînit !

— Îmi place că ești sincer, polițistule ! Nu-ți pierde speranța... n-au intrat toate zilele în sac. Deși mie, pe podea sau pe un birou, îmi place să fiu... **Orvoar, mesie comisar !**

III. Un „detectiv particular", un ziarist

— 1 —

„Domnișoara de Pompadour" mi-a lăsat în birou „vagi urme de parfum". Le adulmec și, în sinea mea, recunosc că personalitatea ei m-a fascinat. Deși într-o vreme m-am ocupat intens cu delicvența juvenilă, nu țin minte să fi avut de-a face cu un asemenea specimen. Doamne, ce amestec de bine și rău ! Și ce-o fi adevărat în povestea cu generosul ei ziarist francez ? Răsfoiesc cele cinci pagini ale declarației semnată de Călina Dragoman : o grafie corectă, frumoasă, lizibilă. La o primă analiză un grafolog ar așeza-o în rîndurile ființelor echilibrate ; fraze cursive ; tendință către o relatare nudă, lipsită de zorzoane, convingătoare. N-ar fi exclus ca francezul să-i fi sesizat talentul narativ, intuind apariția unei cărți de senzație, dacă nu chiar al unei viitoare scriitoare.

Dar m-am lăsat furat de „parfumul" Călinei Dragoman și m-am îndepărtat de obiectivele cercetărilor. Simt nevoia să-mi rînduiesc gîndurile, să caut să deslușesc pe ce căi aș putea să avansez cu succes.

Unu : La „Berbecul" a fost înjunghiat mortal un oarecare Cornel Turcu. Ce știu despre victimă ? Mai nimic. Doar ceea ce mi-au relatat Paizu, Necula și Călina Dragoman în declarațiile lor. Cine-i, în realitate, victima ? Care-i starea ei civilă... Unde a domiciliat... E un client mai vechi al poliției ? Într-un cuvînt, am nevoie de informații. Apt pentru o asemenea sarcină operativă nu poate fi decît plutonierul-major Tudor Avasilichii.

Doi : Autorul omorului, Paizu Stan zis Macarie și-a recunoscut fapta, introducîndu-l în țesătura cazului pe așa-numitul colonel Crăciun, unul din „organizatorii" noului Serviciu secret. De fapt, cheia enigmei. Cine a fost, deci, interesat în lichidarea lui Turcu ? Dar în cea a lui Paizu ? Cine i-a oferit acestuia pachetul de „Kent" cu acea fatală concentrație de nicotină în țigări ? Ce amestec are Călina Dragoman în toată

ievatura asta? Să fie oare viitoarea „scriitoare" a Franței în slujba misteriosului Crăciun, așa cum a mărturisit Paizu? Dacă e așa, atunci, cu siguranță, pașii ei mă vor conduce în cele din urmă la sediul „noului Serviciu secret". În consecință, „Domnișoara de Pompadour" nu trebuie scăpată din ochi. Cine să mi-o fileze, cînd sîntem puțini, iar în Poliție nu s-a format încă un corp de detectivi? Mi-aș asuma chiar eu misiunea, dar îl înlocuiesc la comandă pe șeful meu direct, maiorul Victor Moraru.

Apoi a mai apărut pe firmament și „afacerea Campanella". Desigur, de acest original „jaf la drumul mare", cum a fost etichetat în Buletinul I.G.M.-ului, se ocupă „Judiciarul" Municipiului București. Însă deocamdată Călina Dragoman este „a mea" și pînă nu adun probe în legătură cu dezvăluirile ei, nu pot risca să raportez colonelului Zaharia de la Capitală informații ce se pot dovedi total lipsite de temei.

„Frumoasa de la Găești" îmi răsare, pe neașteptate, înaintea ochilor. Îi simt respirația caldă, parfumul răspîndit la apariția ei și o întreb în gînd: „Să am sau nu încredere în tine?" „De ce-ai avea, îi aud aevea glasul, cînd îi înșel pe toți din jur? Mi-am înșelat mai întîi părinții, apoi pe ceilalți. De atunci înșel întruna."

Sub imperiul acestui dialog imaginar, ridic receptorul cu o mînă, cu cealaltă apăs furca. Șovăi. Să-l chem sau nu în ajutor pe bunul meu prieten din copilărie, Mitiță Bernea? Viața ne-a despărțit arareori. Sub înrîurirea acelorași filme americane și franceze, eu visam să devin comisar de poliție, el — detectiv particular. Eu am ajuns în rîndurile poliției, Mitiță sau Miti, cum îi zic de cînd ne știm, a virat-o către Institutul de Cultură Fizică și Sport, obținînd diploma de profesor de educație fizică, și acum lucrează la un liceu. Nu-i supărat pe destinul său. Elevii și elevele îl iubesc. E și el holtei, dar, spre deosebire de mine care sînt statornic în iubire, el zboară „din floare în floare". Ori de cîte ori îl iau la rost pe tema asta, îmi oferă un răspuns invariabil: „Cum naiba, să faci o viață întreagă unul și același lucru cu una și aceeași femeie?" Totuși nu-i flușturatic. E chiar foarte serios cînd situația i-o cere. Pasiunea lui pentru detectivism a rămas nealterată și mă ajută cu plăcere ori de cîte ori apelez la serviciile sale. Nu-i o treabă prea legală. Ce, toate în viața noastră sînt legale?! Mi-aduc aminte că imediat după ce a început să se vînture în presă ideea detectivismului particular, i-am propus lui Miti să-și abandoneze postul și să se de-

dice adevăratei sale vocații. A reacționat în stilul său caracteristic : „Ce, mă, ești tîmpit ?! Asta-i profesiune ?! Să te bagi în viața intimă a unor oameni ?!“ Și vă rog să mă credeți, nu o dată m-am convins că băiatul e perspicace, are logică, imaginație, realizează conexiuni, are tupeu. Ar face vogă și parale. „Lasă-mă să mor amator, ajutîndu-te pe tine... Oricum, tu ești reprezentantul legii și îți execut „ordinele“.

Astăzi simt că Miti Bernea mi-ar fi de mare ajutor. În fine, îmi înfrîng ezitările și-l sun. Îmi recunoaște vocea și n-am nevoie nici măcar de acel „Alo !“ pentru a intra în fondul problemei.

— Dormeai ?

— Nu...

— Citeai ?

— Nu...

— Ai pe cineva la tine ?

— Da...

— Echitație ?

— Da ! Ai nevoie de mine ?

— Aș avea, da' văd că ești în cursă.

— Gagica-i în baie. Ai picat la vreme. Nu știam cum să-i dau papucii. Sună-mă peste cinci minute și comunică-mi că mamei mele îi este rău. Unde vrei să ne vedem ?

— Eu zic la „Capșa“, la ora unu...

— O.K. ! Nu uita să-mi telefonezi. Altfel sînt pierdut.

Cum prietenul la nevoie se cunoaște, exact peste cinci minute revin la telefon. Îmi cunosc partitura, am mai cîntat-o în împrejurări asemănătoare. Cunosc și reacția lui : „Cum, i s-a făcut rău ? Un vecin a chemat „Salvarea“ ? Mai încape vorbă ?! Mă îmbrac și vin. Mulțumesc... Dumnezeu să vă ajute !“

O singură dată n-a ținut figura. Tipa știa că maică-sa își dăduse sufletul cu cinci ani în urmă.

— 2 —

Înainte de a mă duce să mă întîlnesc cu Mitiță, am trecut pe la Avasilichii, să stau puțin de vorbă cu dînsul. Îl găsesc, ca niciodată, la fereastră. Cînd aude ușa deschizîndu-se, se tulbură de parcă l-aș fi surprins asupra unui fapt nepermis. E complet transfigurat.

— Zăpada mieilor ! îngînă el fericit. S-a pornit... Uită-te și tu... Ce fulgi mari ! Ninge ca în copilăria mea, domnule locotenent-major.

Nu știu ce-i cu el... doar zăpada mieilor a căzut și anul trecut și n-a observat-o. A căzut ca și în ceilalți ani. Îl las să admire fulguiala, să-i treacă reveria. Sau poate criza de nostalgie.

— Cînd eram mic și se porneau Babele... ningea blînd, cu fulgi mari ca ăștia, alergam pe ulițele satului cu gura deschisă, să-i vînez. Mi se păreau gustoși...

Suspină și se răsucește spre mine. Gata ! I-a trecut. Poate asculta noi ordine.

— Nea Tudorică, eu o să lipsesc preț de o oră. Am o întîlnire importantă la „Capșa". Din păcate, după moartea lui Paizu...

— Ți-am spus eu că ăștia de la „Berbecul" o să ne dea de furcă ?

Are și el un cusur. La urma urmei, poate că nici nu-i cusur. Dorește să i se aprecieze flerul.

— Așa e, mi-ai spus, îi satisfac eu orgoliul. Moartea lui Paizu a complicat cercetările. Ce-am fi putut smulge din gura lui trebuie acum să dobîndim pe alte căi. De fapt, nu știm cine-i victima. Vezi cine-i acest Turcu Cornel... unde a domiciliat, dacă are părinți sau neamuri, trebuie să găsim pe cineva să-l îngroape.

Avasilichii dă din cap ca și cum ar vrea să-mi reproșeze mutește : „Păcat că nu m-ai lăsat s-o plesnesc. Ne-ar fi spus tot ce știa despre victimă. Și tîrfa știa multe !" Nu prind mingea și schimb vorba :

— Dacă se interesează mama lui Bujorel Necula de mine, comunică-i că, din păcate, fiul ei nu dorește s-o vadă și că eu totuși sper că, într-o zi, două, să-l pun în libertate. Convorbirea s-o înregistrezi.

— Cum, chiar vrei să-l trimiți acasă ?!

Plutonierul-major mă scrutează dezorientat, nemaiștiind ce să creadă despre mine.

— Ce te miri așa ? Libertate supravegheată. Vreau să-i urmăresc comportarea.

— Vrei să-ți spun eu cum o să se comporte ? Nu-mi așteaptă răspunsul și-i dă înainte : O să ia trenul de Sofia sau de Budapesta, iar noi o să-i punem sare pe coadă.

Izbucnesc în rîs și, dornic să-l mai îmbunez, glumesc :

— Numai să găsim sare ! Hai, nea Tudorică, fii și dumneata mai concesiv, mai încrezător în tinerii de astăzi.

Îndemnul meu nu-l lasă indiferent, nu-mi înțelege însă insistența. Se apără cu o blazare care nu-i este în fire :

— Dacă eu n-am mai avut încredere în ei... Ce, în putoarea asta de Călina n-am avut ? Ar fi murit prin gunoaie, dacă n-aș fi scos-o din vagonul ăla blestemat. Dacă vrei să știi, eu am spălat-o de jeg și i-am dat îmbrăcăminte înainte de a fi internată la Găești și tratată de doctori. Încredere ? Strici orzul pe gîște... Sînt viciați încă din scutece.

Mă uit la ceas. Îmi dau seama că nu mai am timp să-l ascult, îl las și cobor în stradă la mașina mea. Zăpada mieilor s-a dus ca un vis frumos. Văzduhul nu mai miroase a primăvară. Mă instalez la volan cu gîndul la Mitiță. Nu-i cer oare prea mult ? Va voi să mă ajute ? Am dreptul să-i cer ajutorul cînd, din capul locului, știu că operațiunea nu-i lipsită de riscuri ?

Nu apăs pe accelerație. Nu vreau să străbat centrul orașului în viteză. Mi-e dor de animația străzii, de o plimbare pe jos. Ajuns în Piața Victoriei, îmi prelungesc drumul prin bulevardul Ana Ipătescu. Animația străzii o descopăr după ce trec de Piața Romană. E un du-te-vino cum nu l-am mai întîlnit în orașul meu natal. Și ca bucureștean, și ca reprezentant al ordinei publice, nu pot să nu mă întreb de unde se revarsă atîta omenire ? Găsesc cu greu un loc unde să-mi parchez mașina și pînă la „Capșa" parcurg pe jos o distanță destul de măricică. Ajung la poalele „Inter"-ului, străbat în fugă pasajul, ies în fața Universității și-mi continui drumul aproape alergînd spre Casa Centrală a Armatei. Răsuflu ușurat cînd mă pomenesc în înghesuiala Căii Victoriei. Indivizi dubioși mă acostează și mă întreabă în engleză, turcă, franceză, idiș, dacă am dolari sau dacă nu vreau să-mi procure dolari. Cu ocazia asta aflu cursul dolarului la negru : 100 lei. Deh, ce să-i faci, cam asta-i diferența dintre viața noastră și cea a americanilor de rînd.

Intru, în sfîrșit, în cafenea. E arhiplină... lume pestriță : de la traficanți de valută, la proxeneți, de la bătrîni boieri reanimați de Revoluție la o existență socială și pînă la prietenul meu Mitiță. Nu-și găsise loc la tradiționala noastră masă (era ocupată de trei tineri bărboși care discutau cu aprindere politică), ci la una mai spre mijlocul localului, și nu este singur, ci cu o tinerică de vreo optsprezece ani, cu părul oxigenat și foarte creț, acoperit în parte de discul albastru al

unei berete. Văzîndu-l cît e de fericit, mă bate gîndul de a șterge putina Mitiță însă mă zărește, se ridică și îmi face semn, rîzînd, să înaintez. Ca întotdeauna, e jovial, plin de farmec... un farmec răspîndit de statura lui atletică, de ținuta sa sobră, dar modernă : blugi, un pulovăr gri cu cercuri și linii negre, de sub care se vede gulerul unei cămăși albe cu carouri negre. Unde mai pui că are o tunsoare ca a lui Iulius Cezar. Dacă-l vezi, nu mai ai cum să-i uiți mutra.

— Dă-mi voie, dragă Mircea, să ți-o prezint pe domnișoara Jaqueline Mironescu. I-am vorbit de tine.

Sărut o mînă albă, firavă, cu unghii de vrăjitoare.

— Dabu... Mircea Dabu...

— Îmi pare bine de cunoștință. Mitiță mi-a vorbit de tine, de prietenia voastră. O prietenie între doi bărbați puternici.

Are o față albă, cu un nas subțire, acvilin, cu ochii adumbriți. Mă tutuiește. Obicei american. Se poartă. Îmi mai zîmbește direct, ca unui vechi amic. Are o gură mică al cărei contur senzual e reliefat delicat de un ruj vișiniu. Mitiță mă așează în dreapta fetei, așa ca noi să ne vedem fără opreliști. Dacă nu i-aș cunoaște firea, aș fi putut să jur că nu pentru a se întîlni cu mine se afla la masa aceea.

— Ce zici tu, Mircea, de minunăția asta albă ca zăpada ? mi se adresează Mitiță sorbind-o pe Jaqueline din priviri. Uită-te bine la ea ! Zici că-i clădită din omăt și a pogorît pe pămînt din Țara zăpezilor !

Îi ia mîna, i-o sărută, prefăcîndu-se fericit. La rîndul ei, Jaqueline nu-i mai puțin încîntată, dacă nu chiar amețită de vorbăria profesorului de educație fizică.

— Ce bei ? Un coniac ? O vodcă ? Iartă-mă, am uitat că ești cu mașina ! Un „Pepsi" ?

— Prefer o cafea și o „Indiană".

— Doamne, frișcă ! sare Mitiță în sus de bucurie. Cum mai lingeam frișcă în copilărie ! Îl vezi, Jaqueline ? Uită-te bine la dînsul. Nici n-ai zice că-i polițist... Un polițist cu inimă de copil...

— Ești cumva de la „Circulație" ? se interesează tînăra, roșind toată la gîndul unor posibile intervenții.

— Ce „Circulație" ?! pune Mitiță lucrurile la punct. Dumnealui e un Sherlock Holmes al zilelor noastre... Toate crimele prin mîna lui trec.

— Pardon ! îl întrerupe Jaqueline pe bunul și expansivul meu prieten. Cum vine asta, „toate crimele prin mîna lui trec“ ? Că el le comite ?

Mitiță îmi trage peste masă un pumn în piept.

— Ți-am spus eu că-i fată de spirit ? Studentă în anul întîi la Filologie !

— La Chimie alimentară, îl corectează timid tînăra.

— Ce importanță are, draga mea, tot în anul întîi ești... încearcă Mitiță s-o dreagă cu drăgălășenie. Nu-i crimă care să se fi comis în România, în ultimii zece ani, și el să nu fi reușit să-l prindă pe ucigaș. Îți amintești de tripla crimă cu salt mortal de la etaj ? Mă, ce crimă formidabilă !

O asemenea crimă nu există decît în imaginația prietenului meu nu și în cazuistica poliției române. Zic scrîșnit :

— Nu-mi amintesc...

— Să-l înțelegem, draga mea ; în crimă erau implicați un chinez, un japonez și o romancă.

— O romancă ?!

— Barem dacă ar fi fost frumoasă ca tine !

Un chelner se oprește la masa noastră și Mitiță dă comanda pentru mine, după care îi face fetei complice cu ochiul :

— Așa cum îl vezi, e un om mare, dar modest și secretos. Asta e defectul lui.

Oftează. Ai zice că-i distrus din pricina acestui defect al meu.

— Secretos sau discret ? se interesează dumneaei, sugerîndu-mi printr-un surîs amical că-i de partea mea. Îmi plac bărbații discreți.

Desigur zîmbesc și eu de formă, în gînd însă îl blagoslovesc pe Mitiță cu o mie de înjurături. Nu de alta, dar știa cîtă nevoie am de el. Mai că i-aș da dreptate Antoanelei, care, în cîteva rînduri, m-a luat la rost : „Cum poți să fii prieten cu un limbut, cu un ușuratic ?!“ Limbut, poate, dar ușuratic nici vorbă.

— Dragă Jaqueline, deși nu ne cunoaștem decît de — se uită la ceas — de cinci ore, te asigur că sînt un bărbat discret.

— Cînd am spus „da“, am știut asta. În ce zodie ești născut ?

— A „Taurului“, fată dragă, nu ți-ai dat seama ?

Minte de stinge. E „Rac“ ca și mine. Dacă dialogul lor stupid ar fi continuat, mi-aș fi luat tălpășița fără să mă mai uit în urmă. Mi-a sărit însă în ajutor Dumnezeu, care, de acolo de sus, le vede pe toate și, probabil, i s-a făcut milă de

mine. La masa noastră apare Sfîntu Petru sub forma unui ajutor de chelner și îi întinde fetei o farfurie cu un bilețel. Se codește să-l ia, de parcă ar aștepta o aprobare din partea lui Mitiță sau a mea. În fine, se hotărăște, îl citește, roșește, bîlbîie o explicație aiurită :

— O să vă rog să mă iertați. Îmi pare tare rău... Amîndoi sînteți atît de drăguți !... Am o nevoie...

Se ridică stingherită, cu un aer vinovat.

— Să te conduc ? se oferă Mitiță neobișnuit de politicos.

— Nu, nu, se apără ea speriată de o asemenea eventualitate.

O urmărim cum se îndreaptă precipitat în direcția toaletei.

— Ce zici de gagică ? Îți place ?

— Îți bați joc de mine ?! îl iau eu la rost. Îmi crapă capul de cîte probleme am, fiecare minut mi-e prețios și tu îmi vii la întîlnire cu o fufă ! Mai bine mă cărăbănesc.

— Fii pe pace, nu se mai întoarce, acolo rămîne.

— De ce ești atît de sigur ?

— Păi cum să nu fiu, cînd eu i-am trimis bilețelul ? Ce-i drept, l-am semnat în fals pe un cunoscut al ei, un proxenet de tip nou. A chemat-o urgent la „Inter“, că a sosit un lot de turiști italieni.

— Ești nebun ?! îl dojenesc eu îmbunat.

— Însă unul simpatic, nu-i așa ? se gudură el. Și tu puteai să fii un nebun frumos, cum zice Fănuș Neagu, dacă ți-ai fi ales o altă profesiune.

Un timp, nu-l mai văd, nu-l mai aud. Descopăr lumea din jur. Se face o lună de cînd n-am mai dat pe la „Capșa“. Doamne, ce metamorfoză ! Au dispărut ziariștii, scriitorii, studenții arabi. Pe la mese, alți consumatori. Un alt univers... O lume interlopă în devenire, viitorii noștri clienți : îmbogățiții de după Revoluție — bișnițarii. Aerul din local îmi pute, îmi pare nociv. Mitiță îmi ghicește pe chip dezgustul și mă îndeamnă să-mi beau cafeaua că se răcește.

— Ia mai dă-i în... mă-sii ! M-ai chemat... am venit. Sînt aici de două mii de ani ! Hai, derulează-te ! Zi cu ce pot să-ți fiu de folos.

Rad frișca de pe prăjitură și o „clădesc“ pe cafea, sorb din ea. E delicioasă. Și prietenul meu Mitiță e un deliciu. Îl fixez îndelung, cu afecțiune, și-l întreb :

— Mai frecventezi hotelul „București“ și anexele lui ?

— Destul de des.

— Mișună multe prostituate pe acolo ?

— Te pomenești că te-au trecut la „Moravuri"... Îl amuză ideea, rîde, arătîndu-mi dinții săi sănătoși. Mișună, dom'le. Acolo economie de piață ! Bursa valorilor !

— Ai auzit de una Călina Dragoman, zisă „Frumoasa de la Găești" ?

— „Zvăpăiata"... mă întrerupe Mitiță bucuros că își poate etala cunoștințele.

— Te pomenești că ai avut prilejul să constați direct și personal din ce „materie primă" e plămădită ?

— E frumoasă... e căutată. Are un curs bun la bursa hotelului. Iar eu nu posed valută. Unde vrei să ajungi ? Nu faci un ocol prea mare ?

— Poate... recunosc eu căutînd în zațul de pe fundul ceșcuței conturul unor monștri. Am informații că locuiește la hotel „București", într-un apartament plătit de un ziarist francez.

— Hai că-mi place ! se bucură Mitiță, aflînd în ce aventură vreau să-l introduc.

— Nu știu dacă tipul e ziarist sau proxenet. Pe mine însă nu francezul mă interesează, ci individa.

— „Totul despre individa X", parafrazează Mitiță titlul unui film celebru cu Bette Davis.

— Mă interesează ce legături mai are cu gașca din care se trage. Trebuie să știi că de la treisprezece ani a început să figureze în fișele delincvenților minori. E trecută prin faimoasele „instituții de reeducare" și chiar prin penitenciarul de la Jilava. Ce interes are francezul să investească în ea ?

— Crezi că e amestecată într-un rahat mare ?

Am stîrnit curiozitatea lui Mitiță, iar eu, dacă apelez la serviciile acestui „detectiv particular", sînt obligat să-l pun în temă.

— Ai auzit de Mario Campanella ?

— Cel cu Casa de mode ? Primul italian sosit la București, după Revoluție, să înfrumusețeze româncele ? îmi demonstrează Mitiță, încă o dată, „cultura" sa generală. Cel căruia, într-o noapte, i-a fost prădată camioneta cu modele ? Ați prins hoții ?

— Încă nu... În schimb, Călina Dragoman purta astăzi unul din modelele dispărute, îi dezvălui fără ocol. A dat și în scris că modelul aparține colecției create de Campanella.

— Ai interogat-o deci ?

— Da, cu cîteva ore în urmă, a mai declarat că l-a primit în dar de la francezul ei, după spectacolul de la Polivalentă, unde Campanella și-a prezentat colecția. „Frumoasa de la Găești“ nu s-a dat îndărăt să-mi declare că a trăit cu Campanella. Mă interesează dacă această legătură continuă și ce alte legături statornice mai menține.

Mitiță se interesează grijuliu dacă fumul de țigară mă deranjează. Drăguțul de el, furat de relatările mele, a uitat unde ne găsim și că plutim în nori de fum. Pînă își aprinde țigara, îi pun întrebarea decisivă, așa cum suna ea în copilăria noastră :

— Ei, ce zici, te prinzi ?

— Mă prind !

— Încă din seara asta trebuie să intri în acțiune.

— Înseamnă că e lată ?

— Poate să devină lată, îi răspund, amintindu-mi de așa-numitul colonel Crăciun. Nu consider că-i momentul să-l introduc în tenebroasa afacere Paizu-Crăciun.

Îmi duc mîna la portofelul ce-l țin în dreptul inimii ca să-mi achit consumația. Mitiță îmi blochează mișcarea, avertizîndu-mă :

— Am achitat nota de mult. Mîine ai s-o achiți tu. Așa îmi place mie să mă pun bine cu poliția.

— Băiețică, te las... Dacă ai o veste importantă, telefonează-mi la orice oră, la sediu sau acasă.

Dau să mă ridic, însă brațul său puternic mă trage înapoi pe scaun. Ține să-mi spună o vorbă „încurajatoare“ la despărțire :

— Auzi, abia aștept să te dea afară din poliție.

Înghit anevoios gluma, ca pe o doză de untură de pește. Mă prefac însă că m-a amuzat cînd îl întreb :

— Mă rog frumos, și de ce ții tu atît de mult să fiu dat afară ?

— Ca să putem să ne privatizăm, să deschidem împreună un birou de investigații. E singura noastră șansă de a deveni milionari.

Așa e Mitiță : îți servește una caldă, una rece.

— 3 —

Mă întorc la volan și străbat în viteză orașul, care îmi pare neprimitor. Ah, aceste „babe“ capricioase... Acum, peste capetele noastre, cerul „stoarce“ lapoviță. Îmi revin subit în

minte vorbele lui Mitiță: „Abia aștept să te dea afară din poliție". Le-a rostit în glumă, totuși în clipele astea găsesc în mine un ecou grav. Cum adică să fiu dat afară? S-ar putea întîmpla? De ce nu? O conjunctură, un ordin, o semnătură și, gata, cariera mea a luat sfîrșit. Un impuls nervos îmi împinge piciorul pe pedala de accelerație. Dacă o altă mașină ar fi fost în față mai aproape de mine, aș fi tamponat-o. Îmi readuc „Dacia" la o viteză moderată. Străbat la ora asta un oraș trist și dezolant și, printr-o asociație de idei, mă întorc cu gîndul la maiorul Victor Moraru, la drama șefului meu. La amenințările cu moartea care l-au scos vremelnic din „linia întîi". Mda, fiecare profesiune cu riscurile ei! Cîți justițiari italieni n-au căzut secerați de automatele mafioților sau rupți în bucăți de explozia unor bombe fixate în propriile automobile?! Și iată așa, din una în alta, ajung să mă întreb cum aș reacționa dacă m-aș trezi în menghina unui asemenea război al nervilor. Să primești în plină noapte un telefon, iar o voce amenințătoare să te someze: „Dacă în douăzeci și patru de ore nu-l eliberezi (să zicem), pe Paizu, iubita ta, Antoanela..." Nu, nu am tăria să-mi duc ideea pînă la capăt. Îmi mai amintesc că după căderea dictaturii, prinși într-o lungă discuție, maiorul Moraru îmi mărturisea: „Puțini oameni știu cît ne-a fost nouă de greu să ne exercităm, în anii aceștia, obligațiile. De acum încolo însă ne va fi îndoit de dificil. Polițiștii și-au pierdut credibilitatea și va fi nevoie să muncim, nu glumă, la vedere, pentru a o recîștiga." „Dacă-i așa, n-ar fi mai normal să ne prezentăm demisiile?" l-am întrebat, susținîndu-i privirile uluite de naivitatea subalternului său. Cu toate acestea, m-a tratat cu seriozitate, atrăgîndu-mi atenția asupra gravei situații în care se află țara. „Criminalitatea e în creștere. Noi ăștia cîți sîntem, vom fi confruntați mult mai repede decît îți imaginezi cu o cazuistică nu numai necunoscută nouă, ci și cu infractori de talie internațională. Pe puțin patru ani de-acum încolo, societatea o să aibă nevoie de experiența generației mele, iar pe tine nu te includ în generația mea. Ești încă foarte tînăr. Demisiile? Îți dai seama, la scară națională, ce vid s-ar crea? Ce-ar mai zburda infractorii? Și așa sîntem timorați, dar cînd vor trece la tactica amenințărilor, apăi să te ții!"

Da, la acel ceas al discuției noastre, amenințările cu moartea nu-și făcuseră debutul în viața noastră de polițiști, dar previziunea maiorului Moraru s-a adeverit și a luat, după grațierea infractorilor de la începutul lui ianuarie, forma unui

adevărat război al nervilor, silindu-ne să batem în retragere. Sper că va fi numai vremelnic. Nimeni, deocamdată, nu-l poate înlocui pe maiorul Victor Moraru, căci un criminalist, asemenea unui chirurg, nu poate opera cu mînă sigură dacă nu se confruntă în timp și în spațiu cu o cazuistică bogată și variată.

*
* *

— O, ce bine că ai venit!

Plutonierul-major Tudor Avasilichii nu este omul care să știe să joace teatru; pur și simplu nu cunoaște nuanțe. Dacă nu-i albă, e neagră. Întîmpinîndu-mă cu exclamația de mai sus, e chiar bucuros că, în sfîrșit, m-am întors. Trebuie să se fi petrecut ceva în absența mea... S-a ridicat în picioare — vechi obiecei; eu îi cer să șadă. Nu mă ascultă.

— Lasă-mă în legea mea! Așa am învățat eu să respect gradele. Ce dacă ești mai tînăr decît mine? Dincolo e un tip... un bărbos... zice că-i ziarist... de la „Curentul Bucureștiului".

Ochii îi sclipesc viclean, ca și cum ar fi vrut să-mi zică: „Ei, acum să te văd, pe unde scoți cămașa?"

— Ce vrea?

— Păi ce să vrea un ziarist în zilele noastre?! Niscaiva informații.

— Nu puteai să i le dai dumneata? îi reproșez eu supărat.

— Păi cum să-i dau eu informații despre doi tineri pe care, cică, noi i-am arestat aseară la „Berbecul" pentru că strigau „Jos guvernul!"? Eu nu dețin asemenea informații.

Brusc, îmi amintesc de Irina Mavrocordat, apoi de telefonul mamei lui Bujorel Necula și mă uit la nea Tudorică mai prietenos.

— L-ai legitimat?

— Mi-a arătat el acolo ceva, da' sincer să fiu, nu i-am reținut numele.

— Așteaptă de mult?

— Cam de un ceas.

— Condu-l la mine!

Vreau să ies, însă Avasilichii tot mai are ceva să-mi spună:

— A sosit sacul de la morgă cu lucrurile lui Cornel Turcu...

Cîteva minute mai tîrziu, Avasilichii mi-l introduce în birou pe neanunțatul ziarist. Mi-e greu, din prima clipă, să-i stabilesc vîrsta. De vină-i barba acestuia... o barbă neagră și stufoasă care-i camuflează obrajii plini. Îi văd doar ochii:

mă sfredelesc acuzator. În loc să mă salute, îmi reproșează direct :

— Lăsați presa să aștepte !

Ripostez calm :

— Las presa să aștepte ?! Mă rog, dar cîte ziare reprezentați dumneavoastră ?

De-al dracului, îl țin în picioare. Nu mi-a adresat un „Bună seara !", nu s-a recomandat. Îmi întinde arogant o legitimație. I-o controlez fără să mă grăbesc. Iau notă că pe bărbos îl cheamă Bunescu Costin și este reporter la cotidianul de mare tiraj „Curentul Bucureștiului". Îl rog să-mi prezinte și Buletinul de identitate. Cererea îl nemulțumește, însă nu are cum se eschiva. Aflu din act că Bunescu Costin are douăzeci și opt de ani, e născut în București și domiciliază în strada Lemnului 36.

— Domnule Bunescu, constat că reprezentați un ziar și nu presa !

Înfoiat într-o pufoaică albastră de tip „superman" musafirul meu pare o namilă gata să se năpustească asupra mea și să mă devoreze. Din barbă i se conturează o gură cu buze groase. De sub o șapcă sport, pletele-i curg, acoperindu-i urechile. Îl văd cum scoate din geanta burdușită — cu ce oare ? — un mic aparat de înregistrare și mi-l vîrî ostentativ sub nas, replicîndu-mi cu dorința de a mă intimida :

— Știți prea bine ce se înțelege prin noțiunea de presă.

Declanșez și eu aparatul de înregistrare ascuns în sertarul din dreapta mea și fac pe prostul :

— Totalitatea ziarelor și publicațiilor din țară. Or, eu n-am convocat nici o conferință de presă și nici nu țin minte ca dumneavoastră să-mi fi solicitat o întrevedere la oră fixă, iar eu să fi căzut de acord, așa că... De fapt, domnule Bunescu, ce doriți ?

Îl poftesc, în fine, să ia loc. Sub greutatea trupului său gras, scaunul scîrțîie dureros. Mă uit ostentativ la ceas.

— Cîteva informații. În cursul zilei am primit la redacție un telefon. O cititoare ne semnala...

Cu gîndul la Irina Mavrocordat, îl întrerup :

— Și-a declinat identitatea ?

— Are oare vreo importanță, de vreme ce, la telefon, nu aveam cum s-o legitimăm ?

— Pentru noi da, are și, ceva mai încolo, o să vedeți de ce, recunosc eu. Vă rog, continuați.

— Această cititoare ne-a informat cum că ieri după-amiază poliția de cartier a arestat doi tineri la „Berbecul", pe motivul că ar fi strigat „Jos guvernul!". Este adevărat?

— Vi s-a comunicat și numele celor doi?

Ziaristul dă la iveală un carnețel, îl răsfoiește, caută fila care-l interesează:

— Necula Bujorel și Paizu Stan. Ce-ați făcut cu ei?

Rămîne cu carnetul în mînă și mă măsoară inchizitorial: „Ei acum să te văd polițistule, pe unde scoți cămașa?"

— Păi ce să facem cu ei, domnule Bunescu?! Am hotărît să nu-i executăm imediat, să mai așteptăm, să vedem dacă vreun ziar a prins de veste.

Din pricina bărbii, a pletelor, a sprîncenelor stufoase, a cozorocului șepcii, nu-i pot înregistra reacțiile.

— Glumiți, domnule locotenent-major. Ce-i drept, cam sinistru.

— Ca ziarist al „Faptului divers", cunoașteți Codul penal?

— Pardon! Sînt comentator de politică internă, mă corectează el cu o vădită mîndrie profesională. Iar în ce privește Codul penal, nu sesizez legătura...

— O s-o sesizați imediat.

Ridic receptorul, formez numărul unui interior, îmi răspunde plutonierul-major Avasilichii. Îi cer să mi-l aducă din arest pe Necula Bujorel, precum și mapa „Berbecul" cu toate declarațiile inculpaților și martorilor. „Execut ordinul!" mă asigură Avasilichii pe un ton mai cazon ca niciodată. Pun receptorul în furcă și întocmai ca „oaspetele" meu, nu schițez un zîmbet. Sîntem ca doi cocoși. Zic:

— Mă puneți în culpă vizavi de Codul penal... De asta v-am întrebat dacă îl cunoașteți. Vă fac însă o favoare și îmi asum riscul. Nu pentru a vă cîștiga bunăvoința, ci pentru că ne-ați trecut pragul încărcat cu prejudecăți. Să știți că, în faza asta a cercetărilor, pentru a înlesni o întrevedere între un deținut și cineva din afară, am nevoie de aprobarea Procuraturii.

— Vă mulțumesc.

— Am socotit că declarațiile unuia dintre protagoniștii scandalului de la „Berbecul" vor fi mai convingătoare decît explicațiile mele.

— Pot să-l fotografiez?

Înainte de a-mi auzi răspunsul, ziaristul apucă geanta, să-și scoată aparatul foto.

— Nu.

Ciocănituri în ușă. Se ivește Bujorel Necula. În spatele lui —Avasilichii. Îmi lasă mapa cu documente și se retrage. Îmi cercetez din priviri „clientul". E nedormit, impresionat poate de primele douăzeci de ore de arest. De moartea lui Paizu nu a avut cînd și cum să afle. Îl invit să-și tragă un scaun și să ia loc. Mă ascultă și rămîne nemișcat, cu ochii în pămînt. Îi explic cine-i bărbosul și ce dorește, dar nu și ce l-a adus în incinta poliției.

— Domnule Bunescu, dacă doriți să rămîneți cu el între patru ochi...

— Nu, nu...

Refuzul său trădînd o oarecare neliniște, dacă nu chiar teamă, mă impresionează plăcut și încep să-l măsor cu alți ochi.

— Cum te cheamă ? răsună prima întrebare a lui Costin Bunescu.

O să fiți de acord cu mine că nu are rost, pentru economia prezentei cărți, să vă povestesc cum s-a desfășurat dialogul dintre cei doi. Mă voi limita doar să menționez că, relatîndu-i ziaristului cele petrecute în ajun la „Berbecul", Bujorel Necula a recunoscut, indirect, declarațiile date și semnate de el anterior.

Costin Bunescu îi adresează interlocutorului său o ultimă întrebare :

— Dorești ca, prin mijlocirea ziarului nostru, să adresezi un mesaj prietenilor tăi ?

— Nu.

— Domnule locotenent-major, din punctul meu de vedere...

Înalță din umerii săi de „superman" și-mi dă de înțeles că a terminat.

De îndată ce ziaristul și-a epuizat întrebările, intervin cu cu un element nou.

— Poate doriți să vă aruncați o privire peste piesele dosarului de trimitere în judecată ?

Ziaristul acceptă invitația, ia dosarul, îl cercetează în grabă, căci își dă seama că sînt în concordanță cu cele relatate de Bujorel. Mi-l înapoiază. Aparatul său de înregistrare fiind încă în funcțiune, întreb :

— V-ați edificat, domnule Bunescu, că nu-i vorba de o chestiune politică ?

— Da. Vedeți, meseria noastră nu-i mai puțin ingrată decît aceea a unui polițist.

— Acum, că sînteți aici, v-aș adresa și eu o rugăminte. Știu că sînteți un ziar de mare tiraj.

— Așa e...

Pentru prima oară izbutesc să deslușesc un zîmbet pe chipul lui ascuns în barbă. Scot din plic fotografiile cu cadavrul lui Cornel Turcu, i le arăt, precizîndu-i :

— Numai ce le-am primit de la laborator.

— Cine e ? se interesează bărbosul după ce le-a examinat.

— Să răspundă Bujorel Necula, propun eu.

Fotografiile ajung la el ; nu suportă să le privească prea mult și închide nervos ochii, încercînd să scape astfel de imaginea cadavrului.

— E Cornel Turcu !

— Asta am vrut : să-l identifici.

Îl chem pe Avasilichii. Plutonierul-major se prezintă imediat și-i face semn lui Bujorel Necula, palid și vlăguit ca după o lungă suferință, să-l urmeze. Înainte de a ieși, Bujorel mă întreabă cu același glas lipsit de vigoare :

— Aș putea să-l văd pe Paizu ?

Mă neliniștesc : să-i fi parvenit vreo informație ? Nu-l las să plece fără un răspuns. Mă uit la ceas și îi spun :

— În jurul orei opt o să aibă loc o nouă confruntare, o să vă vedeți atunci. Și pentru a împiedica orice discuție pe tema Paizu, mut macazul, adăugînd : Ce-i spun mamei tale, dacă telefonează ? Să vină ?

— Nu, nu, să nu vină

— Mai gîndește-te !

Mormîie ceva inteligibil și se îndreaptă spre ușa deschisă de Avasilichii.

— Maică-sa vrea să-l vadă și el se împotrivește întîlnirii, îi explic eu lui Bunescu.

— Păcat ! rostește ziaristul impresionat de scena la care a asistat.

Profit de starea afectivă a interlocutorului meu pentru a-i propune ca ziarul să publice în numărul de mîine fotografia victimei — fiind o problemă urgentă — la rubrica „Cine-l cunoaște ?".

— Ne puteți ajuta ?

— Cum să nu ! îmi vine ziaristul în întîmpinare. N-avea nici un act asupra sa ?

Ca să fiu cît mai convingător, inventez o legendă :

— De la „Berbecul", victima a fost transportată cu mașina responsabilului restaurantului la „Urgență". Cei de la

spital au găsit asupra victimei un Buletin de identitate ce s-a dovedit a fi fals. Iar autorul omorului și complicele său nu știu mai nimic despre starea civilă a victimei. Poate are pe cineva care să-l îngroape. Poate că omul a avut o logodnică sau o concubină... Cui să-i anunțăm moartea ?

— Am înțeles. O, Dumnezeule, cu cîte probleme vă zbateți !

„L-am impresionat !" îmi zic. Nu-i rău. Întind pe birou fotografiile și aleg una unde figura victimei e mai puțin modificată de moarte.

— E foarte important să apară în numărul de mîine, îi atrag eu atenția.

— Fiți convins că o să apară.

Ziaristul ia fotografia, își pune aparatul înapoi în geantă și ne despărțim strîngîndu-ne mîinile ca doi buni amici.

— Oricînd vă stau la dispoziție ! mă ofer eu.

Mă întorc mulțumit la fotografiile întinse pe birou și le cercetez mai pe îndelete. Cornel Turcu a fost un spînatec și spînatecilor le poți ghici greu vîrsta. Figura lui rigidă, așa cum a fost surprinsă de obiectivul aparatului lui Ghiță, pare a unui om de treabă, inapt pentru acțiuni infracționale. De ce „colonelul Crăciun" i-o fi luat viața ? Ce miză e în joc, că-și permite luxul să sacrifice doi pioni deodată și, implicit, să se deconspire, să ne semnaleze prezența sa primejdioasă ? E drept, înainte de a-și da sufletul într-un mod atît de surprinzător, Paizu a mai apucat să-mi dezvăluie amestecul Călinei Dragoman în organizarea întîlnirii de la „Berbecul". Îmi declarase textual : „Călina Dragoman m-a recomandat colonelului Crăciun, căci ea e în serviciul colonelului încă dinainte de Revoluție." Dar tot Paizu, în prima sa declarație, mai avansase o variantă în legătură cu recrutarea și angajarea sa de către „Serviciul secret" în reorganizare... Pe Paizu nu mai am cum să-l înghesui cu întrebările sau să-l confrunt cu „Frumoasa de la Găești". În timp ce o audiam, Călina nu s-a arătat nici o clipă neliniștită de eventualele dezvăluiri ale fostului ei iubit. De unde i se trăgea calmul și siguranța ? De ce era atît de sigură că Paizu n-o s-o trădeze ? Știe cumva că arestatul nu va mai apuca să o trădeze ?

Mă pomenesc deodată cu Avasilichii în spatele meu și nu pot să-mi stăpînesc o tresărire.

— Cînd ai intrat ? întreb eu indispus de reacția mea.

— Am bătut, domnule, de cîteva ori, zîmbește nea Tudorică încurcat. Credeam c-ai adormit. Ce-ai făcut, te-ai lămurit cu ziaristul ăla bărbos ?

— Cam țîfnos el, dar s-a dat pe brazdă... Pare un băiat bun. Mîine, ziarul lui o să publice fotografia lui Cornel Turcu.

— Ne-ar ajuta mult, îmi dă dreptate plutonierul-major. Tocmai în legătură cu Turcu Cornel am ceva să-ți raportez... Situația-i cam albastră. Vocea îi devine gravă.

— Domnule Mircea, află că individul nu figurează în cartotecă... nici la „caziere" nu figurează... Ori am fost tromboniți, ori Turcu Cornel nu-i numele lui.

Multe, desigur, i se pot pune în cîrcă plutonierului-major Tudor Avasilichii, dar că n-ar cunoaște meserie nu i se poate reproșa. E serios, chiar prea serios, și te poți bizui pe o opinie a sa. De aceea, scurtul său raport îmi cade greu. Nădăjduiam să găsesc în arhive „portretul penal" al victimei, ca să pot circumscrie aria activității lui infracționale, să intru în posesia unor date destinate să-mi ușureze cercetările sau s-o oblig pe Călina Dragoman să vorbească.

— La ce te gîndești ? mă întreabă nea Tudorică după o tăcere cam lungă.

— Propune-mi ceva, bădie !

— Să nu disperăm !

Avasilichii nu glumește ; sfatul lui trebuie înțeles ad litteram. Să nu disperăm și să judecăm la rece... ceea ce, cu ajutorul său, o și fac.

— Ai dreptate. Mă răsucesc să-l văd mai bine. Nu-i deloc fericit că m-a amărît. Da, ăsta-i adevărul, am fost tromboniți. Unde-i Buletinul lui Turcu ?

— Cred că în sacul primit de la morgă.

— Adu sacu' aici, dispun eu. Poate îi găsim un petic.

Avasilichii iese val-vîrtej să-mi îndeplinească ordinul. Existența buletinului îmi oferă totuși o șansă pe care oricum intenționez s-o valorific. Oricare va fi concluzia, îmi va deschide totuși o cale către ceva. Ce dacă fișierul nostru nu-i păstrează numele ? Nimeni nu mă obligă să trag de aici concluzia că Turcu Cornel ar fi un tip „curat ca lacrima". Prezența lui în lumea interlopă, ca și tragicul său deznodămînt îl pun, fără putință de tăgadă, într-o lumină proastă. Un buletin ar ușura, desigur, investigațiile.

Apariția lui Avasilichii mă smulge din universul ipotezelor. Îmi trîntește pe birou un sac din plastic sigilat, îndesat cu îmbrăcămintea și obiectele victimei, însoțit de copia unui

proces-verbal semnat de procuror și de reprezentantul Spitalului de Urgență. E un act ce legalizează conținutul sacului.

— Îl desigilez ? îmi cere Avasilichii aprobarea.

— Mai întrebi ?... Vreau Buletinul mai întîi de toate.

Cu o smucitură scurtă, plutonierul-major îi rupe sigiliul. Dă de un plic oficial al Procuraturii, mi-l întinde. E deschis. În el, Buletinul de identitate, copia unui proces-verbal. Îi cer lui Avasilichii să controleze fiecare obiect în parte, iar eu trec să verific buletinul. Din datele sale rezultă că aparține cetățeanului Turcu Cornel, fiu al lui Vasile și al Lenuței, născut la 3 martie 1952, în comuna Grădiștea, județul Giurgiu, căsătorit, domiciliat în București, strada Sebastian nr. 16, sector 5. Buletinul, avînd seria CR nr. 372196, a fost eliberat la 10 aprilie 1972 de către Circa 17. S-ar zice că totul e în ordine și că efortul meu aici ar trebui să se oprească. Stărui însă asupra fotografiei lui Turcu Cornel, prinsă în capse. Ceva nu-mi pare în ordine. Nu capsele. Apelez la lupă. Disting cu greu o nepotrivire între ștampila de pe fotografie și cea de pe pagină. Nu pot totuși să trag o concluzie. Ridic receptorul. Nea Tudorică mă iscodește cu coada ochiului, fără să se oprească din activitate. Chem circa 17, mă recomand și cer legătura cu Serviciul de evidență a populației. Îmi răspunde vocea unei femei. Aflu că vorbesc cu locotenentul Victoria Ionașcu. Îi prezint cazul și o rog să-l rezolve cît mai repede posibil :

— Aș vrea să scap de mort, mă justific eu, să-l predau familiei.

— E o problemă destul de simplă, mă liniștește colega mea. Vă sun peste un sfert de oră.

Mă răsucesc spre Avasilichii avînd sentimentul că, în sfîrșit, am făcut și eu un lucru util. Și-a încheiat și el trebușoara și îmi raportează dintr-o suflare :

— Toate țoalele defunctului, de la ghete și pînă la bascul cu care-și acoperea chelia, sînt străine.

— Și ce-i cu asta ?

— Tipu-i umblat...

— Putea să și le procure de la talcioc.

Meticulos cum e, nea Tudorică a înșiruit pe scaune și pe podea, într-o ordine sugestivă : ghetele, ciorapii, blugii, cămașa, puloverul, o geacă de piele îmblănită cu un guler înalt, tot de blană, cum purtau aviatorii în timpul războiului. Deodată, pentru a mă surprinde, plutonierul-major întinde mîna și își desface pumnul sub nasul meu.

— Iată ce-am găsit !

În palma sa mare și grea — o cheie... una de hotel. De ea atîrnă o „carte de vizită“ metalică, pe care este gravat : „Hotel Gloria“ 308.

— Nea Tudorică, ești un om norocos !

Îi culeg din palmă cheia ca pe un obiect de preț. Citesc și recitesc „cartea de vizită“ cu o bucurie, poate, prematură. O fi obiectul acela metalic o cheie, dar e încă departe de a reprezenta și cheia enigmei. Hotelul mi-e cunoscut..., e unul sordid, de ultima categorie. De ce-o fi tras Cornel Turcu, domiciliat în București, cunoscut „om de afaceri“ în lumea Călinei Dragoman, în acest stabiliment, cînd pe toți cei din tagma lui îi poți găsi în marile hoteluri ? Să nu fie cheia lui ? Atunci cum a ajuns în buzunarul său ?

— În procesul-verbal mai sînt consemnate : un portmoneu cu șase bancnote a o sută de dolari... o fotografie... două prezervative.

Cercetarea portmoneului vine să întărească aprecierea plutonierului-major : toate obiectele găsite asupra mortului sînt străine. Inclusiv fotografia color înfățișînd o femeie la vreo șaizeci și cinci de ani, cu trăsături frumoase și cu un zîmbet blajin pe chipu-i trecut. Pe verso, nici un cuvînt și nici firma studioului foto unde fusese executată fotografia.

— Altceva ?

— Fleacuri... mă informează colaboratorul meu. O batistă... un pachețel neînceput cu gumă de mestecat... niște lei, două sute șaptezeci și trei... Auzi, Mircea ?

Avasilichii se ridică, în mînă cu geaca îmblănită a mortului ; intenționează să o supună unui control de „specialitate“.

— Ce-i, nea Tudorică ? Ce-ți mai trece prin cap ?

— Cum de nu s-a găsit asupra lui și un pașaport ? L-o fi lăsat acasă sau la hotel, dacă stătea la hotel. Sau poate că a voiajat atît de mult, încît nu mai are loc de vize și l-a predat să i-l preschimbe.

Îl urmăresc cu cîtă îndemînare „percheziționează“ geaca, de parcă ar fi sigur că între căptușeală și mesada de blană ar putea nimeri peste o comoară, măcar un pașaport.

— Vameș ar fi trebuit să te faci, nea Tudorică ! Un traficant nu ți-ar fi scăpat.

— Pe dracu !

Sună telefonul, întrerupîndu-ne dialogul. La celălalt capăt al firului, locotenentul Victoria Ionașcu de la Circa 17.

— Domnule locotenent-major, începe colega mea pe un ton egal însă energic, am ce să vă raportez. La 23 iunie 1985, cetățeanul Turcu Cornel, domiciliat în strada Sebastian nr. 16, a reclamat un furt din autoturismul proprietate personală: odată cu alte obiecte, i s-au furat din torpedoul mașinii permisul de conducere și Buletinul de identitate, avînd toate datele comunicate de dumneavoastră. La 28 august 1985, i s-a eliberat un buletin nou, cu altă serie și număr. Continuă să domicilieze pe strada Sebastian 16.

Fără îndoială, am parte de o zi plină de surprize. Fără îndoială, doamna locotenent Ionașcu mi-a oferit o certitudine. Eu însă mai am nevoie de una. O întreb:

— Aveți fișa lui Turcu Cornel la îndemînă?

— E chiar în fața mea.

— Vreți să fiți amabilă și să-mi descrieți în cîteva cuvinte cum arată Turcu în fotografia din 1985?

— Cum să nu? își manifestă colega mea aceeași amabilitate. O față ovală... un păr negru, ondulat, pieptănat peste cap... Sprîncene stufoase. Nas mai mult cîrn decît drept...

Socot că nu mai are rost s-o ascult și o întrerup:

— Mulțumesc, doamnă Ionașcu! E clar. Mortul meu e chel... are sprîncene subțiri și blonde... nu-i cîrn...

— Rezultă că mortul dumitale s-a folosit de un buletin furat acum cîțiva ani. Cazuri frecvente... A înlocuit fotografia.

— Doamnă, mulțumirile noastre!

Rămîn îngîndurat, cu ochii închiși, uitînd de Avasilichii. Așadar, cu cine avem de-a face? Cine-i individul care, timp de cinci ani, s-a folosit de identitatea lui Turcu Cornel? Paizu îi cunoscuse oare adevărata identitate? Dar Călina Dragoman?

Plutonierul-major Avasilichii îmi dă de înțeles că-i și el acolo, scăpînd din mînă geaca de piele a victimei. Nu-și ascunde dezamăgirea că n-a mai scos nimic la iveală. Îl întreb:

— Ai auzit discuția de la telefon?

— Auzit.

— Ai înțeles care-i situația?

— 'Nțeles, Mircea...

— Ce propui?

— Să nu disperăm... P'ormă... Dacă avem de-a face cu un recidivist — și cred că avem — nu există ca mutra lui să nu se afle în „fototeca de aur" a **Igemeului**... Să-l căutăm acolo. Asta ar fi una la mînă. A doua: s-o înhățăm încă în noaptea asta pe „Domnișoara de Pompadour" și să-i luăm un supli-

ment de interogatoriu. Avasilichii a schițat cu claritate două căi pentru a nu „dispera". Zic :

— Deocamdată, Călina Dragoman trebuie lăsată să mai zburde...

— Să mai zburde ?! Un „microb" ca ea ?!

Obrajii i se aprind de nemulțumire... Îmi dau seama că am greșit pe undeva că nu l-am pus la curent cu rezultatul cercetărilor, cu supozițiile și inițiativele mele. Încerc să dreg busuiocul, explicîndu-i de ce în ascultarea „Domnișoarei de Pompadour" am pus accentul mai mult pe „afacerea Campanella" decît pe crima de la „Berbecul".

— După părerea mea, numai lăsînd-o pe Călina Dragoman în libertate mai putem da de urma „colonelului Crăciun".

— Cum ai ajuns la concluzia asta ?

Nu-mi rămîne decît să îndrept o a doua greșeală comisă față de ajutorul meu. Scot caseta pe care am înregistrat ultima convorbire cu Paizu înainte ca acesta să treacă pe cealaltă lume, derulez banda, caut fragmentul menit să-l lămurească.

— Ascultă ce declară Paizu...

„Călina, de fapt, m-a recomandat colonelului Crăciun. După asta, mi s-a interzis să mă mai văd cu dînsa."

„Totuși, te-ai văzut. Dovadă, întîlnirea de la „Berbecul".

„Alaltăieri, în jurul orei trei, a venit cu mașina și m-a luat din fața restaurantului „Doina", partea dinspre benzinărie. M-a luat în mașină și mi-a transmis misiunea mea în ajunul plecării la Paris. Ea mi-a cîntat, iar eu am jucat."

Întrerup banda. În liniștea ce s-a lăsat, aud mai întîi respirația anevoioasă a lui Avasilichii, apoi un mîrîit :

— Tîrfa !... Vezi că am avut dreptate ?

— Sper să ne conducă la „Crăciun". De aceea nu i-am vorbit nici de moartea suspectă a lui Paizu. E mai important pentru noi să-l prindem pe falsul colonel decît deplina identificare a victimei, îi completez eu informația. Ceea ce nu înseamnă că nu ne vom ocupa și de treaba asta. Ca o dovadă a deciziei mele, îi arăt cheia. Eu o să mă reped la hotel. N-ar fi exclus să facem o descindere în cameră chiar în noaptea asta. Strînge bazarul ăsta și du-l la magazie.

Îmi pun paltonul, iau cu mine cheia și buletinul lui Turcu. Sînt de-acum la ușă, cu mîna pe clanță, cînd telefonul mă oprește locului.

— Lasă că răspund eu, se oferă Avasilichii.

Sînt de acord și rămîn lîngă ușă.

— Da, domnule maior... Am onoarea. Plutonierul-major Avasilichii Tudor... Da, domnule maior... Vi-l dau imediat. Mîna lui mare cît o labă de urs acoperă microfonul receptorului. E de la Institutul de criminalistică, îmi comunică nea Tudor în șoaptă. Domnul maior Tănase.

„Ce bine că n-am plecat!“ îmi zic. Furat de evenimente, uitasem cu totul să mai telefonez la Institut.

— Locotenentul-major Dabu la aparat...

— Maiorul Tănase, șeful laboratorului de toxicologie, vă salută.

— Am onoarea, domnule maior...

Toxicologul Institutului de criminalistică e un moldovean de prin părțile Botoșanilor. Deși de peste douăzeci de ani în București, nu și-a pierdut dulcele accent al românilor din Țara de Sus.

— Pînă la ora asta, laboratorul mi-a furnizat un prim rezultat și ce mi-am zis? că poate ar fi bine să ți-l aduc la cunoștință... E un rezultat sigur, nu mai poate fi contrazis de celelalte analize, mă atenționează maiorul, ci doar completat cu noi dovezi. În pachetul de „Kent“ care a aparținut lui Paizu, așa cum știi, mai erau patru țigări. Din cele patru supuse analizelor, am găsit în două țigări o concentrație de nicotină în stare pură.

— Țigări ucigașe!

— Exact. Se poate declara fără nici un fel de rezervă că moartea subită a numitului Paizu Stan se datorează prizării unei concentrații puternice de nicotină.

— Vă mulțumesc, domnule maior... Ați mai avut un asemenea caz?

— Mai de mult, la începutul carierei mele. În cazul acela, asasinul își înțepase victima cu un ac muiat într-o concentrație de nicotină.

— Încă o dată, vă mulțumesc!

„Da, e o zi plină de surprize, îmi spun. Acum știu precis că ucigașul lui „Turcu Cornel“ trebuia, la rîndul său, să fie ucis.“

Îmi ridic ochii de pe telefon și mă lovesc de privirile întrebătoare ale lui Avasilichii. Cît timp vorbisem la telefon, rămăsese nimișcat lîngă ușă.

— Ai auzit?

— „Țigări ucigașe“?! Ne-am dat dracului! Ca mîine îi ajungem din urmă pe americani...

— Nea Tudorică, mi-e teamă că ai dreptate...

Îmi parchez mașina în fața Agenției de voiaj C.F.R. Se înserase. O înserare umedă, nesuferită, îmbibată cu un miros iute de cărbune. Zona asta din Calea Griviței are, la orice oră din zi sau din noapte, ceva respingător în înfățișarea sa urbanistică. Poate de unde o sistematizare începută cu un deceniu în urmă a rămas neterminată. Pe o parte a străzii, hotelul „Nord" cu blocurile moderne ce-l secondează. Iar pe alta, chiar peste drum, un șantier-maidan rezultat din demolările recente, care se oprește în îndepărtata clădire a maternității Polizu. Aici, unde am coborît eu din mașină, strada e largă și bine asfaltată, căci acoperă un spațiu important al liniei metroului. Dincolo de pricăjita clădire a cinematografului „Dacia", strada a rămas așa cum era pe vremuri : îngustă, prost pietruită, plină de hîrtoape, cu dughene nenorocite, înghesuite una în alta. Peisajul devine de-a dreptul dezolant cînd ochii mi se opresc pe ruinele unei clădiri devastate în timpul Revoluției de un incendiu criminal. Flăcările, extinzîndu-se, au cuprins și sala „Marna", una din cele mai vechi săli de spectacole din București. În vecinătate, hotelul „Gloria", cu cele patru etaje ale sale, se înalță acum solitar și trist între două maidane. Traversez strada. Din pricina întunericului, mă împiedic de linia tramvaiului, apoi nimeresc într-o hîrtoapă. Ce-mi rămîne altceva decît să înjur ? În dreptul intrării hotelului mă opresc, în mînă cu cheia găsită la Cornel Turcu. Șovăi. Nu mi-e clar ce vreau, cum e mai bine să acționez. Să urc direct la etajul trei și să intru în cameră ? Să mă opresc la „Recepție" și să-l iau pe recepționer pe ocolite ? Să mă legitimez și să atac fondul chestiunii ?

Optez pentru ultima variantă, deși, sincer vorbind, mi-ar fi plăcut să mă folosesc de avantajul cheii. Pătrund într-un hol meschin, de unde pornește și scara. Abia acum constat că n-aș fi avut cum să trec neobservat. „Recepția" e fixată pe un spațiu mic și înghesuită sub scară. Din „văgăuna" sa de dincolo de tejghea, pîndește recepționerul. Mă pomenesc în fața acestuia mult mai repede decît îmi închipuiam. Scrie ceva într-un registru și cînd mă vede, își ridică ochelarii pe frunte și se lasă privit : e un bărbat corpolent, cu o chelie lucioasă, însă cu o mustață neagră și groasă, trasă pe oală. Îi adresez un „Bună seara !" și tipul îmi răspunde : „Nu avem cameră !" Pare supărat pe mine. Ochii lui, de culoarea oțelului, reci și tăioși, vor să mă țină la distanță. Îi întind legi-

timația. Nu se arată nici impresionat, nici slugarnic, o cercetează cu atenție, de la distanță. Își notează într-o agendă numele, numărul legitimației. „Tipul e trecut prin ciur și prin dîrmon", gîndesc.

— Vă pot ajuta cu ceva ? mă întreabă el respectuos.

— Să-mi spuneți cine ocupă camera 308.

Mai mult din obișnuință, mustăciosul aruncă o privire peste umăr la căsuțele cu chei și constată ceea ce remarc și eu : cheia lipsește de la locul ei.

— 308 ați spus ?

Dau afirmativ din cap. Deschide un registru. Caută de sus în jos. Intoarce pagina, o ia de jos în sus. În final, găsește și îmi răspunde :

— La 308 locuiește un domn... un neamț... originar din România.

— Numele și prenumele ?

— Kuhn Paul.

Să nu fi auzit eu bine ? Să fi greșit el ordinea înregistrării camerei ?

— La 308 ?!

Funcționarul îmi confirmă, în timp ce ochii săi tăioși devin bănuitori.

— De cînd locuiește la dumneavoastră ?

— Din 20 februarie anul curent.

— Evidența dumneavoastră consemnează numărul pașaportului, țara care l-a eliberat ?

Deși n-am enunțat nici o acuză la adresa conducerii hotelului, mustăciosul îmi răspunde persiflîndu-mă :

— Sîntem noi un hotel fără „stele" și „parfumat" cu insecticid, dar actele normative în vigoare le respectăm.

— Pașaprtul lui Kuhn este emis de **Refege sau de Redege ?**

— De **Refege.**

— Aș putea să stau de vorbă cu el ? E în cameră ?

Mustăciosul se uită iar peste umăr în direcția căsuței cu numărul 308.

— Dacă domnul Kuhn n-a plecat în oraș cu cheia la el — ceea ce se întîmplă foarte rar —, atunci dumnealui e în cameră.

— N-ați vrea să mă însoțiți ?

— De ce ? îmi zîmbește el malițios, chiar pe sub mustață. Doar sînteți major, iar pe deasupra și locotenent !

— Îi pot telefona de aici ?

— Glumiți, și încă pe seama unui „om sărac“ ! Nu se cade... Telefoane în cameră ?! La noi ?! Hotelul ăsta încă din naștere e fără telefoane în camere.

O iau încet pe scara slab luminată. Nu-mi aud pașii pe covorul gros. Pute de te trăznește a insecticid. Urc și mă întreb dacă nu cumva mă las atras prea mult de mirajul aventurii. Nu cumva ar fi fost mai înțelept să stabilesc mai întîi cum a ajuns cheia lui Kuhn în buzunarul lui Turcu ? Sau dacă între Turcu și Kuhn a existat vreo legătură ? Nu mă răzgîndesc. Urc, pătrunzînd într-o liniște de cavou. Etajul trei mă pune în fața unui coridor întunecos. S-o iau la stînga ? S-o iau la dreapta ? Nu-mi sare în ajutor nici un indicator. O iau la dreapta, încercînd cu greu să disting, la o lumină chioară, numerele camerelor. Mă ajut și de flacăra unui chibrit. Nimeresc, în sfîrșit, ușa căutată — e chiar lîngă scara care urcă la ultimul etaj. Să fac sau nu pasul următor ? Îmi iau inima în dinți și bat la ușă. O dată... de două ori... de trei ori. Nici un răspuns. Încurajat de tăcerea de dincolo, introduc cheia în broască, o răsucesc. Mai iscodesc o dată coridorul, nici o mișcare Apăs clanța, ușa cedează. O împing prudent. Balamalele sînt bine unse. Mă izbește în nări un miros de aer stătut. Camera e cufundată în întuneric. Îmi înfrîng ezitările și intru ghidat de o rază firavă de pe coridor. Caut comutatorul,. îl descopăr. Îl folosesc numai după ce încui ușa. Lumina unui bec îmi dezvăluie o încăpere mobilată sărac : un pat de două persoane, acoperit cu o pătură vîrîtă într-un „plic“ ; două perne alăturate ; un dulap din plăci presate, dublu compartimentat. Deasupra, o valiză metalică mai mult înaltă decît plată, de care atîrnă o carte de vizită. Mă apropii și înălțîndu-mă în vîrful picioarelor, izbutesc să citesc : „Paul Kuhn, Hamburg“. E o valiză cu cifru, n-o poți deschide cu chei potrivite Controlez dulapul : trei costume și un smoching, trei perechi de pantofi... una din ele din lac... lenjerie.. Pe suportul de sub oglinda chiuvetei, cele necesare unui bărbat ca să se bărbierească, să-și facă toaleta : sprayul de ras, deodorantul, pasta de dinți, aparatul de ras sînt de fabricație străină M-am lămurit. Îmi propun să nu mă ating de nimic pînă ce nu voi stabili cum a ajuns cheia acestei camere în buzunarul lui Turcu Cornel și, fără voia mea, îmi amintesc de observația lui Avasilichii : „Toate țoalele ăstuia. de la ghete și pînă la bascul cu care-și acoperea chelia, sînt străine“. Îmi amintesc și de dezvăluirile lui Paizu : „Turcu a stat mult prin străinătate“. Dacă victima lui Paizu este una și aceeași per-

soană cu Paul Kuhn, atunci, pe bună dreptate, trebuie să aflu cît mai grabnic adevărata identitate a celui ce zace acum închis într-un coșciug frigorific la morgă. Îmi vine în minte barba ziaristului Bunescu și îmi spun că am procedat bine rugîndu-l să publice fotografia mortului la rubrica „Cine-l cunoaște ?"

Mă îndrept spre ieșire, hotărît ca mîine, pînă-n prînz, împreună cu procurorul de serviciu pe sector, să organizez o descindere. Bineînțeles, cu sau fără Paul Kuhn de față. Sting lumina și, la fel de prudent, ies și mă răsucesc să încui ușa. Rotesc cheia o dată. Se cere rotită și a doua oară. Nu mai apuc. O lovitură în ceafă mă azvîrle într-un hău fără fund.

Intr-un tîrziu, simt cum ploaia îmi biciuiește fața. Plouă ! Cu stropi de gheață. Deschid cu greu ochii. Descopăr deasupra mea chipul unui bărbat chel cu o mustață groasă trasă pe oală, care își tot bagă mîna într-o cană cu apă și mă stropește. Lîngă el, o femeie, îmbrăcată într-un halat albastru de lucru, mă cercetează cu milă.

— Vă simțiți mai bine ? mă întreabă mustăciosul.

Nu înțeleg ce vrea. Privesc zăpăcit în jur și, puțin cîte puțin, încep să-mi amintesc unde mă aflu, să recunosc coridorul, mutra recepționerului, mai constat apoi că zac pe podea, cu spatele sprijinit de un zid, lîngă ușa camerei din care numai ce ieșisem.

— Puteți să vă ridicați ? Hai, luați și o gură de apă ! mă îndeamnă omul de la „Recepție".

Beau din cana în care mustăciosul își băgase mîna și mă stropise. Intr-adevăr, apa mă redeșteaptă de-a binelea. Durerea mă face să-mi duc mîna la cap și să mi-l pipăi. Mă arde durerea ! Sînt ajutat să mă ridic. Rămîn nemișcat cîteva minute. Cu ajutorul a încă două înghițituri de apă, îmi recapăt pe deplin și luciditatea.

— Ce s-a întîmplat ? îmi cere mustăciosul, pe bună dreptate, să-i povestesc.

Nu reacționez imediat. Din pricina lui nea Tudorică, al cărui glas prinsese să umble prin mine : „O să vezi că o să-i ajungem din urmă pe americani și o să-i și întrecem." Am fost atacat, ceea ce, înainte de Revoluție, nu mi s-a întîmplat nici măcar o dată. Cu ce, naiba, m-o fi pocnit ? În căutarea unui răspuns, îmi întorc privirile către ușa camerii 308. Cheia e în broască. Inainte de a fi doborît, am răsucit-o o singură dată. In mod normal, ușa trebuia să fie încuiată. Mă adresez mustăciosului :

— Vreți să vedeți dacă domnul Kuhn e în cameră ?...

Îi dau astfel de înțeles că n-am ajuns să intru în cameră. Mustăciosul ciocănește în ușă de cîteva ori, apoi, împins de nerăbdare, apasă clanța și — minune ! — ușa cedează. Îmi vine ușor să conchid că agresorul, după ce m-a doborît, a pătruns în cameră, după care a părăsit-o în mare grabă, uitînd s-o mai încuie și, eventual, să ia cheia. Îl urmez pe reprezentantul hotelului. Femeia în halat albastru — camerista — rămîne în prag cu ochii holbați de curiozitate și observă :

— Cum naiba, cheia e în broască, iar domnul Kuhn nu-i în cameră ?

Descopăr dispariția valizei, însă nu scot un cuvînt. M-aș trăda.

— Da' să știți, domnule Teohăneanu, că de dimineață cînd am intrat să fac curățenie, așternutul era neatins.

— Crezi că n-a dormit în hotel ?

— Pot să jur, afirmă femeia foarte categoric.

O rog pe cameristă să intre și să vadă dacă lipsește ceva din cameră. Intră și, în secunda următoare, scoate un țipăt :

— Valiza !... A dispărut valiza !

— Da' unde o ținea ? fac eu, în continuare, pe neștiutorul.

— Pe dulap, bîiguie ea tulburată. Astăzi de dimineață era acolo...

— Ce tot vorbești, madam Anica ? o înfruntă recepționerul neîncrezător. Înseamnă că a plecat fără să predea cheia și că domnul Benone a neglijat să-l scoată din evidență, ceea ce nu cred...

Îmi îngădui atunci să emit și eu o observație :

— Dacă domnul Kuhn ar fi părăsit hotelul, ar fi luat cu el și ustensilele de bărbierit și de toaletă de pe suportul chiuvetei. Ele însă, priviți, sînt acolo !

Fața recepționerului, pînă atunci rumenă, se îngălbenește. Începe, probabil, să înțeleagă că o să aibă parte de necazuri. Îi cer cameristei să controleze dulapul. Uimirea ei nu mă surprinde.

— Don' Teohăneanu, da' hainele lui sînt aici !...

Într-adevăr, sînt la locul lor, pe umerașe. Așadar, cel care mă trimisese cu o lovitură fulgerătoare în lumea viselor o făcuse cu un scop precis. Apariția mea l-a surprins, n-a avut încotro, m-a neutralizat și a dispărut cu valiza metalică a lui Kuhn.

— Aş vrea să rămînem între patru ochi, îi propun domnului Teohăneanu. Deşi m-a auzit, camerista nu ne lasă singuri decît la un semn al recepţionerului.

— Coboară, îi mai zice acesta, şi roagă-l din partea mea pe domnul Chitlaru să nu plece pînă nu cobor.

Rămînem, în sfîrşit, singuri. Las să se scurgă cîteva minute în tăcere, după care, cu paşi de pisică, mă apropiu de uşă şi o deschid brusc. O surprind pe cameristă spionîndu-ne. Scoate un ţipăt scurt de spaimă şi o ia la fugă pe scări în jos.

— Asta-i personalul de hotel... cu nărăvuri vechi, mi se lamentează mustăciosul, scuzîndu-se.

— Domnule Teohăneanu... Teohăneanu şi mai cum ?

— Miron.

— Domnule Teohăneanu, o să încep prin a vă informa că ceea ce m-a adus aici nu-i un fleac, o întîmplare oarecare, ci o crimă.

— O crimă ?!... Am auzit bine ?

Speriat de rezonanţa propriilor cuvinte, recepţionerul se dă instinctiv îndărăt, ca şi cum s-ar fi pomenit dintr-odată faţă în faţă cu autorul omorului şi nu cu un poliţist.

— Cheia... cheia care-i în broască eu am adus-o, a fost găsită asupra victimei.

— Domnule, sînt suferind de inimă... Îngăduiţi-mi să-mi iau doza de nitroglicerină.

Zăresc pe chelia interlocutorului meu răsărind primele broboane de sudoare. Mă neliniştesc şi mă întreb dacă n-ar fi mai bine să abandonez discuţia.

— Vă rog, continuaţi, mi se adresează recepţionerul după ce şi-a luat medicamentul.

— Crima s-a comis aseară în jurul orei 18,30... Sînt înclinat să cred că madam Anica are dreptate cînd susţine că domnul Kuhn n-a mai dormit în noaptea trecută la hotel. Dumneavoastră cînd l-aţi văzut ultima oară ?

— Ieri dimineaţă... Tocmai mă pregăteam să ies din tura de noapte, iar el ieşea să ia micul dejun peste drum, la hotel „Nord".

— Vă amintiţi cum era îmbrăcat ?

— Cum să nu ! Pe cap, un basc... Purta zilnic acelaşi basc albastru închis. Nu ieşea niciodată în pardesiu sau palton, ci într-o geacă de piele...

— ...cu guler de blană, îl întrerup eu, impulsionat de un val de nerăbdare. Părul ?

— O fi fost cîndva blond... Fără să vrea, zîmbește. Astăzi e mai chel decît mine.

— Domnule Teohăneanu, îmi pare rău, dar acum sînt sigur că victima crimei săvîrșite e una și aceeași persoană cu Paul Kuhn...

Consternarea i s-a întipărit pe chip. Nu mi-e greu să ghicesc la ce se gîndește. Se întreabă de ce a căzut beleaua taman pe capul lui și nu pe cel al colegului din tura următoare. Își scoate batista, mormîind în timp ce își tamponează fruntea :

— Știu eu ce să spun ?! Lucrez de treizeci de ani în rețeaua hotelieră și n-am mai trecut prin situații ca asta. Cu sinucideri și încăierări, da, am mai avut de-a face. Ce trebuie să fac ? Eu sînt șeful unității.

— Prin dispariția geamantanului, lucrurile se complică. Îmi ating cu palma locul unde am fost lovit. Oftez de durere. Domnule Teohăneanu, cel care l-a sustras este și cel care m-a agresat pe mine...

— Ce vreți să spuneți ?

— Exact ceea ce gîndiți și dumneavoastră : valiza a fost sustrasă cu cîteva minute înainte ca eu să ajung la ușă...

— Bine, domnule locotenent-major — sper că v-am reținut corect gradul ? —, dar, în tot acest răstimp, eu am fost jos, la „Recepție". Nici o persoană n-a ieșit din hotel cu o valiză.

— Clădirea are o ieșire de serviciu ?

— Nu !

— Dacă e așa, înseamnă că hoțul mai e în clădire. Kuhn avea în hotel prieteni sau simple cunoștințe ?

— Nu... Era un singuratic... Nimeni nu-l vizita, nu-l căuta... Pleca de dimineață, se întorcea după miezul nopții.

— Cu chef ?

— Nu, nu... Părea un auster... Și avea, slavă Domnului !, bani. Cred că petrecea prin localuri știute de el.

— L-ați văzut vreodată în smoching ?

— Nu !

— Domnule Teohăneanu, nu știu dacă era în intenția dumneavoastră să plecați acasă, însă eu vă rog să nu plecați. Vom încuia camera, cheia o s-o iau cu mine... Voi reveni cu procurorul — mă uit la ceas — cam în jurul orei zece, pentru o descindere oficială. Pînă atunci... Cîte camere are hotelul ?

— Treizeci și cinci.

— Toate sînt ocupate ?

— Toate...

— Străini ?

— Paul Kuhn e singurul. Cine are valută — să fim serioși — nu trage la noi.

— Aveți încredere în madam Anica ?

— Da.

— Ar putea să treacă discret, sub un pretext oarecare, prin toate camerele, să arunce o privire ? Ea cunoaște geamantanul...

— Da, cum să nu...

— Vă rog, puneți-o la treabă. Dacă dă de valiză sau are vreo bănuială, să procedeze cu tact. Eu o să vă las numărul meu de telefon. Întocmiți o listă cu cei ce vor ieși din hotel după plecarea mea sau vor elibera pe neașteptate camera. Dacă vi se pare ceva suspect, semnalați-mi. Totul fără agitație. Și încă ceva : cîți recepționeri mai are hotelul ?

— Doi.

— Convocați-i aici în jurul orei zece. Repet : discreție, că s-ar putea ca hoțul să mai fie în clădire.

Mi-a fost din nou gura aurită. Le recepție mă aștepta o altă surpriză. Un client al hotelului, îmbrăcat sumar (își pusese la repezeală paltonul peste pijama și coborîse în papuci), povestea cu frenezie — nu știu pentru a cîta oară — o întîmplare văzută cu proprii săi ochi. Mă legitimez și-i cer să-mi povestească și mie întîmplarea. Bărbatul în pijama, palton și papuci, cu părul vîlvoi — nu apucase să se pieptene —, părea să fie un obișnuit al hotelului căci se uita la Teohăneanu ca și cînd ar fi vrut să-i ceară învoire.

— Stăteam întins pe pat... începe omul să-mi povestească.

— La ce etaj aveți camera ?

— Etajul doi, camera 203, îmi răspunde domnul Teohăneanu.

— Numai ce făcusem ochi, își reia omul relatarea. Stăteam întins, pe întuneric, cu ochii pe fereastra ce dă spre spitalul Polizu.

— Deci în spatele clădirii ?

— Spre șantier... spre zona demolată, precizează bărbatul al cărui nume aflu că e Petre Nestor. Aud eu niște glasuri... La început n-am dat nici o atenție. Că, Slavă Domnului ! de zgomote și glasuri nu ducem lipsă. Deodată, aud o bufnitură, de parcă ar fi căzut un sac sau așa ceva de la înălțime. Vă spun drept, în primele momente, m-am speriat. Am crezut că vreun nebun s-a aruncat de sus... M-am repezit la fereastră și am deschis-o.

— Ați aprins lumina ? cer eu precizări.
— Nu... Și ce văd ? Un tînăr fugea de rupea pămîntul în direcția Politehnicii... în mînă cu o valiză. Am priceput imediat că cineva de la etajul trei sau poate patru i-a aruncat-o celui de jos... O aștepta, e clar. Cam asta-i tot.
— Ați putut să vă dați seama dacă valiza fusese aruncată din dreapta ferestrei dumneavoastră sau din stînga ?
— Din dreapta mea, cum stăteam la fereastră...
Domnul Miron Teohăneanu, care ascultase și el cu încordare relatarea, intervine cu o lămurire.
— Camera 203, ocupată de domnul Nestor, este despărțită de camera următoare, 204, prin casa scării.
După o scurtă reflecție, iau decizia : să mai urc o dată la trei. Înainte însă de a-i comunica șefului de unitate ce-mi propun să întreprind, mă interesez :
— Dacă nu greșesc, deasupra camerei 203 se află, în mod logic, camera 303.
— Exact, îmi confirmă mustăciosul, iar la patru, anticipează el întrebarea mea, camera 403.
— Clienții sînt în hotel ?
Teohăneanu își aruncă o privire către căsuțele cheilor și se pronunță :
— Sînt plecați...
— Luați cheile și urmați-mă.
Nemulțumirea care s-a instalat pe fața lucioasă a recepționerului e vizibilă. Și eu, dacă aș fi fost în locul său, probabil aș fi fost la fel de supărat.
— Cine rămîne la recepție cît timp o să lipsiți ? îl întreb eu după ce a intrat în posesia cheilor.
— Păi cine să rămînă ? Tot domnul Chitlaru... cam abuzez de el.
— Să rămînă și madam Anica... Da' unde-i, că n-o văd ?
— Sînt aici, domnule, zice camerista coborînd alene treptele scării.
Mă uit mai atent la ea. În tinerețe trebuie să fi fost o femeie atrăgătoare. Fața, pe cale de a se veșteji, exprimă însă o îndrăzneală proprie unor ființe voluntare. „A văzut și trăit multe", îmi zic.
— Doamnă Anica, domnule Chitlaru, nu-i o situație plăcută, dar vă rog să mă înțelegeți... Atenție la cei care părăsesc hotelul cît timp eu și domnul Teohăneanu o să fim ocupați.
— Ce vreți de la noi ? devine arțăgos domnul Chitlaru. Să-i reținem ?

— Nu vă cer asta. Mă interesează cine iese și cu ce iese : o valijoară, un pachet sau altceva. Dacă vă lasă cheia sau nu, dacă sînt ai hotelului sau în vizită la locatari ai hotelului. Mă întorc către doamna Anica și-i zîmbesc prietenos : Îmi pun mari speranțe în experiența dumitale. Cunoști geamantanul lui Kun.

— Puteți să vă puneți aceleași speranțe și în domnul Chitiaru, mă dojenește mustăciosul.

— Să mergem !... Luați-o înainte, domnule Nestor.

Puțin mai tîrziu, intrăm la 203. Nu-l las pe domnul Nestor să aprindă lumina. Camera n-are decît o fereastră. După ce dau la o parte perdeaua, o deschid. Ferestrele de la maternitate sînt luminate. S-au aprins și luminile stradale. Numai maidanul și șantierul sînt în întuneric. Îl invit pe domnul Nestor să-mi indice cam din ce direcție i s-a părut lui că aude glasuri și pe unde se găsea individul cu valiza în momentul în care a deschis fereastra.

— Bineînțeles, dacă puteți distinge în întuneric vreun reper.

Observ că lui Nestor a început să-i placă postura de martor ocular, e mai volubil, emite păreri, își pune întrebări, nu le lasă fără răspuns. Rețin din spusele lui un detaliu :

— Vedeți... în direcția unde trece acum un troleibuz spre Piața Buzești... cam pe la mijlocul distanței dintre noi și strada Polizu se conturează un buldozer abandonat... În mod cert, într-acolo a luat-o insul cu valiza.

— Voia să iasă în strada Polizu ?

— Da, afirmă domnul Nestor cu o siguranță care nu-mi scapă. E pe acolo, pe aproape, și o stație de troleibuze... trec și multe taxiuri... Putea să-l aștepte și o mașină, nu-i așa ?

— Mulțumesc... M-am lămurit. Puteți aprinde lumina.

Îl regăsesc pe domnul Miron Teohănescu amărît. Îl înțeleg. Orice hotelier ar face aceeași mutră dacă unitatea lui ar deveni obiectul cercetării polițienești.

— Domnule Nestor, o să vă rog să fiți și pe mai departe la fel de amabil și să-mi pregătiți o declarație scrisă. Concisă, edificatore. Da ?

Îi strîng mîna, îl iau de cot pe domnul Teohănescu și-l conduc spre ușă. Tace, însă îl simt frămîntat. Din păcate, n-am cum să-l ajut. Urcăm scara încet ; nu vreau să-mi ostenesc însoțitorul. Mai avem doar cîteva trepte pentru a atinge coridorul etajului trei, cînd, deodată, recepționerul se oprește, atrăgîndu-mi atenția :

— Ia uitați-vă la fereastra aia !

Abia acum observ o particularitate a clădirii, care înainte îmi scăpase : la fiecare etaj scara trece prin dreptul unor ferestre înalte și înguste, ce dau spre maidanul-șantier. Cea de la etajul trei era deschisă, lăsînd un val de aer rece să pătrundă în interior. Nu trebuie să fii foarte perspicace ca să-ți dai seama că valiza fusese aruncată pe acolo.

— Cînd am urcat, îmi amintește șeful unității, oarecum mulțumit că poate să-mi fie și el de ajutor cu un amănunt, fereastra era închisă.

Așa e. Îl cred. Dacă ar fi fost deschisă, m-aș fi sesizat și eu. Mă apropiu cu grijă de fereastră, căci nu exclud posibilitatea ca mîine, la lumina zilei, să-i cer lui Ghiță să ridice eventuale urme. Din locul unde m-am oprit, buldozerul încremenit pe maidan se distinge mai bine decît din camera lui Nestor. Mă întorc spre domnul Teohăneanu :

— Vă rog să luați măsuri ca nimeni să nu umble la fereastră, să rămînă deschisă, așa cum e acum.

Mustăciosul dă din cap, sîcîit de modul cum evoluează cercetările și mă întreabă cu o îngrijorare ce și-ar dori-o ascunsă :

— Mai e cazul să intrăm în cele două camere ?

Îi văd în mînă cheile, apoi îi citesc pe chip cît e de nefericit. Nu încape îndoială că punîndu-mi întrebarea, a scăpat din vedere un amănunt esențial : cel care a aruncat de sus valiza celui de jos, mai e încă în hotel. În momentele astea nu-l putea părăsi fără a atrage bănuieli asupra sa. Deci, stă ascuns undeva, într-una din camere. Sînt înclinat să cred că într-una situată chiar la etajul trei, așa că îi răspund :

— Vreau să văd și camera 303. De cine-i ocupată ?

— De un cuplu, soț și soție, din Titu.

Îmi descuie, intrăm. Un miros de colonie ieftină plutește în aer ca într-o frizerie, încercînd să mai atenueze cel statornicit în clădire de insecticid. Lumina e la fel de anemică ca și în camera lui Nestor. Îmi rotesc privirile fără să știu precis ce urmăresc. Nimic neobișnuit. Mai merită oare să mă obosesc urcînd și la patru, cînd tabloul infracțiunii s-a întregit cu probe concrete ? De parcă ar fi pătruns în circuitul gîndurilor mele, Miron Teohăneanu mă informează :

— Sus sînt camere mansardate. Doriți să le mai vedeți ?

— Sînt totuși în exploatare, nu-i așa ?

Scara este mai îngustă. Două persoane nu pot urca una lîngă alta. Hotelierul o ia înainte. Totul devine strîmt și în-

ghesuit. Simt apăsarea acoperișului, ca și cum aș fi ajuns într-un pod ciudat, improvizat pentru a putea fi locuit. Și deodată, la urechile mele ajung gemetele lascive ale unei femei ; face dragoste, și înțeleg „misterul" mansardei. Nu sînt de la „Moravuri", se cuvine să bat în retragere. Mă întorc spre scară, derutîndu-mi însoțitorul.

— Nu mai vreți să vedeți 403 ?

Nu-i răspund. Cobor și, pe măsură ce pașii rari mă apropie din nou de etajul trei, realizez că agresorul meu trebuie să-mi fi pîndit ieșirea din camera 308, ocrotit de semiobscuritatea scării. Simplă coincidență ? Sau cineva — un „om invizibil" — îl anunțase în grabă : „Un polițist la 308" ?

Jos, la „Recepție", domnul Chitlaru și madam Anica mă așteaptă cu o vădită nerăbdare, să-mi comunice că nimeni n-a părăsit hotelul. Nu-mi rămîne decît să le zîmbesc binevoitor și astfel să le dau de înțeles că totul e în ordine. Ba le și mulțumesc, amintindu-i domnului Teohăneanu de respectarea celor convenite.

*

În stradă, mă întîmpină răcoarea umedă a serii. Traversez, mă îndrept spre mașină, trec la volan dar nu pornesc, ci scrutez fațada hotelului, să văd dacă nu s-a luat careva după mine. Nu, nu s-a luat. Ies din mașină și mă îndrept spre o cabină telefonică amplasată la un pas de Agenția de voiaj C.F.R. Am noroc : aparatul funcționează. Formez numărul, după care îmi fixez ochii pe intrarea luminată a hotelului.

— Circa a 4-a, plutonier-major Avasilichii Tudor.

— Nea Tudorică, n-am timp de pierdut, îl întrerup eu, adu-mi-l urgent la telefon pe locotenentul Săndoiu.

— 'Nțeles !

Mai introduc o monedă în aparat. Aștept cu teamă, n-am altă monedă. Mă bucur auzindu-l pe Săndoiu întrebîndu-mă :

— Ce e, Mircea, ce s-a întîmplat ? De mult n-ai mai apelat la serviciile mele...

— Valerică, dragă, ia un băiat cu tine și vino urgent în fața cinematografului „Dacia".

— Ce-i spun șefului ?

— Lasă asta în seama mea...

— E o chestie de „Moravuri" ?

— Altfel te-aș fi chemat ?... Hai, trap !

— 'Nțeles !

Ies din cabină și mă îndrept spre cinematograful „Dacia". Lume pestriță se înghesuie la intrare. Rulează — pentru a

cita oară ? — filmul „Şatra". Văd perfect intrarea hotelului. Primul care a ieşit din hotel e domnul Chitlaru. Mă uit la ceas: acele arată şapte şi cinci. Urcă într-un „Oltcit" şi o porneşte spre Gara de Nord. Cinci minute mai tîrziu, iese o femeie. Mai curînd tînără decît în vîrstă, judecînd după mers şi după cum îşi joacă poşeta ce o ţine ca pe o servietă. Zvelteţea ei îmi aminteşte de o elevă scăpată dintre zidurile gimnaziului. Se îndreaptă spre partea mai luminată a zonei, spre gară. După alte cîteva minute, un tînăr înalt, cu capul descoperit, dar îmbrăcat cu un cojoc, iese precipitat din clădire şi ai zice, după cum aleargă, că este interesat s-o ajungă din urmă pe tînăra ce numai se avîntase în noapte. Zece minute mai tîrziu, alte două femei îşi fac apariţia din lăuntrul hotelului. Par prietene. Mai au ceva de discutat, apoi se despart luînd-o în direcţii opuse. Iată, se iveşte şi domnul Nestor. Traversează strada, îndreptîndu-se spre cinematograf. Mă feresc să nu mă vadă. Are omul bilet la „Şatra". Un domn cu o valiză mică în mîna dreaptă intră în hotel şi, după cîtva timp, reapare în stradă fără valiză.

O „Dacie" albastră opreşte în dreptul meu. Din ea coboară Săndoiu şi un subofiţer, Mihuţ, un băiat isteţ. Amîndoi sînt îmbrăcaţi civili. Săndoiu, strîngîndu-mi mîna, îmi zice :

— Pe şeful ăl mare l-a mirat măsura ta. Nu era la curent. Vezi cum te descurci. În ce-ai de gînd să mă bagi ?

— Cunoşti hotelul ? îi arăt cu braţul clădirea de peste drum.

— Dacă-l cunosc ?! mă priveşte locotenentul cu ironie, adică : „Se poate, Mircea, să-mi pui întrebări nătăfleţe ?" Păi, toată „copilăria" mea de poliţist de moravuri aici mi-am trăit-o !

— Perfect ! exclam eu satisfăcut. Vreau să-mi „greblezi" etajul patru.

— Bordelul ?! se minunează Săndoiu, aruncîndu-i lui Mihuţ o căutătură hoaţă. Ai auzit ce vrea ? Ce-ţi veni ?

— Bordel, zici ? Atunci, am intuit bine.

Îl pun în temă, am grijă să nu uit vreun amănunt. Cînd pomenesc numele lui „madam Anica", mă întrerupe :

— Cum ţi s-a părut ?

— O femeie de treabă.

— Mai vorbim noi de ea. Deci crezi că tipul care te-a pocnit...

— ...şi a furat valiza.

— ...e încă în hotel ?

— Sînt convins că a stat și mai stă ascuns la etajul patru.
— Dacă-i așa, îl găsim noi la una din fete.
— Reține, pînă apar eu acolo cu procurorul, persoanele suspecte... Aruncă-ți privirile și prin registrul de evidență, continui eu să-i dau instrucțiuni, de parcă mi-ar fi în subordine.
Locotenentul Săndoiu e prea deștept ca să se supere, se mulțumește să-i arunce o căutătură veselă ajutorului său.
— Băiete, aici e de lucru!
— Mor să văd un bordel într-un... hotel, îi răspunde acesta cu o sinceritate care-mi smulge un zîmbet.
— Rima-i bună, dar o să fii dezamăgit, îl previne „enciclopedistul“ în materie de „moravuri“, locotenentul Săndoiu.
— Vă las...
— Vezi, nu uita să te explici cu șeful cel mare, obține o hîrtiuță scrisă, că altfel intrăm cu toți în căcat. Aduce a razie controlul ăsta.
Îl liniștesc și, urîndu-le baftă, o șterg cu „Dacia“ mea la Circă.

IV. O crimă după alta

— 1. —

Comandantul îmi ascultă informarea în picioare, lîngă fereastră, fumînd. Pare mult mai atras de întunericul de afară decît de raportul meu. Nu mă întrerupe decît o singură dată. Conchid :

— Sînt convins că așa-numitul colonel Crăciun acționează în perimetrul Gălina Dragoman — Mario Campanella.

— Îți împărtășesc părerea... Mie însă nu-mi place acest Turcu alias Kuhn Paul. De ce nu figurează în cartoteca noastră ? Colonelul se întorce spre mine, dîndu-mi de înțeles că-l interesează răspunsul. Care o fi adevărata lui identitate ?

— Îmi pun mari speranțe în apariția fotografiei lui în „Curentul Bucureștiului".

— N-ar fi rău să trimitem fotografia și penitenciarelor. Poate se găsește cineva care să-l identifice. Ni se cere să ajungem la acest „colonel Crăciun" cît mai repede.

— Vreo veste de la maiorul Moraru ? mă interesez, nu știu de ce, cu o anumită timiditate în glas.

Comandantul mă scrutează gînditor, se îndreaptă tăcut spre birou, își strivește țigara în scrumieră, apoi scoate la iveală un casetofon și-l declanșează. Răsună o voce amenințătoare :

„Cu dumneata n-am nimic. Cu Moraru am... Te somez să-mi spui unde se ascunde. Îți acord douăzeci și patru de ore. Dacă nu mi-l dai, te trec pe listă în locul lui."

Colonelul Maftei închide aparatul, lămurindu-mă.

— Același cîntec... Avem de-a face cu un obsedat.... un obsedat periculos... Tu vezi-ți de treabă... S-a constituit o echipă care se ocupă de el. Încolo, maiorul Moraru și familia sa sînt în siguranță.

— Îmi permiteți să mă retrag ?

În timp ce își aprinde o nouă țigară, îmi comunică printr-o clătinare a capului aprobarea sa.

— Dacă iese vreo noutate din descinderea de la hotel, raportează-mi aici sau acasă, la orice oră.

În birou, plutonierul-major Avasilichii mă așteaptă cu un mesaj.

— Te-a căutat la telefon detectivul particular Pi... Ezită să continue. Ia o hîrtiuță și face un efort să-și deslușească propriul scris : Pin-cher-tonescu...

Mă stăpînesc să nu explodez în rîs.

— Ce nume mai e și ăsta ?

— A lăsat vreun mesaj ?

— C-o să-ți telefoneze la opt și jumătate. Îl cunoști ? E unul de-al nostru care s-a privatizat ?

Rîde și el de rîsul meu. Se îndreaptă spre ușă. Îi atrag atenția că o să facem o noapte albă și nu care cumva să plece acasă. Poate că exagerez. Cine însă poate să-mi precizeze cînd, cum și la ce oră o să se încheie descinderea de la hotel. Cînd izbucnește zbîrnîitul telefonului, îmi zice : „El e... detectivul," și se cărăbănește. Într-adevăr, la celălalt capăt al firului e Mitiță.

— Pe unde umbli, mă ?

— Pe la curve, și pot să jur că nu mint.

— Tîrziu, tîrziu, da' mai bine mai tîrziu decît niciodată. Îmi dai și mie adresa ?

— Ce nu fac eu pentru **Pinchertonescu** ! Hotel „Gloria".

— Auleu ! „Prieten drag, te cunosc de o viață," începe el să fredoneze cunoscutul șlagăr... Taman acolo te-ai găsit să-ți trăiești bărbăția ?! Bă, tu, ca polițist, te-ai obișnuit cu veștile proaste ?

— Numai cu proaste !

— Află, atunci, că gagica ta de la „București" a dispărut... **Parole d'honneur** !

— Fii ceva mai clar, îl rog eu, încercînd să-mi stăvilesc nervozitatea ce începe să mă acapareze.

— Unul din recepționeri — prieten de pahar — mi-a povestit că, la orele 18, gagica a părăsit hotelul...

— Definitiv ?

— Stai, mă, nu te repezi ca mireasa-n noaptea nunții ! S-a oprit la recepție, unde a lăsat o scrisorică.

— Adresată cui ?

— Ziaristului Michel Bernert... Am citit-o.

— Ești nebun !

— Orice detectiv e puțin nebun. Altminteri... Îi scrie să n-o caute, că se va înapoia la hotel în jurul orei 20,30. Și nici pînă acum nu a apărut. Eu, unul, m-am plictisit așteptînd-o.

— Sponsorul ei e în hotel?

— E aici. Îi convine... Are nu numai răbdare, ci și dolari. Pe cîtă vreme eu, nici fond de reprezentare n-am, se lamentează Miti.

— Tipa a lăsat cheia la recepție?

— Nu obișnuiește. O ia cu ea. Acum cinci minute, am căutat-o la telefon prin centrală și nu mi s-a răspuns.

— Poate-i la francez în cameră?

— Nu e.

— De unde știi?

— El sună mereu la recepție și întreabă pe limba lui: „Mademoiselle Dragoman n'est pas en bas?"

Și pentru că, un timp, mă simt incapabil să formulez o întrebare ca lumea, mă interesez:

— Era îmbrăcată elegant cînd a plecat din hotel? Recepționerul ce zice?

— Păi ce să zică?! Că fata era foarte șic, cică a ieșit în pielea goală și că-i ședea de minune. Nu mai văzuse de mult o croială atît de perfectă.

Nu rabd și-l înjur. Urmează replica lui de om calm, pe care nimeni nu-l poate scoate din sărite.

— Mă, tu chiar nu-ți dai seama că de cînd te-ai așezat pe scaunul ăla, te-ai tîmpit?! Atîta lucru nu-ți trece prin cap, că toate femeile care intră sau ies de la „București" — că-s contese ori curve — sînt la fel de elegante?!

— Ho, potolește-te!

— De fapt, ce-a fost în mintea ta? se interesează el ceva mai îmbunat, cînd ți-a ieșit porumbelul din gură?

Într-adevăr, ceva a fost... Mă explic:

— O rochie lungă, de seară și o blană pe umeri poate lesne sugera o petrecere...

— Bă, nu sînt decît un biet detectiv amator, conexiunile mele nu merg atît de departe ca ale tale. Lăsînd însă gluma la o parte, îmi dau seama că tu ai un pietroi pe suflet. Vreau să te ajut.

— De unde vorbești?

— De la hotel, dintr-o cabină.

— Află dacă bagajele domnișoarei mai sînt în cameră.

— Crezi că a plecat așa, pîș-pîș, din hotel, iar altcineva i-a scos bagajele?

— Un drăcuşor îmi şopteşte că s-ar putea.

— Tu ai trecut la „Moravuri", că te interesezi de o prostituată ?

— O anchetez în libertate într-un caz extrem de important și e programată să se prezinte mîine le Circă. N-aș vrea s-o pierd.

— Tocmai amănuntul ăsta ai uitat să mi-l dai. N-ai pus un om pe urmele ei ?

— Da' tu pe urmele cui ești ?... Tipa mai posedă și un pașaport cu viză de intrare în Franța.

— Pricep, pricep, mă asigură „Pinchertonescu". Eu rămîn la hotel Dacă nu-ți telefonez în cinci-zece minute, înseamnă că bagajele ei n-au părăsit camera. O.K. ?

— Mai comunicăm în noaptea asta ?

— Numai dacă va fi nevoie.

Îmi stătea pe limbă să-i povestesc lui Mitiță aventura mea de la hotelul „Gloria", călătoria mea în „lumea viselor", dar m-am stăpînit. Acum, zona vătămată mă doare, o durere surdă însoțită de pulsații îmi spune că o compresă cu apă rece mi-ar face bine. Mă duc la toaletă și-mi transform batista în compresă. Într-adevăr, îmi ușurează suferința. Mă întorc la birou. În dreptul ușii o domnișoară îmi taie calea :

— Domnul locotenent-major Mircea Dabu ?

O poftesc să intre și, în felul acesta, îi răspund și întrebării.

— Vin de la hotelul „Gloria", trimisă de domnul Săndoiu.

Nu-mi vine să cred. Mă zăpăcesc chiar, uitînd că sînt amfitrion. Mă așez la birou înainte de a-i fi oferit vizitatoarei un scaun. Îmi repar imediat greșeala.

— Numele meu este Grădinaru Liliana... Doriți să vă prezint Buletinul ?

—Nu, nu sau, mai precis, încă nu. Îi zîmbesc condescendent. Apucase să-și deschidă poșeta. Vă ascult.

Liliana Grădinaru se comportă firesc, de parcă ar fi trecut de multe ori pe la poliție. Nu se arată nici intimidată, nici îndrăzneață. Mă frapează calmul ei. E drăguță, atrăgătoare. Figura ei te trimite cu gîndul la o studentă studioasă.

— Domnul Săndoiu m-a rugat să mă prezint urgent la dumneavoastră. Nu avea cum și de unde să vă telefoneze. Hotelul, după cum bine știți, nu are decît un singur telefon și ăla la „Recepție".

Tînăra să aibă douăzeci de ani — are o voce plăcută.

— Sînt una din fetele care folosesc camerele de la mansarda hotelului.

Își înalță fruntea și mă fixează pentru a-mi observa reacția. Numai că astăzi nu mai mă miră ce mă mira, de pildă, ieri. Curvulițele mai tinere, care, într-un fel sau altul, îmi declară : „Sînt o prostituată", nu mai stîrnesc în mine nici revoltă și cu atît mai puțin compasiune.

— Înțeleg, domnișoară, că dacă locotenentul Săndoiu v-a trimis la mine...

Mă întrerupe:

— Îmi permiteți să fumez ?

Mișcările ei sînt lente, ca ale unui om care nu are unde să se grăbească. O las în voie, deși timpul, în curînd, o să înceapă să mă preseze.

— Domnul Săndoiu, își recapătă Liliana Grădinaru graiul, numește etajul patru al hotelului bordel. Nu știu cum arată un bordel în accepțiunea adevărată a cuvîntului. Știu însă că prostituate sîntem, și fetele pasagere, și cele care și-au închiriat cameră pentru o lună-două. Cînd am luat decizia s-o apuc pe calea prostituției, am jurat că voi fi ceea ce se numește o prostituată cinstită. Sună cam anapoda, nu-i așa ?

Întîlnește din nou zîmbetul meu, dacă nu prietenos, atunci încurajator. Mai adaug :

— Cred că aveți dreptate.

— Domnule, mi-am jurat că nu voi pactiza, ca prostituată, cu hoții, în general cu necinstea.

Devin atent și mă aplec asupra biroului de parcă aș fi vrut s-o aud mai bine.

— Astăzi, madam Anica mi-a propus un client.

— S-a mai întîmplat ?

— Da. De cele mai multe ori din rîndurile clienților din hotel. Nu șomăm, iar madam Anica primește și ea un procent...

„Doamne, oftez eu înlăuntrul meu, și mie care-mi făcuse impresia unei femei cumsecade, încîntată de perspectiva ieșirii la pensie !"

— La ce oră v-a propus clientul ?

— Cam în jurul orei două...

— Ați acceptat ?

— Da, deși avusesem o dimineață obositoare și voiam să mă duc acasă, să mă odihnesc.

— Acasă ? Locuiți în București ?

— Da, îmi confirmă privindu-mă în ochi fără să clipească. Să vă prezint Buletinul de Identitate ?

„De unde ticul ăsta cu buletinul ?“ Și tot eu îmi răspund : „Probabil de pe urma controalelor în hoteluri.“

— Vă rog, continuați !

— Condiția ei era simplă. Îi cedez respectivului, mă plătește, plec după asta acasă și-i las respectivului camera, pe garanția ei.

— V-ați mai lovit de asemenea condiții ?

— Nu. Omu' m-a plătit bine. N-am avut nici un motiv să-l refuz. Mai ales că madam Anica m-a asigurat că după ora șase, camera o să-mi stea din nou la dispoziție. Mi-am făcut datoria...

— Ce v-a pus pe gînduri sau v-a dat de bănuit ?

— Mi-a pus pe masă o mie de lei, spunîndu-mi rîzînd că este... neimpozabilă, adică nu trebuie să-i dau nici un sfanț lui Anica. Nu mi s-a mai întîmplat una ca asta. Pe urmă, tipul avea pieptul tatuat... Mi-a cerut, după ce m-a avut, să uit că mi-a fost client.

— La ora cînd v-ați înapoiat la hotel, individul mai era în cameră ?

— Ce s-a întîmplat ? Primind o mie de lei, nu m-am grăbit să mă întorc la hotel... Așa că am întîrziat, ceea ce a făcut să mă întîlnesc cu domnul Săndoiu. M-a luat de o parte și de la el am aflat că-i în control... că a avut loc un furt din camera unui străin.

— L-ați cunoscut pe aceest străin ?

— Da, era singurul străin din tot hotelul... L-am întîlnit de cîteva ori pe scări.

— Cum vi s-a părut ?

— Un bărbat șters... inodor și incolor, cum se spune. Nu mi-a fost client. Anica a încercat să-i plaseze pe una dintre noi — Gina o cheamă — el însă a dat-o afară din cameră. S-a lăsat cu scandal. Gina l-a făcut pe străin de impotent și de poponar ! Anica a bătut-o. Domnul Teohăneanu a vrut să ne dea pe toate afară... Să-i lăsăm hotelul în pace.

Trage din țigară, lăsînd impresia că reflectează la ceea ce a spus sau intenționează să spună. Observînd-o, nu pot să nu-i remarc exprimarea fluentă și corectă. Dar eu nu sînt nici sociolog, nici psiholog, sînt pur și simplu un polițist care mai are de efectuat în noaptea asta o descindere. Totuși nu-mi grăbesc vizitatoarea.

— Să ne întoarcem la discuția dumneavoastră cu locotenentul Săndoiu...

— I-am povestit de tipul pe care l-am lăsat în camera mea la 411. Auzind toate astea, mi-a cerut să vin aici, să vă povestesc tot ce i-am povestit și lui.

Liliana Grădinaru își terminase țigara. Părea că își încheiase și depoziția. Dezvăluirile ei ar fi trebuit să mă impresioneze, să mă indigneze, să iște în mine un simțămînt de revoltă. Rămîn însă impasibil și asta datorită tinerei din fața mea care, spre deosebire de alte femei ajunse în situația ei, n-a făcut nici un efort verbal de a mă impresiona. A folosit cuvinte de gheață, dîndu-mi clar de înțeles că propriul ei destin îi este complet indiferent.

— Individul părea să fie o veche cunoștință a Anicăi ?

— Da.

— Îl tutuia ? Îi spunea pe nume ?

Întrebările o pun pe gînduri : concentrarea răzbate pe figura ei pînă atunci impenetrabilă. Îmi răspunde într-un tîrziu :

— De tutuit îl tutuia, dar n-am auzit-o să-i spună pe nume.

— Ce alte semnalmente puteți să ne dați ?

— Eram întinsă pe pat în timp ce el se dezbrăca. Am observat doar că pe piept avea tatuat o inimă străpunsă de o săgeată. Sub inimă, două nume : „Gigi și Tanța“.

— Era tatuat și pe brațe ?

— Da. Pe cel drept, de la cot spre umăr, își tatuase o sirenă. Pe cel stîng — un șarpe cu un măr în gură.

— Țigan ?

— Nu, nu... Bine îmbrăcat... părea un domn. Doar cînd deschidea gura și-l auzeai cum vorbește, îți dădeai seama că-i un bădăran. Are și un tic verbal. După două-trei fraze, spune fără rost : „Dă-l în mă-sa !“ Și încă un amănunt. Vi-l spun — cine știe, poate să fie de folos. În momentul de apogeu al actului sexual, murmura în neștire : „Așa, Aurico ! Așa, Aurico !“

— L-ați întrebat cine-i Aurica ?

— Să-l întreb ? De ce ? Pentru mine n-are nici o importanță. Nu-mi rănește amorul profesional.

— De aici, vă întoarceți la hotel ?

— Da... Chiar domnul Săndoiu mi-a cerut să mă întorc.

— După cîte înțeleg, această doamnă Anica taie și spînzură în hotel. Ce alte date îmi mai puteți da despre ea ?

— În tinerețe a fost și ea prostituată, și-a practicat meseria chiar la acest hotel, cameristă fiind. Se înțelege bine cu domnul Miron. Țața Anica, cum îi spune Gina — țiganca, ne încasează pe noi, domnul Miron pe bărbații care ne vizitează. Încolo, totul e legal... Plătim camerele, păstrăm chitanțele.

— Anica poate să dispună de camere și la alte etaje ?

— Nu știu.

— Domnișoară — mă uit la ceas, apoi în ochii indiferenți ai Lilianei Grădinaru — mai aveți ceva de adăugat ?

— Cred că nu...

— Atunci, ar fi bine să vă înapoiați la hotel, căci se apropie ora cînd voi apărea și eu pe acolo. Nu m-ați văzut, nu v-am văzut. Cu domnul Săndoiu cum v-ați înțeles ?

— Să-i fac cu ochiul provocator... și el, în felul ăsta, o să știe că am trecut pe aici.

Mă ridic. Se ridică și ea. O redescopăr. Nu e numai frumușică, ci și îmbrăcată cochet, cu gust, n-ai zice că-i prostituată.

— Vă mulțumesc, domnișoară... Iar dacă tipul mai este în hotel, nu neapărat în camera dumneavoastră, să-mi faceți și mie un semn cu ochiul.

Deschid fereastra. Mă las cîteva minute fără gînduri, în adierea aerului rece. Cînd revin în liniștea biroului, prima imagine care-mi răsare înaintea ochilor este a „doamnei" Anica Lipoveanu... țața bordelului de la etajul patru. Așa să fie oare ? Nu cumva Liliana Grădinaru a încercat să-mi impună o altă imagine ? Răfuieli și răzbunări din umbră ? În fond, ce-a făcut madam Anica ? I-a recomandat un bărbat. Nu era pentru prima oară. Că acest bărbat a dorit să rămînă în cameră și să se odihnească pînă la ora șase încă nu înseamnă nimic. Hotel lîngă gară, hotel de tranzit. Desigur, raportat la ce se petrecuse în jurul orei șase cu mine și cu valiza lui Kuhn, îi dă dreptul să fie trecut pe lista bănuiților, cu atît mai mult cu cît tatuajul acestuia îl fixa ca pe un ins trecut prin penitenciare. „Săndoiu s-a orientat bine, îmi zic, dar deocamdată, trebuie să-mi las gîndurile la locul lor, să nu le zăpăcesc. Să mă mai consult cu el și să-i aflu părerile... E doar sectorul lui..." Apoi, de parcă cineva mi-ar fi proiectat un set de diafilme, imaginea Anicăi este înlocuită automat cu cea a Lilianei Grădinaru. Vorbea de viața ei de parcă ar fi vorbit de viața unei alte persoane. Cinism ? Indiferență totală față de sine și lumea înconjurătoare ? O formă de protest ? Față de cine ? Cum și-o fi făcut meseria ? Cu frigiditate ? Cu flegmatismul

care o caracterizează ? Nu cred. S-ar descalifica. I-ar merge buhul. Și-ar pierde clienții. Sună telefonul. Poarta mă anunță că domnul procuror Vlad Dimitriu a sosit și vrea să mă ia cu mașina lui. N-am nimic împotrivă.

— 2 —

Săndoiu mă aștepta la „Recepție", secondat de Miron Teohăneanu și Chitlaru. Îmi strînge mîna și îmi face cu ochiul. Încerc să ghicesc ce anume vrea să-mi transmită : mesajul Lilianei sau un mesaj propriu ? De față cu cei doi recepționeri, ne raportează mie și procurorului că a găsit ordine și legalitate în evidența pasagerilor din hotel.

— Numai la etajul patru, am găsit doi inși în vizită la două domnișoare care locuiesc în hotel. Cei doi aveau buletinele expirate. Sînt din București, mi-am notat numele și prenumele lor, domiciliul, și le-am recomandat să se prezinte urgent la preschimbarea legitimațiilor.

— Să urcăm atunci la trei, ne poftește domnul Miron. Domnul Chitlaru poate să rămînă pe loc.

Caut s-o văd pe Anica Lipoveanu, nu dau de ea. Nu-l zăresc nici pe tînărul subofițer Mihuț. Îl urmăm pe Teohăneanu. Săndoiu mă apucă de braț și mă trage spre el, să încheiem „coloana". Specialistul de la „Moravuri" îmi șoptește :

— Am făcut o descoperire senzațională. Nu, nu glumesc. La patru, continuă el să mă informeze, e o debara destinată lenjeriei de pat. E cineva ascuns acolo.

— Unde-i Mihuț ?

— L-am pus să supravegheze „bordelul".

— N-o văd pe Anica Lipoveanu...

— Trebuie să fie pe aici.

Ajungem la etajul trei și domnul Miron își amintește că eu am cheia camerei și mă poftește s-o deschid. Oficiez deschiderea. Mai rămîn cîteva minute cu Săndoiu pe coridor.

— Cum ai aflat că se ascunde cineva în debara ? îl întreb.

— De la una din fete care tocmai venea de la W.C. A văzut un tip ieșind din camera Lilianei Grădinaru și intrînd direct în debara

— De unde a luat cheia ?

— Asta-i ! De unde a luat-o ?

— În jurul cărei ore a fost văzut ?

— Cu zece minute înainte de a intra eu în acțiune.

— Liliana Grădinaru s-a întors?
— E la ea în cameră.
— Să intrăm! N-o să dureze mult, îl asigur eu.
Procurorul, un bărbat trecut de prima tinereţe, versat în meserie, îşi pune ochelarii pe nas şi mă întreabă:
— Cu ce începem, domnule locotenent-major?
Scot plicul cu fotografii din buzunarul hainei şi-i răspund:
— Cu identificarea victimei.
Mîinile domnului Miron Teohăneanu, întinse să apuce fotografiile, sînt cuprinse de un tremur uşor. Nu şi-l poate stăpîni. Îi aud bîiguiala.
— El e... Paul Kuhn.
Nu are tăria să treacă de prima fotografie şi mi le înapoiază pe celelalte.
— Luăm atunci act de declaraţia domnului Teohăneanu, decretează procurorul cu un glas oficial.
Socot că nu are nici un rost să insist asupra desfăşurării descinderii. Aş adăuga povestirii mele pagini de prisos, iar cititorii ar căsca de plictiseală. Menţionez doar că operaţiunea nu ne aduce nici un element nou. Se încheie un proces-verbal, iar toate lucrurile care au aparţinut lui Kuhn Paul sînt adunate într-un sac de plastic şi ridicate de procuror. Urmează însă actul doi al operaţiunii, neprevăzut iniţial: în timp ce procurorul aplica sigiliul pe uşa camerei 308, sub ochii speriaţi ai domnului Miron, arunc pe neaşteptate întrebarea:
— Unde-i madam Anica?
— O fi jos la recepţie.
— Chemaţi-o!
Mustăciosul se apleacă peste balustrada scării ce urcă în spirală pînă la patru şi-l strigă pe Chitlaru.
— Trimite-o sus pe Anica!
De jos, răsună clar vocea lui Chitlaru:
— A ieşit să-şi ia ceva de mîncare de peste drum şi încă nu s-a întors.
Domnul Teohăneanu mă caută din priviri. Îmi cere muteşte să-l ajut. Îl sfătuiesc, fără intenţia de a-l ironiza şi nici din dorinţa de a fi pur şi simplu rău cu el:
— Luaţi-vă doza de nitroglicerină. Vă rog... Nu glumesc.
Mă ascultă ca un copil cuminte. Aştept să-şi sugă medicamentul, apoi mă adresez procurorului:
— Să urcăm şi la patru.
— Am avea nevoie de o cheie, intervine Săndoiu.
— Că bine zici! îi dau eu dreptate.

— Ce cheie ? se interesează domnul Miron.
— De la debaraua cu lenjerie, de sus, precizează tot Săndoiu.
— E la Anica...
Mi-e milă de șeful unității, i s-au înmuiat genunchii. N-am însă încotro : legea mă obligă să acționez. Trebuie să mai existe un rînd de chei. Șperacle, dacă nu chei. Domnul Miron recunoaște că, într-adevăr, „Recepția" posedă un rînd de șperacle. Nu vreau să-l supun pe mustăcios la un efort în plus și-l rog pe Săndoiu să coboare. Zboară, nu alta... Cînd revine și îmi arată ca pe un trofeu „cheile raiului", îl întreb îngrijorat :
— Dacă-i cheia în broască ?
— Nu cred că e...
— Totuși... stărui eu.
Săndoiu se descheie la haină și-mi arată pistolul vîrît între pantaloni și curea.
— Nu ies niciodată în razie fără armă. Il somăm pe individ să ne deschidă, iar dacă refuză, tragem în broască. Domnul procuror e... cu noi !
Nitroglicerina și-a făcut probabil efectul, căci domnul Miron, înviorat subit, intervine energic :
— Poate îmi spuneți și mie despre ce e vorba ?
— E un ins ascuns în debaraua de sus pentru lenjerie, îl lămurește Săndoiu.
Apreciez, după întrebarea pusă de domnul Teohăneanu, că nu și-a pierdut de tot „uzul rațiunii :
— A fost ascuns sau s-a ascuns ?
— Dacă s-ar fi ascuns fără știrea cuiva, madam Anica ar fi fost aici, de față, devine Săndoiu autoritar. Eu propun să nu mai pierdem timpul degeaba. Să urcăm
O ia înainte În capul scării ne așteaptă subofițerul Mihuț, pentru a ne raporta : „pe cerul bordelului domnește liniște deplină".
— Tipul din debara s-a mișcat ?
— Nu s-a manifestat în nici un fel. Fumează însă întruna. Cînd treci prin dreptul ușii, simți imediat.
Nu e prea multă lumină pe coridorul ultimului etaj al clădirii. Îl imboldesc pe domnul Miron să-și pregătească șperaclele Mișcarea noastră de pe coridor atrage atenția Cîteva fete, împinse de curiozitate, își scot nasul din camere Săndoiu, asemenea unui dresor, printr-un simplu semn, le potolește.

Tot Săndoiu își asumă dreptul de a bate în ușa debaralei și de a soma:

— Auzi ? Oricine-ai fi tu, deschide ! În numele legii !

De dincolo, nici un zgomot, nici o mișcare ; doar un puternic miros de țigară trădează prezența cuiva în debara.

— Sîntem de la poliție și Procuratură. Te mai somez încă o dată, deschide !

Tăcerea celui somat mă îngrijorează. Să-l fi făcut Anica scăpat ? Îl invit pe Teohăneanu să folosească lanțul cu speracle. Îi tremură mîinile într-un asemenea hal, încît lui Săndoiu i se face milă de el și fără să-mi mai solicite acordul, îi ia lanțul și încearcă el să potrivească un speraclu. Izbutește. Ne dăm în lături pentru a ieși din raza ușii în clipa deschiderii. Dacă tipul e și el înarmat ? Săndoiu, cu mîna pe clanță, așteaptă aprobarea mea. I-o dau. Ușa cedează și un fum gros de țigară se învolburează spre ieșire. Prin el, zărim pe podea trupul inert al unui bărbat. Șezuse, cu siguranță, pe singurul scaun din încăpere, cînd îl lovise, fără să se poată feri, sabia invizibilă a morții. Mă aplec asupra cadavrului și descopăr în colțul drept al gurii o salivă gălbuie, asemănătoare cu cea scursă din gura lui Paizu.

— E mort ? mă întreabă procurorul, indispus că-l așteaptă o noapte agitată.

— Da !

Mă ridic și descopăr pe masă o scrumieră plină de mucuri de țigări. Alături, un pachet de „Kent". Îl cercetez. Mai păstra două țigări. Mă bucur fără a mă exterioriza. Îl rog pe Săndoiu să mi-o aducă pe Liliana Grădinaru.

Miron Teohăneanu a rămas la ușă, stană de piatră... o piatră galbenă ca ceara.

— Îl cunoașteți ? încerc eu să-l „reanimez".

— Nu !

— Cum putea să ajungă să se ascundă în debara ?

— Numai cu ajutorul Anicăi.

— Ați putea să mă conduceți la locuința Anicăi Lipoveanu ?

— Da, îngaimă mustăciosul abia auzit.

O văd apropiindu-se pe Liliana Grădinaru, purtînd cu distincție ceea ce francezii numesc **robe de chambre,** din catifea bej. Mă recunoaște, mă salută. Săndoiu, care-i în spatele ei, îi șoptește ceva și o îndreaptă spre mine. N-o sperie cadavrul bărbatului cu care, nu cu mult timp în urmă, făcuse dragoste.

— El e ? o întreb.

— Da.

— Domnişoară Grădinaru, vă rog să-i explicaţi pe scurt domnului procuror cine şi în ce condiţii ţi-a plasat clientul...

Cu toate că la picioarele ei zăcea un cadavru, vorbeşte fără pic de emoţie. De parcă n-ar avea inimă, puls. Iar eu am senzaţia că ascult o bandă înregistrată. După ce îşi încheie relatarea, o întreb :

— Cînd aţi revenit la hotel, tipul mai era în cameră ?

— Nu.

— N-a lăsat nici un obiect de al lui în cameră ? De pildă pardesiul.

— Era în talie.

— Pe madam Anica aţi mai întîlnit-o în după-amiaza asta ?

— A trecut pe la mine şi i-am dat partea ei — două sute de lei — şi mi-a spus că clientul a fost mulţumit şi că a plecat la Giurgiu.

— Deci nu ştiaţi că-i ascuns aici ?

— Nu.

— Aţi găsit în cameră mucuri de ţigări ?

— Destul de multe.

— Ce-aţi făcut cu ele ?

— Le-am aruncat la toaletă.

— Mulţumesc. Vă puteţi retrage.

Tînăra în frumosul halat de casă se pierde spre camera ei, prin întunericul coridorului.

Mă aplec din nou asupra cadavrului, de astă dată în căutarea Buletinului de identitate şi a altor acte. Îi scot, rînd pe rînd, la iveală un paşaport, un Buletin de identitate, un certificat medical eliberat de Spitalul nr. 9. Le controlez cu o atenţie devenită reflex : cel care zace mort pe podeaua debaralei se numeşte Pavelescu Gigi, originar din comuna Brebu, judeţul Prahova, şi are 28 de ani. Domiciliu stabil : Giurgiu, str. Lt. Lemnea nr. 73. Necăsătorit... Constat că între cele trei acte există o concordanţă deplină. I le predau procurorului şi îi împărtăşesc planul meu.

— Inainte de a mă deplasa împreună cu domnul Miron Teohăneanu la locuinţa Anicăi Lipoveanu, îl voi chema urgent la faţa locului pe locotenentul Ghiţă ca să cerceteze spaţiul infracţional, să facă fotografiile de rigoare. Nu-mi iau ochii de la Săndoiu, dîndu-i de înţeles că pe el mă bazez. Numai după ce Ghiţă şi-a terminat treaba lui, vă apucaţi să-i

controlați și voi buzunarele, colectați tot ce găsiți... Însă mucurile și pachetul de țigări le colectați într-o pungă separată.

— Am impresia că ați mai avut asemenea cazuri, nu-i scapă procurorului acest amănunt.

— Chiar astăzi de dimineață, îl lămuresc eu. Puteți afla date de la domnul procuror Gheorghe Vintilă.

Îi întind mîna lui Săndoiu ca și cînd i-aș fi cerșit un ban. Nu-mi pricepe gestul.

— Cheile de la mașină.

— Plecăm cu mașina mea, intervine serviabil Teohăneanu.

Îi mulțumesc. Coborîm împreună. Mă opresc la „Recepție". Chitlaru, palid și înfricoșat, se ferește să mi se uite în ochi. Totuși, încerc să-i smulg un răspuns :

— Anica n-a mai dat nici un semn de viață ?

— Nu, și-a pus paltonul pe umeri, mi-a zis că i s-a făcut foame și că se repede pînă la bufetul de peste drum, să-și potolească foamea. Nu prevăzuse că programul o să se prelungească atît de mult.

— Are cunoștințe la bufet, la restaurant, la hotel ?

— Unde n-are Anica cunoștințe ?!

Îl chem la telefon pe locotenentul Ghiță.

— Omor ? se interesează el.

— Un caz identic cu cel petrecut azi-dimineață în biroul meu, îl pun eu în gardă.

— Nicotină ?

— Ești perspicace ! Hai, grăbește-te !

Așez receptorul în furcă și încerc să surprind ochii lui Chitlaru.

— Înainte ca Anica să se ducă la bufet, a fost căutată la telefon ?

— Da.

— De un bărbat ?

— Nu, de o femeie.

— Ați reținut ceva din conversația lor, bineînțeles fără voia dumneavoastră ?

— Îi tot propunea o întîlnire urgentă... Anica nu voia... refuza. Cealaltă — pe nume Irina Mavrocordat — insista. A intrat însă un client și n-am mai fost atent la ce vorbea.

Bună mai e și metoda asta, de a merge din om în om, să pui întrebări. Uitasem de Irina Mavrocordat. În mașină, cu „mortul" Miron Teohăneanu în stînga, tac o vreme. Strategic. Din dorința de a-l descifra. E sau nu curios ? Va încerca

să mă tragă de limbă sau nu ? S-a retras însă într-o carapace. Il scot din strînsoarea ei.

— Numele ăsta — Irina Mavrocordat — vă spune ceva ?

— Nu, nu l-am auzit niciodată.

— Ce știți despre prietenii Anicăi ?

— N-are prieteni.

— Cum așa, cînd atîția bărbați și femei apelează la serviciile ei ?

— Apelează și atît. E o femeie ciudată. Trăiește tot timpul cu impresia că toată lumea îi cunoaște trecutul de prostituată. Nu suportă compania bărbaților care, făcîndu-i curte, încercau să și-o apropie.

— V-ați uitat atent la mortul din debara ?

— Da.

— I-ați mai văzut în hotel figura ?

— Nu.

— Obișnuia Anica, deseori să plece pentru cinci minute și să se întoarcă după cîteva ore ?

— Nu. Deși se comporta uneori ca o patroană a hotelului.

— De ce oare nu s-o fi întors ?

— De unde să știu ?

Nu trece mult și domnul Miron oprește mașina în dreptul unui gard metalic construit pe suporți de beton. Coborîm.

— Asta e casa, îmi arată mustăciosul. Văd lumina aprinsă într-o încăpere.

— Vrei să intri dumneata singur ? îi sugerez, iar eu să-mi fac apariția ceva mai tîrziu.

— Împreună, domnule locotenent-major ! îmi respinge el cu vehemență propunerea. Numai împreună.

Prima constatare : ușa de la intrare e întredeschisă. Pătrundem într-un vestibul, iar de acolo, într-un salon. Nu fac decît un pas și înmărmuresc cu gura căscată. Tot ce-mi văd ochii mă transpune, ca printr-un miracol, în alt secol, de la policandru și pînă la clanțele interioare ale ușilor. Mă frec la ochi : însă mobila stil, cu patina ei aurită, rămîne locului, ca niște piese dintr-o colecție muzeistică.

— Vezi și dumneata ce văd și eu ?

Aud venind ca din adîncuri un „Da".

— De cînd n-ai mai fost în vizită la subalterna dumitale ?

— Cam de circa zece ani.

Auzul nu mă înșeală : glasul lui Miron Teohăneanu este copleșit de o uluire sinceră amestecată cu spaimă.

— S-o fi trăgînd din boieri, îi spun, minunîndu-mă. Poate dintr-un Mavrocordat.

— Îi cunosc dosarul, mă contrazice el cu aceeași voce fără vlagă. Dacă-mi amintesc bine, ușa aia dă spre dormitor.

Ușa e deschisă, lăsînd să se vadă o încăpere cufundată în beznă. Mă îndrept într-acolo, trăgîndu-l pe recepționer după mine. Găsesc ușor comutatorul. O lampă cu opt brațe, răsucite meșteșugit într-un ciorchine de lumini, topește fulgerător întunericul. Hotelierul nu-și poate reprima un țipăt de groază :

— Anica !

Într-un alcov înalt, adăpostit sub un baldachin de un gust îndoielnic, descopăr trupul Anicăi Lipoveanu : zace răsucit într-o rînă, cu brațele adunate în jurul abdomenului. N-a apucat să-și scoată decît paltonul și să-și arunce cît colo pantofii. Plonjase în pat în halatul ei albastru, cu guler alb, de cameristă.

— Doamne, e moartă ! se lamentează mustăciosul. Nu mai are mult și va izbucni în plîns.

Mă apropiu. Într-adevăr, trupul femeii e rigid. Așa cum stă chircită cu brațele adunate la abdomen, ne mărturisește că ar fi dorit în felul acesta să-și atenueze chinuitoarele spasme. Mă aplec și observ o salivă cenușie în ambele colțuri ale gurii — semne clare de otrăvire. Ochii îi sînt închiși. Îi apuc o mînă și îi caut pulsul. Secunde în șir, ce mi se par ore, trec fără a-mi comunica nimic. Deodată, buricele degetelor captează un impuls, apoi altul... Urlu :

— Vezi dacă în frigider are lapte.

Omul țîșnește ca din praștie. Totul îmi pare un episod ce l trăiesc într-o lume ireală : Anica și baldachinul, halatul albastru cu guler alb, de cameristă de hotel, și mobila stil Ludovic XVI ! Miron Teohăneanu revine cu o cană de lapte ; respiră greu, dar e fericit. O iau pe cameristă pe după umeri și o ridic în capul oaselor, îi duc cana la gură. La început, gura cu buzele vinețiî refuză să iasă din crispare. Apoi învinge instinctul : prinde să simtă marginea rece a cănii, gustul lichidului, soarbe, înghite... soarbe, înghite. Îi arunc o privire lui Miron. Ochii lui mai au puțin pînă să sară din găvane.

— Cheamă „Salvarea" ! îi poruncesc. Vorbește în numele meu. Caz de otrăvire.

Iese val-vîrtej. Nu știu încă cine are noroc în toată povestea asta, Anica, eu sau nefericitul ăsta de hotelier. Laptele, fără îndoială, are un efect binefăcător ; alunecă pe gîtlejul otrăvit strop cu strop. Totuși, femeia pare să rămînă mai aproape de moarte decît de viață. Deodată, zăresc ieșind din buzunarul

halatului Anicăi Lipoveanu colțul unei hîrtii. În momentul resc. Îi cercetez fața — este albă ca varul și, fără să vreau, acela mi se pare mai important să țin cana decît s-o buzună-îmi amintesc de interviurile foarte dese din ultimul timp care încep toate așa : „Cine ești dumneata... ?“ Cine ești dumneata Anica Lipoveanu.

Revine lîngă mine Miron Teohăneanu, mulțumit că poate să mă anunțe că „Salvarea“ s-a pus în mișcare. Se interesează :

— Scapă ?

— Dumnezeu cu mila !

Îl rog să scoată hîrtiuța aceea din buzunarul halatului. Mi-o dă. E un bilețel împăturit în patru. Îl apuc cu mîna care susține umerii otrăvitei. Izbutesc să-l despăturesc. Citesc : „Col. Crăciun 17.43.8...“ Un cu totul alt număr de telefon decît cel invocat de bietul Paizu. Memoria nu mă înșeală.

— Parcă mai are și altceva în buzunar, mă informează Teohăneanu, căruia nu-i scapă interesul meu pentru hîrtiuțe.

Îi cer ca, în timp ce continui să-i dau cameristei „păpică“, să-i controleze buzunarele. Nu găsește decît cheia debaralei, dovadă concretă a complicității ei cu omul din Giurgiu. Îi mai arăt lui Miron Teohăneanu poșeta Anicăi, abandonată lîngă toaleta în a cărei oglindă ne reflectăm tustrei, și-l rog să-i caute Buletinul, să-l predau „Salvării“. Îl urmăresc cum îmi aduce la îndeplinire indicațiile și observ că hotelierul, devenit pe neașteptate ajutor, e mai liniștit, mai puțin panicat. Îmi arată Buletinul, schițînd un zîmbet ce se voia biruitor.

— Ce credeți, scapă ? se interesează el din nou.

— A înghițit aproape jumătate de cană... numai la „Urgență“ se mai poate spera ceva.

— Nu-mi închipuiam, suspină el.

— Ce ?

— Tot luxul și fastul ăsta. Oftează din nou. Ceva nu-i în ordine, domnule locotenent-major !

— Asta văd și eu. Vorbim noi pe urmă. Te du la poartă și așteaptă acolo „Salvarea“, să nu piardă timp cu căutatul adresei.

Îmi suspectează propunerea. Îmi dau seama după cum mă iscodește. Își închipuie, probabil, că vreau să rămîn singur. Singur cu cine ? Ce legătură poate exista între camerista hotelului „Gloria“ și acest alcov, cu salonul ireal de alături ? Cînd îmi iau privirile de pe masca mortuară a proxenetei, mă văd reflectat în oglindă. Tabloul e de-a dreptul grotesc : eu, sprijinind sub baldachin o femeie de vîrsta a treia, complet străină,

silind-o să bea lapte pentru a-i salva viața. A cui viață? Ghicindu-mi parcă gîndurile, Miron Teohăneanu mi se adresează cu o disperare nedisimulată, ridicîndu-și brațele :

— Să știți că eu n-am nici o legătură cu toate astea !

— Du-te, omule, la poartă, că dacă ambulanța „Salvării" nu ne găsește, e în stare să se întoarcă.

De data asta își înfrînge ezitarea și dispare dinaintea ochilor mei. Nu pot să-mi evaluez efortul pe care-l fac pentru a salva viața Anicăi, dar doresc din toată ființa mea s-o smulg din ghiarele morții. Nu din milă. Ce milă mai pot să am față de o proxenetă care și-a construit acest univers demențial din traficul cu carne vie ?! Un alt motiv mă animă. După Călina Dragoman, camerista de la „Gloria" ar fi a doua persoană care m-ar putea ajuta să scurtez drumul ce duce la ascunzătoarea „colonelului Crăciun". Nu mai am nici o îndoială cu privire la amestecul ei direct în furtul valizei lui Kuhn — Turcu. Cu cîtă nonșalanță îmi atrăsese atenția asupra dispariției valizei din camera 308 ! Nu dumneaei îmi declarase cu aerul unui om cinstit : „Am văzut-o cu ochii mei astăzi de dimineață, cînd am intrat să deretic. Patul era neatins... n-a dormit la hotel." ? Erau adevăruri care mă ajutaseră să-mi întăresc o observație, dar care, în același timp, îi punea complicitatea la adăpost. Așa am ajuns la al treilea cadavru, iar al patrulea, cel al Anicăi Lipoveanu se contura la orizont. Deocamdată, inima cameristei mai bate ; înghite lapte și continuă să secrete pe la colțurile gurii o salivă cenușie. A încercat să se otrăvească ? A fost otrăvită ? Părăsind locul de muncă, s-a întîlnit cu cineva sau a comunicat cu cineva ? Cine și unde i s-a administrat otrava ? La bufetul restaurantului „Nord" sau acasă ? Dacă s-a hotărît să-și pună capăt vieții, de ce a ales taman astăzi momentul ? Cine anume a împins-o către acest act funest ? A apucat, oare, să lase în urma ei vreo explicație scrisă ? Dominat de aceste întrebări, îmi rotesc încet și atent privirile și îmi spun că va fi un supliciu pentru noi să-i răscolim de la un cap la altul bizara-i locuință.

Șirul gîndurilor mi-e frînt de apariția unui doctor și a unui brancardier, călăuzit de Miron Teohăneanu. În primele momente, doctorul mă ignoră. Își îndreaptă atenția către femeia pe care o sprijin ; îi cercetează și el saliva din colțul gurii, ochii, îi ia pulsul și se pronunță :

— Mai trăiește... o luăm...

Se pare că hotelierul i-a explicat destul de bine cine sînt, căci medicul se mulțumește cu cîteva explicații laconice și cu Buletinul de identitate al victimei. N-am văzut în ultima

vreme o „Salvare" care să lucreze mai operativ. Nu-mi cereți să vi-l descriu pe reprezentantul acestei instituții, nu mă simt în putere s-o fac... I-am reținut însă numele brodat cu ață roșie pe halat, în dreptul inimii : dr. V. Ianculescu.

— Credeți că scapă ? mă întreabă iar Miron Teohăneanu cu o îngrijorare nedisimultă.

Ne găsim amîndoi în salonul cu mobilă stil, luminat puternic de un policandru scurt, încărcat cu cristale mici, sclipitoare. N-am mai văzut o asemenea piesă, recunosc...

— Dacă scapă cu viață, ajunge în mod sigur în boxa acuzaților. În consecință, te întreb, ce i-ar prinde mai bine, să scape cu viață sau nu ?

Să fi mirosit șiretlicul întrebării, căci evită capcana cu un răspuns laconic :

— Nu știu...

— Atunci, poate știi pe unde sînt cheile casei ? Hai să le căutăm ! Poate dăm și de o scrisoare.

— O scrisoare ?!

— Dacă acceptăm că s-a sinucis.

— De ce să se sinucidă ?!

— De ce ar fi fost ucisă prin otrăvire ?

— Ah, deformările astea profesionale ! se mînie el. De ce neapărat un om care se otrăvește, trebuie să fie socotit sinucigaș ?! Poate că a mîncat la bufet ceva ce n-a fost în regulă și i s-a făcut rău... Ce, puțini sînt cei care, bînd bere, nimeresc peste o sticlă în care s-a ținut „verde de Paris" ?

— ...și a dat fuguța pînă acasă, să-și potolească arsurile, cînd colegii de peste drum ar fi putut să-i vină mai rapid în ajutor...

Nu-și ascunde nemulțumirea că n-a fost în stare să-și țină gura.

— Unde ar putea să fie cheile, mă întreabă el nervos, că doar n-a intrat în casă fără ele ?!

— Asta zic și eu Să le căutăm !

Căutarea începe sistematic De la intrarea principală. pînă la ieșirea din spatele casei, apoi prin toate ungherele Nici urmă de chei sau de vreo scrisoare. Revin, fără nici o speranță, în ciudatul dormitor al victimei. Paltonul. pantofii poșeta au rămas acolo unde stăpîna casei le abandonase.. anume parcă pentru aparatul de fotografiat al lui Ghiță Buzunarele paltonului, poșeta n-au rămas necontrolate Zăbovesc, cercetînd răbdător obiectele din jur. O supoziție prinde contur : desigur, Anica Lipoveanu a ieșit din hotel pentru a se întîlni

cu cineva... cineva care n-ar fi fost exclus s-o fi așteptat la bufetul restaurantului de peste drum, dar la fel de bine ar fi putut s-o aștepte într-o mașină staționată în apropiere. Și cu acel cineva să fi ajuns acasă... unde s-a petrecut drama. Așa stînd lucrurile, ce motiv ar fi avut individul s-o părăsească lăsînd locuința deschisă și luînd cheile cu el ? Dar dacă individul o așteptase chiar aici ? Și cum o supoziție naște o altă supoziție, îmi trece prin cap și ideea că, de la hotel, valiza lui Kuhn, în itinerarul ei infracțional, trebuie să fi trecut și prin această „nobilă" haltă.

— Eu unul nu mai rezist ! mi se vaită Miron Teohăneanu destul de convingător. Îl mai văd cum se lasă doborît de oboseală într-un fotoliu așezat lîngă telefon.

— Încă puțin și te las la vatră...

Gluma mea se vrea liniștitoare, însă nu sînt convins că are vreun efect asupra hotelierului. Ridic receptorul și chem Circa. Avasilichii e pe poziție. Mă informează că locotenentul Săndoiu s-a întors la unitate.

— Și cu mortul de la hotel ce-a făcut ?

— Procurorul l-a expediat la morgă. Unde te afli ?

— Acasă la Anica Lipoveanu... Trimite-mi un băiat să-l las aici de pază.

Îi dau adresa și-i atrag atenția să fie cît mai operativ.

— De la ce telefon vorbești ?

Îl chem în ajutor pe Miron Teohăneanu : acesta, pe jumătate adormit, îmi comunică din vîrful buzelor — 17. 43. 8... !

Comunic mai departe numărul. Avasilichii mă asigură că l-a notat și că nu pleacă din Circă pînă ce nu mă înapoiez. Las receptorul jos, nemulțumit de ceva. Parcă aș cunoaște de undeva numărul 17. 43. 8... ? De unde ? Poate m-aș fi întrebat și astăzi dacă, în virtutea obișnuinței, nu mi-aș fi băgat mîna în buzunar și nu m-aș fi împiedicat de bilețelul găsit la Anica Lipoveanu. Îl scot la lumină și citesc : „Col. Crăciun — 17 43. 8..." Din pricina emoției provocată de șocul acestei neașteptate descoperiri, literele și cifrele prind să-mi joace pe dinaintea ochilor preț de cîteva secunde. Pentru cine a scris victima numărul de telefon ? Să locuiască aici și „colonelul Crăciun" ? Să fi trecut în după-amiaza zilei pe aici ?

— Eu plec, domnule locotenent-major, sînt la capătul puterilor, se plînge din nou Miron Teohăneanu, ridicîndu-se anevoie din fotoliu.

Nu mă împotrivesc. Îl întreb într-o doară :

— Numele Crăciun, îți spune ceva ?

— Crăciun... Crăciun... mormăie el de parcă ar fi căzut în transă. Deodată tresare, după cum i se măreşte ochii ai zice că a scăpat de oboseală. Păi nu-i al unui colonel ? Mai zilele trecute i-am răspuns la telefon cînd a cerut-o pe Anica Lipoveanu.

— I-aţi dat-o ? A vorbit de faţă cu dumneavoastră ?

— A vorbit, e un fel de-a spune... Anica a tot zis : „Da... Da... Nu... Nu..."

— N-aţi întrebat-o ce-i cu tipul ăsta ?

— Nu ! Sînt obişnuit cu asemenea telefoane. Erau numeroşi bărbaţii care o căutau. Dacă m-a mirat ceva cu acest Crăciun, a fost tocmai faptul că şi-a declinat gradul — colonel... Cine o căuta nu-şi spunea niciodată titlul sau gradul.

— Nici ea nu v-a dat nici o explicaţie ?

— O caracteriza discreţia... Nici eu nu doream să fiu implicat în cererile unor bărbaţi.

— Domnule Teohăneanu, sînteţi liber.

— Pardon ! sare el jignit. Ce trebuie să înţeleg, că pînă în clipa asta am fost reţinut ?

Îi zîmbesc amical, îmi prezint scuze, mă explic :

— Deformaţie profesională... Am vrut, de fapt, să vă spun că puteţi pleca acasă.

— Şi dumneavoastră ?

— Nu-mi purtaţi mie de grijă. E cine să vină cu maşina şi să mă ia de aici. Îl conduc la ieşire de parcă i-aş fi fost amfitrion. Îi mulţumesc şi-l rog ca, în cazul că îşi mai aminteşte ceva în legătură cu Crăciun, să fie amabil şi să-mi comunice. Drum bun !

— Mulţumesc. Mai vreau să trec pe la hotel înainte de a ajunge acasă...

— Deocamdată, păstraţi o discreţie totală în legătură cu cele petrecute aici.

Cîteva minute mai tîrziu, aud o maşină ambreind şi, în liniştea apăsătoare a salonului, turaţia motorului îmi aminteşte că la sosirea noastră aici, am zărit parcat, nu departe de casa Anicăi Lipoveanu, un autoturism şi că, după un timp relativ scurt, auzul a înregistrat, fără a-mi trezi vreo bănuială, o demarare în forţă. Să fi avut această maşină vreo legătură cu drama cameristei de la „Gloria" ? Conexiunea impunea, în mod firesc, o nouă supoziţie. În lumina ei, mă văd obligat să accept şi această idee : la apariţia noastră, stăpînul sau stăpînii acelei maşini mai erau în casa Anicăi Lipoveanu, pe care au părăsit-o în grabă, cu siguranţă prin spatele casei.

Mai sting din lumini şi, impulsionat de propriile-mi deducţii, paşii mă poartă spre bucătărie, singurul loc pe unde amicul sau amicii victimei ar fi avut pe unde s-o şteargă fără să dea ochii cu noi. Controlez uşa ce corespunde în curte. O găsesc cu cheia în broască, larg deschisă. Cineva deci a trecut pe aici. În nici un caz Anica Lipoveanu. În primul rînd nu ar fi avut nici un motiv s-o facă, iar în al doilea rînd, acceptînd ideea că ar fi avut vreun motiv, nu ar mai fi fost în stare s-o facă. Presupunerea că în timp ce noi intram pe o uşă, altul sau alţii ieşeau pe cealaltă mi se întăreşte. Desigur, dacă n-ar fi fost întunericul nopţii sau dacă aş fi avut o lanternă puternică, m-aş fi avîntat în curte, în căutarea unor urme pe pămîntul reavăn.

Ţîrîitul telefonului din salon răzbate pînă în bucătărie. Mă întorc alergînd, să răspund. Ridic receptorul şi, în virtutea inerţiei, rostesc: „Alo! Da!". Nu mi se răspunde, deşi la capătul celălalt al firului aud în receptor respiraţia cuiva. „Alo!" repet eu apelul. Se aude respiraţia „interlocutorului" meu care ţine loc de convorbire. Mai lansez un apel, ultimul, după care, enervat, curm „dialogul". Aş vrea să vă spun că nu e pentru prima oară cînd mă confrunt cu o asemenea situaţie mai mult sau mai puţin misterioasă. Fără îndoială, cineva şi-a propus să verifice dacă poliţia mai e încă în casa Anicăi Lipoveanu. Sînt destui interesaţi să ne verifice prezenţa. Uşor pot enumera cinci suspecţi, în frunte — de ce nu? — chiar cu Miron Teohăneanu. Mă interesează însă, în primul rînd, acel ins din ale cărui acţiuni au rezultat pînă în prezent trei cadavre, existînd acum perspectiva de a mai rezulta unul: Anica Lipoveanu. În aşteptarea ajutorului meu, încep să „umblu" pe pereţi, în căutarea unor fotografii de familie. Doar tablouri vechi, achiziţionate probabil de la „Consignaţia" sau pe nimica toată de la vechi colecţionari, aruncaţi în sărăcie de vechiul regim. La urma urmei, cine-i Anica Lipoveanu? Care-i adevărata ei faţă? De unde pornirea asta pentru mobilă stil, pentru interioare boiereşti de altădată? O fi descinzînd dintr-o familie veche de boieri? Sau, pur şi simplu, e o proxenetă genială, care, în compensaţie, a visat toată viaţa să aibă o casă la celălalt pol al existenţei sale? Camerele, puţine la număr, sînt toate marcate de acelaşi gust către stiluri anacronice. Sînt convins că valiza lui Kuhn Paul alias Turcu Cornel trebuie să fi trecut prin aceste încăperi. Ce conţine, dacă aşa-zisul colonel Crăciun joacă atît de des-

chis și cu o violență neîntîlnită încă în cazuistica românească ? Îi doare în cot că ne-a alertat, că ne-a pus pe drumuri. Nimic nu pare a-l speria. Ne-o fi crezînd polițiști subdezvoltați... sau striviți de efectele destabilizării la care țara ne este supusă ?

Telefonul sună din nou. Înjur, îmi descarc sufletul, apoi ridic receptorul. Un bărbat mă întreabă direct : „Casa Lipoveanu ?" „Da", răspund, încercînd să par cît mai calm. „Cu doamna Ana aș dori să vorbesc... O caută Mario Campanella."

De parcă aș fi primit o directă fulgerătoare în bărbie, văd „stele verzi", mă clatin, dar condiția psihică îmi sare în ajutor, nu mă lasă să-mi pierd controlul. Zic : „Doarme, Anei i-a fost tare rău... un puseu de tensiune... Acum doarme..." „Cu cine am onoarea ?" se interesează Campanella cu tonul omului bine educat. Nu mă las mai prejos : „Sînt doctorul Radu Iliescu... un vecin al doamnei." „Îmi pare rău că nu se simte bine... Vă rog să aveți amabilitatea să-i spuneți că am căutat-o." „Are numărul dumneavoastră de telefon ?" „Da !... Vă mulțumesc, domnule doctor."

Liniștea se reface. Într-atît, încît îmi „aud" zăpăceala. Încerc s-o înfrunt și s-o potolesc. Neașteptata apariție a lui Campanella pe fir m-a întors pe dos. Cum să nu mă întoarcă ?! În buzunarul de la halatul Anicăi Lipoveanu îl „găsesc" pe „colonelul Crăciun", iar acum, din telefon, îmi iese în cale creatorul de modă Mario Campanella. Ce să mai cred ? Brusc, sub înrîurirea celor trei cuvinte — „creatorul de modă" — mă reped la șifonier și îi deschid larg ușile. Descopăr astfel toaletele „doamnei" Anica Lipoveanu. Încep să le cercetez și n-am nevoie de prea mult timp ca să stabilesc că proxeneta de la hotelul „Gloria" era o clientă a italianului... o clientă intimă, ce putea fi căutată la telefon la orice oră din zi sau din noapte. Le cercetez cu răbdare și, de la o rochie la alta, încep să cred că sînt pe cale de a face o mare descoperire.

Va urma cartea a doua :

Interpol-ul transmite : „Arestați-l pe..."

CUPRINS

Editura „Quintus"
București 1991

Lector : Nicolae Cenușă
Redactor : Ioana Cîrstea – Almășan
Tehnoredactor : Ioan Grun
Coperta : Nicolae Sîrbu

Tiparul executat la „Grafica Prahoveană" S. A. Ploiești

Şi iată aşa, din una în alta, ajung să mă întreb cum aş reacţiona dacă m-aş trezi în menghina unui asemenea război al nervilor. Să primeşti în plină noapte un telefon, iar o voce ameninţătoare să te someze : „Dacă în douăzeci şi patru de ore nu-l eliberezi (să zicem), pe Paizu, iubita ta, Antoanela..." Nu, nu am tăria să-mi duc ideea pînă la capăt. Îmi mai amintesc că după căderea dictaturii, prinşi într-o lungă discuţie, maiorul Moraru îmi mărturisea : „Puţini oameni ştiu cît ne-a fost nouă de greu să ne exercităm, în anii aceştia, obligaţiile. De acum încolo însă ne va fi îndoit de dificil. Poliţiştii şi-au pierdut credibilitatea şi va fi nevoie să muncim, nu glumă, la vedere, pentru a o recîştiga." „Dacă-i aşa, n-ar fi mai normal să ne prezentăm demisiile ?" l-am întrebat, susţinîndu-i privirile uluite de naivitatea subalternului său. Cu toate acestea, m-a tratat cu seriozitate, atrăgîndu-mi atenţia asupra gravei situaţii în care se află ţara. „Criminalitatea e în creştere. Noi ăştia, cîţi sîntem, vom fi confruntaţi mult mai repede decît îţi imaginezi cu o cazuistică nu numai necunoscută nouă, ci şi cu infractori de talie internaţională. Pe puţin patru ani de-acum încolo, societatea o să aibă nevoie de experienţa generaţiei mele, iar pe tine nu te includ în generaţia mea. Eşti încă foarte tînăr. Demisiile ? Îţi dai seama, la scară naţională, ce vid s-ar crea ? Ce-ar mai zburda infractorii ? Şi aşa sîntem timoraţi, dar cînd vor trece la tactica ameninţărilor, apăi să te ţii !"